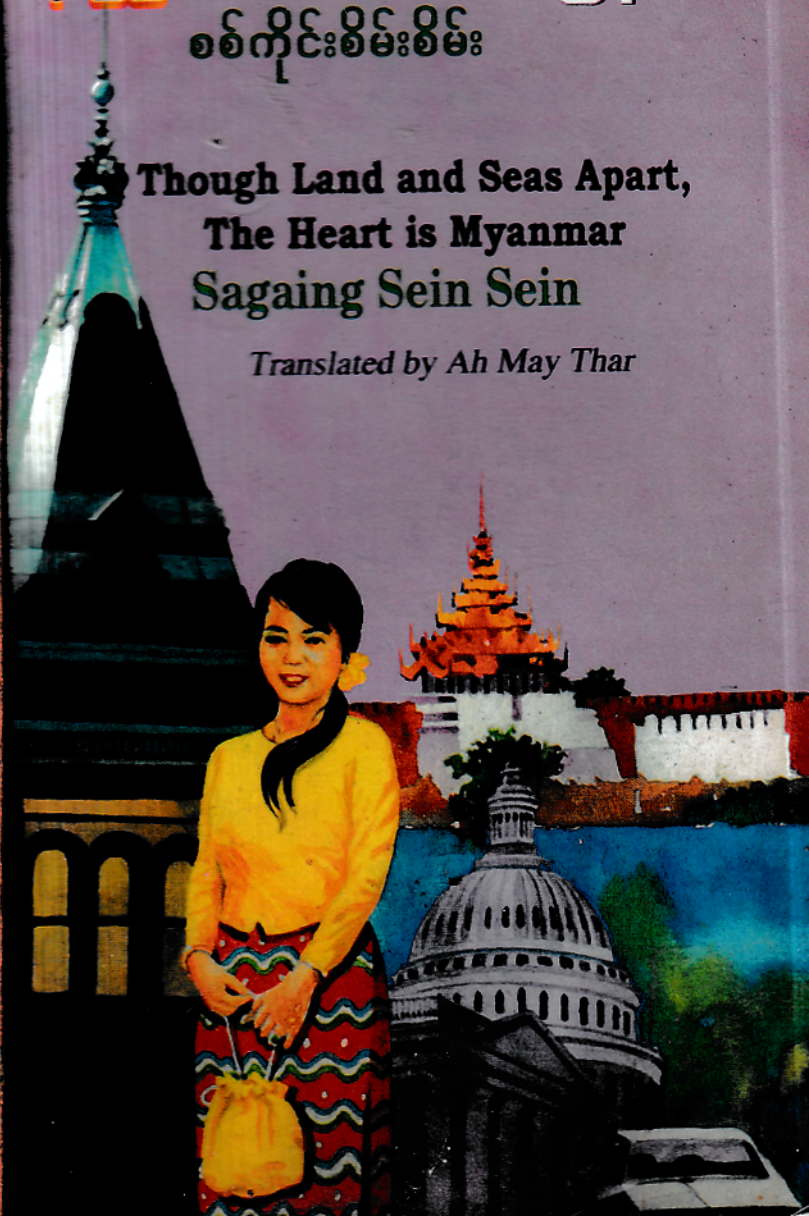

ရေမြေခြားပေမယ့်စိတ်ထားက မြန်မာ

စစ်ကိုင်းစိမ်းစိမ်း

Though Land and Seas Apart,
The Heart is Myanmar
Sagaing Sein Sein

Translated by Ah May Thar

**Though Land and Seas Apart
The Heart is Myanmar**

Sagaing Sein Sein

Translated by Ah May Thar

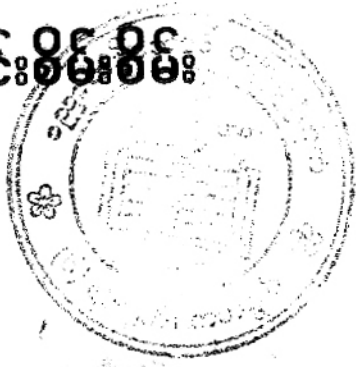

art,

ရေမြေခြားပေမယ့်စိတ်ထားက ခြံနဲ့မာ

in
har

စစ်ကိုင်းဝင်းဝင်း

နိုင်ငံ့ဂုဏ်ရည် စာစဉ် (၆၉)

စစ်ကိုင်းစိမ်းစိမ်း

ရေမြေခြားပေမယ့် စိတ်ထားက မြန်မာ

Sagaing Sein Sein

**Though Land and Seas Apart,
The Heart is Myamnar**

စာပေဝတ္ထု၊ ရဟန်းကျော
လင်္ကာပန်းပိုး၊ ရွာသွန်းပြုံးလျက်
အမျိုး၏ဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ်
စာပေဂုဏ်ကို မြှင့်တင်မည်။
နိုင်ငံ့ဂုဏ်ရည်စွမ်းဆောင်တည်။

(နိုင်ငံ့ဂုဏ်ရည်စာပေတိုက်)

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

- * ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
- * တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
- * အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး ဒို့အရေး

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- * နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး။
- * အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး။
- * ခိုင်မာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- * ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- * စိုက်ပျိုးရေးကိုအခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- * ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- * ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့်အရင်းအနှီးများဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- * နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- * တစ်မျိုးသားလုံး၏စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တ မြင့်မားရေး။
- * အမျိုးဂုဏ် ဇာတိဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
- * မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။
- * တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး။

ပြည်သူ့သဘောထား

- * ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
 - * နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
 - * နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောစွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
 - * ပြည်တွင်းပြည်ပအဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။
- နိုင်ငံတော်ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေပေါ်ပေါက်ရေးသည် ပြည်ထောင်စုသားအားလုံး၏တာဝန် ဖြစ်သည်။

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်
၄၀၀၀၁၇၀၁၀၈

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်
၄၀၀၀၁၅၀၁၀၈

ထုတ်ဝေသည့်ကာလ
၂၀၀၈ ခုနှစ်၊ ဇန်နနဝါရီလ

အုပ်ရေ - ၁၀၀၀
တန်ဖိုး - ၁၅၀၀ ကျပ်

ထုတ်ဝေသူ
ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီးအုန်းမောင်(ငြိမ်း) (၀၃၇၉၄)

ပုံနှိပ်သူ
= အောင်တံခွန်ပုံနှိပ်တိုက်၊ အမှတ်-၉၇၄-လမ်း၊ လမ်းမတော်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်။

မျက်နှာဖုံးနှင့် အတွင်းပန်းချီ
မောင်ညီညီ

အတွင်းဖလင်
မျိုးညွန့်နှင့်အဖွဲ့ (A-7 Group)

ကာလာခွဲ
Eagle

ဖြန့်ချိရေး

ဒီဂျစ်တယ်စာပေတိုက်၊ ၅၂၉-၅၃၀၊ ကုန်သည်လမ်း၊ စာပေဗိမာန်၊
ရန်ကုန်မြို့။ ဖုန်း-၇၂၅၅၃၀၊ ၃၇၄၅၃၂။

မာတိကာ

ဇာတိမြေ အလွမ်းပြေ	၉
ရေမြေခြားပေမယ့် စိတ်ထားက မြန်မာ	၁၇
အမိမြေသို့ တစ်ခေါက်	၂၅
အိုအေစစ်	၃၅
ထေရ မဟာထေရ	၄၃
ဟူစတင်မြို့က ယေျုဝတီ ဝိဟာရ	၅၁
ရေညှိမောင်မောင်	၆၁
ကျွန်မချစ်တဲ့မြေ	၇၁
လွမ်းမောဖွယ်ရာ အမိမြေသို့	၇၉
စေတနာရှင် အောင်မျိုး	၉၃
လဆဟချီးမှ ကိန္နရီ	၁၀၉
ချစ်မေတ္တာဆိုသည်များရယ်	၁၁၉

စာသုသာန်စာပေစာပေစာပေ

ကိုယ်ရေးအကျဉ်း

အဘ ဦးမြိုင် (မီးရထားရုံပိုင်ကြီး) နှင့် အမိ ဒေါ်ညွန့်တို့မှ နှစ်တော်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့တွင် (၂၀. ၁. ၁၉၄၁) ခုနှစ်၌ ဖွားမြင်သည်။

မိဘများ၏ မွေးဖွားရာ ဇာတိမှာ စစ်ကိုင်းမြို့၊ နန်းတော်ရာရပ် ဖြစ်သည်။ ၁၉၄၇ ခုနှစ်မှ ၁၉၅၇ ခုနှစ်အထိ အမှတ် (၂) အထက၊ စစ်ကိုင်းတွင် နဝမတန်းအထိ ပညာသင်ယူခဲ့သည်။

ဝါသနာအရ မဂ္ဂဇင်း၊ ဂျာနယ်များတွင် ကိုယ်တွေ့ ဝတ္ထု၊ ဆောင်းပါး များကို ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်ခန့်က စတင်ရေးသားခဲ့ပြီး၊ မြန်မာနိုင်ငံ စာပေ နှင့် တနယ်လင်းအဖွဲ့သို့ ၂၀၀၄ ခုနှစ်မှစ၍ နှစ်စဉ် ဒီဇင်ဘာ၊ ဇန်နဝါရီ များတွင် ရံပုံငွေများ လှူဒါန်းခဲ့ပါသည်။

၁၉၇၇-၇၈ Via Grande Boyston မြို့စိမ်း
EG-37-U.S.A တွင် မိသားစုနှင့်အတူနေထိုင်ပြီး စစ်ကုသေးစေ
အမည်ဖြင့် ရေးသားပြုစုလျက်ရှိသည်။

Profile of Writer Sagaing Sein Sein

Born of U Myaing (Railway Station Master) and Daw Nyun on 21- January, 1941 in Pazundaung Township, Yangon.

The birthplace of her parents was Nandawyar in Sagaing. Pursued education up to 9th standard at State High School No. 2 from 1947 to 1957. Took up writing short stories, articles from 1960 onwards since 2004, she has made donation to the fund of Myanmar Writers and Journalists Association in December and January.

She is now with her family in the USA and has been using her pen under the same pen-name.

"Sagaing Sein Sein and her husband"

ချစ်ပန်းရနံ့ မွှေးပျံ့နေသော စာစုများ

စာရေးဆရာမကြီး စစ်ကိုင်းစိမ်းစိမ်းကို လွန်ခဲ့သော ၄နှစ်ခန့်ကပင် စတင်
သိကျွမ်းခဲ့ရပါသည်။ နိုင်ငံ့ဂုဏ်ရည်မဂ္ဂဇင်းသို့ ဝတ္ထု ဆောင်းပါးစာမူများ
ပေးပို့ရာမှ ကျွန်တော်နှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ထို့ပြင် သူသည်
ချေခြား မြေခြား တိုင်းတစ်ပါးတွင် အခြေချနေထိုင်သူ ဖြစ်သော်လည်း နှစ်စဉ်
အိမ်နိုင်ငံသို့ ဆောင်းဦးရာသီတိုင်းအရောက် ပြန်လာတတ်ချေ၏။ ပြီးတော့
မြန်မာနိုင်ငံစာပေနှင့်စာနယ်ဇင်းအဖွဲ့ (ဗဟို) သို့လည်း အလှူငွေများကို နှစ်စဉ်
နှစ်တိုင်း ရက်ရက်ရောရော လှူဒါန်းနေသူတစ်ဦးလည်း ဖြစ်ပေ၏။

တစ်နှစ် တစ်နှစ် သူတို့ မိသားစု၏ သွားစရိတ် ပြန်စရိတ်၊ နေထိုင် တည်းခို
ခန့်ကပ်၊ လှူဒါန်းမှုပြုရသော ကုန်ကျစရိတ်တို့သည် နည်းလှမည် မထင်။ သို့သော်
သူသည် အမိမြေတွင် ထိုသို့ အလှူဒါနပြုရသည့်အတွက် အမြဲထာဝရ ကြည်နူး
ကျေနပ်နေသည့်အပြင် သည်တစ်နှစ်ပြီးလျှင် နောက်တစ်နှစ်အတွက် ဘယ်ပုံ
ဘယ်နည်း လှူဒါန်းဦးမည်ဟူ၍ အစီအမံများ ချမှတ်ဆွေးနွေးနေသည်ကိုလည်း
တွေ့မြင်နေရပါသည်။

သူ၏ ဆောင်းပါးဝတ္ထုများတွင် မေတ္တာဓလေ့၌ ထုံမွေ့တတ်သူ တစ်ဦး၏
အသွင်ကို ဝိပိုင်ပြင် ရှုမြင်နေရ၏။ ထို့ပြင် ဗုဒ္ဓဘာသာသာသနာ၌ လေးလေးမြတ်မြတ်
သက်ဝင် ယုံကြည်သူတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း သူ့ရေးသားသော စာပေများက
သက်သေပြလျက်ရှိပေသည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် စစ်ကိုင်းစိမ်းစိမ်း၏ စာစုများ
သည် ချစ်ပန်းရနံ့မွှေးပျံ့နေသော စာစုများပင်တည်း။

မည်သို့ပင်ရှိစေ၊ စာရေးဆရာမကြီး စစ်ကိုင်းစိမ်းစိမ်း၏ ဝတ္ထုဆောင်း
ပါးများသည် မိမိလူမျိုး၊ မိမိတိုင်းပြည်၊ မိမိကိုးကွယ်သည့်ဘာသာကို အလေး
အမြတ်ထားသော၊ ချစ်ခင်မြတ်နိုးသော စိတ်ထားများကို ပွားများလာစေ နိုင်ပါ
သည်။ ယဉ်ကျေးမှုအလှပန်းတို့ ထုံမွှမ်းလာစေနိုင်ပါသည်။ စေတနာ၊ မေတ္တာ၊
အနုဏာအလှစစ်များ နိုးသစ်လာစေနိုင်ပါသည်။ ထိုသို့သော ယုံကြည် မျှော်လင့်
ချက်ဖြင့် ရေမြေခြားပေမယ့် စိတ်ထားက မြန်မာ စာအုပ်ကို ထုတ်ဝေလိုက်ရ
ကြောင်း တင်ပြအပ်ပါသည်။

မြင်းမူမောင်နိုင်စိုး
နိုင်ငံ့ဂုဏ်ရည်စာပေတိုက်

Collected works fragrant with Love

I have known writer Saging Sein Sein since four years ago. As she is contributing short stories and articles to the Naing Ngant Gon Yi Magazine, I am on very friendly terms with her. Although she has settled in a foreign country, she comes back to her native in the cold season every year. And she generously makes donation to the MWJA.

The annual expenses on round trip, meals, accommodation and donation may not be a small amount. However, she takes happiness and euphoria out of her donations which enables her to make arrangements on making donations one year after another.

In capacity as a reader, I vividly see kind-hearted love in her works. Besides, her works prove that she is a staunch Buddhist who has faith in Buddhism. In other words, the collected works of Saging Sein Sein are fragrant with love.

Whatever it may be, her short stories and articles will make the readers appreciate the nationalist fervour of love for the people, nation and the religion. They make flowers of culture fragrant. They also make us feel benevolence, great affection and compassion. With such a strong hopeful belief, I have published this book on "Though Land and Seas Apart, The Heart is Myanmar".

*Myinn Mu Maung Naing Mo
Naing Ngant Gon Yi Publishing House*

ဇာတိမြေ အလွမ်းပြေ

ဇာတိမြေ အလွမ်းမြေ

၂၀၀၄ ခုနှစ် နှစ်ဦးပိုင်းက ကျွန်မသည် ဇာတိမြေသို့ တစ်ခေါက် နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ်ကျော် မတွေ့မမြင်ခဲ့ရသော အမိမြေကို ပြန်လည်မြင်ကိုယ်တွေ့ မြင်ရတော့မည်ဖြစ်သဖြင့် ကျွန်မ အလွန် စိတ်လှုပ်ရှား သူရဲကောင်း ရှိသည်။

အမိမြေပေါ်တွင် လေယာဉ်ကြီး ပျံဝဲနေစဉ်မှာပင် မိမိမောက်မောက် နှလုံးကောင်းကြီးပေါက်နေသကဲ့သို့ရှိသော “လေးဆူဓာတ်ပုံ ရွှေတိဂုံ ဆင်းတော်ကြီး”ကို ကျွန်မ ဖူးတွေ့လိုက်ရပါသည်။ “ဒါတို့ အမိမြေရဲ့ နေရာအစစ်၊ ဗုဒ္ဓသာသနာ အနှစ်ပါလား” ဟု တွေးမိရင်း ဦးတင်၍ အမိအောင် ရှိနေပါတော့သည်။

ဒီဘုရား ဆွေရင်းများ ရှိသေးပါသော်လည်း ကိုယ့်အတွက် သူတစ်ပါး အသေးနေမည်ကို စိုးရိမ်သဖြင့် ကျွန်မတို့ ဇနီးမောင်နှံသည် “အမိအောင်” တွင် အခန်းငှား၍ တည်းခိုလိုက်ကြပါသည်။

ကျွန်မတို့ မြန်မာပြည်မှ ထွက်ခွာသွားကြချိန်က သည်ကဲ့သို့ သော အဆင့်မြင့်ဟိုတယ်ကြီးများ များများစားစား မရှိသေးပါ။ လက်ချိုးရေ တွက်၍ ရပါသည်။ ယခုတော့ နေရာတိုင်းမှာပင် လက်ညှိုးထိုးမလွဲအောင် ရှိနေပါပြီ။

ဟိုတယ်တွင် ကျွန်မတို့ရသောအခန်းမှာ ရွှေတိဂုံစေတီတော် ကြီးကို ထင်းထင်းလင်းလင်း ဖူးမြော်၍ ရသောအခန်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်မတို့သည် သန့်ရှင်းလတ်ဆတ်သော လေကောင်းလေသန့်ကို အားရပါးရ ရှုရှိုက်ရင်း ကြည်နူးမဆုံးတော့ပါ။ အခန်းတွင်း၌ ပစ္စည်းများချပြီးသည်နှင့် ရန်ကုန်ထဲရှိ ကျွန်မတို့၏ မိတ်ဆွေအပေါင်း အသင်းများထံ ဖုန်းဆက်ကာ ကျွန်မတို့၏ တယ်လီဖုန်းနံပါတ်နှင့် အခန်းနံပါတ်များကို ပေးလိုက်ပါသည်။ ကျွန်မမှာ မိတ်ဆွေများနှင့် တွေ့ရတော့မည့်အကြောင်း တွေး၍ ဝမ်းသာလုံးဆို့ မတတ် ပျော်နေပါတော့သည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်စောစောတွင် ကျွန်မ မိတ်ဆွေတစ်ဦးက ကျွန်မ အလွန်နှစ်သက်သော စံပယ်ပန်း ဖြူဖြူဖွေးဖွေးကလေးများနှင့် ခရေကုံး မွှေးမွှေးကလေးများကို ပို့လာပါသည်။

ကျွန်မသည် ပန်းအချို့ကို ပန်းကန်ပြားထဲထည့်၍ မှန်ပြတင်းမှ တစ်ဆင့် ဖူးတွေ့နေရသည့် ရွှေတိဂုံစေတီတော်မြတ်ကြီးကို ကပ်လှူ ပူဇော်ပါသည်။ အချို့ကို ကျွန်မတို့၏ ခေါင်းအုံးများပေါ်သို့ ဖြန့်ကျဲ လိုက်သည်။ အချို့ကို ကျွန်မ ပန်ဆင်ပါသည်။ တစ်ခန်းလုံး မွှေးကြိုင် သင်းပျံ့သွားပြီး ကျွန်မမိတ်မှာလည်း အထူးပင် ကြည်လင် လန်းဆန်း သွားပါတော့သည်။

မြန်မာ့မြေပေါ်တွင် သဘာဝအလျောက် ဖူးပွင့်သော မွှေးပျံ့လှသည့်

ပန်းကလေးများကို ဘယ်တိုင်းပြည်၊ ဘယ်နိုင်ငံ၏ ရေမွှေးများကမှ
ပြုနိုင်မည် မထင်ပေ။ ကျွန်မသည် စံပယ် ပန်းကလေးများကို
ကြိုရင်း ကျွန်မတို့ အညာဒေသမှ သရဖီပန်း၊ ပုန်းညက်ပန်းနှင့်
ပန်းကလေးများကိုလည်း လှမ်း၍ လှမ်းလိုက်မိပါသေးသည်။

ပန်းကလေးများကို အကြောင်းပြုပြီး ကျွန်မတို့နေထိုင်ရာ ဖလော်
ပြည်နယ်မှ မြန်မာမိတ်ဆွေများကိုလည်း အထူးပင် သတိရမိပါသည်။
ဦးသည်လည်း အမိမြေကို လှမ်းနေကြသူများပင် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မတို့
အားကဲ့သို့ပင် တစ်နိုင်ငံလာ၍ စီးပွားရှာကြ၊ သားသမီးများကို ပညာ
ပေးကြရင်း စုဆောင်းငွေကလေးများ ရှိလာသည့်အခါ အမိမြေ
ပြန်၍ လှူချင်တန်းချင်စိတ်များ ပေါ်ပေါက်လာကြစမြဲပင်တည်း။

ကျွန်မတို့ ရောက်စကဆိုလျှင် အတော်ကြီးကို ရုန်းကန်လှုပ်ရှား
နိုင်သည်။ သူတစ်ပါးနိုင်ငံဖြစ်၍ လူမျိုးခြင်းလည်း မတူ၊ ယဉ်ကျေး
ခြင်းလည်း မတူ၊ အတွေးအမြင်ချင်းလည်း မတူ။ သို့သော်လည်း ပုံမှန်
အခြေမှ ရပ်တည်နိုင်မည်ဖြစ်သဖြင့် ရရာအလုပ်ကို ကြိုးစား၍ လုပ်
နိုင်ကြရပါသည်။

အနေအစား မတူကြခြင်းကိုတော့ အိမ်ရှင်မဖြစ်သော ကျွန်မက
သတိထားမိသည်။ ကျွန်မတို့ ဇနီးမောင်နှံက ဆူးပုတ်ရွက်ကို အလွန်
ကြိုက်ပါသည်။ ဆူးပုတ်အညွန့်ကလေးများကို ကြိုးဖြင့် စည်းထားပြီး ကြက်
နှံပြုနီ၊ ငါးပိ၊ ပုဇွန်ခြောက်မှုန့်များကို ဆီသတ်ထား၊ ဒယ်အိုးပြား
ထဲတွင် ဆန်မှုန့်ရေဖျော်ထည့်ကာ မီးအေးအေးဖြင့် ကျက်အောင်ချက်၊
အောက်ဆီသတ်ထားသည်များကို လောင်းထည့်၊ နောက် ဆူးပုတ်
အညွန့်များကို ထည့်ပြီး ပူပူစားသုံးရသည့် ဆူးပုတ်အစပ်ဟင်းကို ကျွန်မ
အလွန်ကြိုက်ပါသည်။ အဘွားထံမှ လက်ထပ်သင်ယူထားသည့် ချက်

နည်းဖြစ်သဖြင့် ကျွန်မ မကြာခဏ ချက်စားလေ့ရှိပါသည်။

ဖလော်ဒါရီတွင် အခြေချတော့ ကျွန်မခြံဝင်းထဲတွင် ဆူးပုပ်ပုပ် စိုက်ထားပါသည်။ အိမ်နီးနားချင်း တစ်နိုင်ငံသူများက သည့်မျှ အနံ့ဆိုးသည့် အရွက်ကို ဘာကြောင့်ကြိုက်ပါသနည်းဟု မေးတတ်ကြပါသည်။

အနံ့နှင့် ပတ်သက်၍ ဖလော်ဒါရီမှ မိတ်ဆွေကြီး ဒေါ်စောမြနွယ် ပြောပြသည့် အကြောင်းတလည်း အနေအစား၊ အကြိုက်စရိုက် မတူကြသည့် သဘာဝတို့ ဖော်ပြနေပါသည်။

တစ်ခါ၌ သုံးထပ်တိုက်အပေါ်ထပ်၊ အောက်ထပ်မှလူတို့က တိုင်ကြားသဖြင့် ရဲကားများ ရောက်လာသည်။ တိုင်ကြားချက်အရ အလယ်ထပ်မှ တံခါးကို ဖွင့်ခိုင်းသည်။ တံခါးပွင့်သွားသည်နှင့် သူတို့ တစ်ခါမှ မကြုံဘူးသော စူးစူးဝါးဝါးအနံ့ကြီးကို ရလိုက်ကြသည်။ ရဲများ နှာခေါင်းတရှုံ့ရှုံ့ ဖြစ်ကုန်ကြသည်။

အလယ်ထပ်တွင် နေထိုင်သူက မိမိသည် တရားဥပဒေ ချိုးဖောက်သည့် အလုပ်တစ်ခုမျှ မလုပ်ကြောင်း၊ မည်သည့်အကြောင်းကြောင့် လာပါသနည်းဟု မေးသည်။

ရဲများက အပေါ်ထပ်နှင့် အောက်ထပ်တွင်း နေထိုင်သူတို့က အနံ့ဆိုးကြီးကို မခံနိုင်လွန်း၍ တိုင်ကြားခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ယခုလည်း သူတို့ကိုယ်တိုင် ထိုအနံ့ဆိုးကြီး ရနေပါကြောင်း ပြောပါသည်။ ထိုအခါ အိမ်ရှင်မက လေ့ကြီးအပြည့်ထည့်ထားသော ဒူးရင်းသီးမွှာများနှင့် မှည့်၍ ကွဲအက်စပြုနေသော ဒူးရင်းသီးတစ်လုံးကို ပြလိုက်လေသည်။

ထိုအခါ ရဲများက “ဒီလောက်နံ့စော်တဲ့အသီးကိုလည်း ဘုရားသခင်က ဖန်ဆင်းပေးခဲ့သကိုး” ဟု မှတ်ချက်ကြသည် ဟူ၏။

သို့ကဲ့သို့ အနေအစား၊ အကျင့်စရိုက် မတူကြသော ဒေသတွင်
ကို ရပ်တည်နေထိုင်နိုင်ရန် အဘက်ဘက်မှ ကြိုးစားရပါသည်။
သုလေ့လာရပါသည်။

ဆောက်စအချိန်တွင် ကျွန်မ၏ ခင်ပွန်း ကိုခင်မောင်သိန်းက အလုပ်
လုပ်ရပါသည်။ နေ့အလုပ်မှာ မနက် ၈ နာရီတွင်စ၍ ညနေ ၅
နာရီတွင် ဆင်းပါသည်။ ညအလုပ်မှာ ည ၈နာရီတွင် စ၍ သန်းခေါင်
အထိ အလုပ်ဆင်းပါသည်။ သူ့ခမျာ အတော် ပင်ပန်းပါသည်။

ကျွန်မကိုယ်တိုင် အလုပ်ဝင်လုပ်ချင်ပါသော်လည်း ကလေးများ က
ညီသေးသည်က တစ်ကြောင်း၊ ကျွန်မကိုယ်တိုင်ကလည်း ဘာသာစကား
မကော်အခဲရှိနေသေး၍ တစ်ကြောင်း အလုပ်ဝင်ရန် အဆင်မပြေ
နေပါသည်။

နောက်သုံးနှစ်ခန့် ကြာသောအခါ ကျွန်မလည်း ဘာသာစကား
အတော် ကျွမ်းကျင်ရေလည်လာပါသည်။ သားအကြီးကလည်း
ကာလိပ်တက်ရတော့မည် ဖြစ်သဖြင့် ကျွန်မ အလုပ်ရရန် အရေး
ကြီးလာပါတော့သည်။ လျှောက်လွှာသုံးကြိမ် တင်ပြီးသောအခါကျမှ
ကျွန်မလိုချင်သော I.B.M တွင် အလုပ်ရပါတော့သည်။ လူမျိုးတစ်
ခုတစ်ပါး လာရောက်လုပ်ကိုင်နေသည့်အထဲတွင် မြန်မာကို အထင်
မသေးနိုင်အောင် ကျွန်မ အထူးကြိုးစား၍ တာဝန်ထမ်းခဲ့ပါသည်။

စာရေးဝါသနာပါသော ကျွန်မက အကြံပြုစာ (၁၇)စောင် ရေး
သားပေးပို့ခဲ့ရာ (၄)ကြိမ် ဆုချီးမြှင့်ခြင်းခံခဲ့ရပါသည်။ ဒေါ်လာ (၅၀)မှ
ဒေါ်လာ (၁၀၀,၀၀၀) အထိ ဆုပေးပါသည်။

တစ်ဖန် ဝန်ထမ်းပေါင်း (၃၀၀) ရှိသည့်အထဲ၌ တစ်နှစ်ပတ်လုံး

အမှားအယွင်းမရှိ ဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့၍ “လုပ်ငန်းထူးချွန်ဆု” ကိုလည်း ကျွန်မ ရရှိခဲ့ဖူးပါသည်။ ဤနည်းဖြင့် မြန်မာတို့သည်လည်း အရည်အချင်းပြည့်ဝသူများဖြစ်ကြောင်း ကျွန်မမှာ ဂုဏ်ယူကျေနပ်စွာ ပြသနိုင်ခဲ့ပါသည်။

ယခုအချိန်တွင်မူ ကျွန်မ ခင်ပွန်းရော ကျွန်မပါ ပင်စင်ရခဲ့ကြ ပါပြီ။ သားသမီးတွေကလည်း လက်လွှတ်ကုန်ပါပြီ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မ၏ အဓိကရည်ရွယ်ချက်များထဲတွင် တစ်ခုအပါအဝင်ဖြစ် သည့် အမိမြေကို ပြန်လည် လှူဒါန်းနိုင်ရန်ကိစ္စကို ကျွန်မဆောင် ရွက်ရပါတော့သည်။ မိမိတို့ စုဆောင်းငွေများထဲမှ တတ်နိုင်သမျှ ပေးပို့ လှူဒါန်းရန် ကျွန်မတို့ တိုင်ပင်ဆုံးဖြတ်ကြပါသည်။ ပထမဦးဆုံး ကျွန်မ မြတ်နိုးအလေးထားသည့် “စာပေ” အတွက် လှူဒါန်း မည်။ ထို့နောက် တက္ကသိုလ်များမှ ပါရဂူ (Ph.D) ဘွဲ့သင်တန်းတွင် ပထမရ၍ ထူးချွန်စွာ အောင်မြင်သူများကို ချီးမြှင့်မည်ဟု စိတ်ပိုင်း ဖြတ်ထားလိုက်ပါသည်။

ထိုဆုံးဖြတ်ချက်ကို အကောင်အထည်ဖော်သည့် အနေဖြင့် မြန်မာနိုင်ငံစာပေနှင့် စာနယ်ဇင်းအဖွဲ့သို့ အလှူငွေ ကျပ်နှစ်သိန်း တိတိ လှူဒါန်းဖြစ်ပါသည်။ ဒဂုံမြို့နယ် စာပေနှင့်စာနယ်ဇင်းအဖွဲ့ ကိုလည်း ငွေကျပ်နှစ်သောင်း လှူဒါန်းခဲ့သည့်အပြင် စာပေနယ်မှ သင်ဆရာ၊ မြင်ဆရာ၊ ကြားဆရာများကိုလည်း ကျေးဇူးဆပ်ပူဇော် သည့်အနေဖြင့် ကိုယ်ထိလက်ရောက် ကန်တော့ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

နောင်နှစ်တွေ နှစ်တွေများတွင်လည်း ယခုနှစ်ကဲ့သို့ အမိမြေကို အရောက်ပြန်၍ လှူဒါန်းနိုင်ပါစေဟု အခါခါ ဆုတောင်းနေမိ ပါတော့ သည်။

ရေမြေခြားပေမယ့်
စိတ်ထားကမြန်မာ

ရေမြေခြားပေမယ့် စိတ်ထားကမြန်မာ

ကျွန်မသည် မိသားစု အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းကိစ္စဖြင့် ရေခြားခြားတွင် နေထိုင်ခဲ့ရပါသည်။ သို့သော် စစ်ကိုင်းအညာကျေးလက်များသမီးကြီးပီပီ မိမိကျင်လည်ရောက်ရှိရာ အသိုင်းအဝိုင်း၌ မိမိ၏ ရိုးရာယဉ်ကျေးမှုနှင့် အမျိုး၊ ဘာသာ၊ သာသနာကို စောင့်ရှောက်ကြသော မိသားစုများ ပွားများရန် အမြဲကြိုးပမ်းခဲ့ပါသည်။ ကိုယ်တိုင်လည်း အမျိုး၊ ဘာသာ၊ သာသနာ၊ ယဉ်ကျေးမှု ဓလေ့များကို နာစောင့်ထိန်းလျက် မိသားစုများအား စံနမူနာ ပြသခဲ့ပါသည်။ နည်းဖြင့် မိမိ အသက်ရှင်ရကျိုးနပ်အောင် အမိမြေ၊ အမိရေကို တူးဖူးဆပ်ရာ ရောက်အောင် အားထုတ်ပါသည်။

“နိုဝင်ဘာလ ၁၆ ရက်နေ့တွင် ဆရာတော်လေးပါးကို စားသောက်ဆိုင်၌ နေ့ဆွမ်းကပ်ပါမည်။ ဦးကြီးနှင့် အဒေါ်တို့ ကြွရောက်နေစေ တလေးတစားထား၍ ဖိတ်ကြားအပ်ပါသည် ခင်ဗျား” ဟု မိတ်ဆွေ

ကိုစိန်မြင့်အောင်နှင့် ဇနီးမမော်မော်စိုးတို့က တယ်လီဖုန်းဖြင့် ဖိတ်ကြား
ပါသည်။ ကျွန်မက လာဖြစ်အောင်လာမည်ဟု ဝန်ခံစကား ပြောလိုက်
ပါသည်။

ဆွမ်းကျွေးနေ့တွင် စားသောက်ဆိုင်၌ သံဃာတော်များအား
ဆွမ်းကပ်ပါသည်။ ထို့နောက် ကိုစိန်မြင့်အောင်နှင့် မမော်မော်စိုးတို့သည်
သံဃာတော်များအား ဘိုကာရာတွန်မြို့ရှိ သူတို့ နေအိမ်သို့ ပင့်ခဲ့ပါသည်။

ကိုစိန်မြင့်အောင်နှင့် မမော်မော်စိုးတို့သည် လွန်ခဲ့သည့်နှစ်ရက်က
အိမ်ဝယ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် ဆရာတော်များအတွက် နေရာထိုက်
ခင်းများ၊ ဆရာတော်များရှေ့ စားပွဲပေါ်တွင် ပရိတ်ရေ အဆင်သင့်
အောင်သပြေပန်းအိုး အဆင်သင့်၊ ရေစက်ချရန် ကရား များ အဆင်သင့်
လှူဖွယ်ဝတ္ထု အဆင်သင့်ဖြင့် ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားသည်ကို တွေ့ရပါသည်။

ကျွန်မတို့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များသည် ဘုရား၊ ကျောင်း၊ ကန်၊ သီတင်း
စသည့် အဆောက်အအုံများ၊ လူနေအိမ်များ မဆောက်ခင် သံဃာ
တော်များအား ပင့်ဖိတ်၍ ပရိတ်တရားတော်နှင့် ကမ္မဝါစာများ ရွတ်
ဖတ်ကာ မြေသန့်ခြင်း၊ ဆွမ်းကပ် အလှူဒါနမျိုးစုံ ပြုလုပ်ပြီး အထက်ဘဝင်
အောက်အဝီစိတိုင်အောင် အမျှပေးဝေ ရေစက်သွန်းချခြင်း စသော
ကုသိုလ်များ ပြုကြသည်မှာ ထုံးစံပင်ဖြစ်ပါသည်။ အဆင်သင့် ဆောက်
လုပ်ပြီးသော နေအိမ်သို့ ဝင်ရောက်နေထိုင်လျှင်လည်း ထို့အတူပင်
ပြုလုပ်ကြပါသည်။

အမေရိကန်သို့ ခေတ္တရောက်နေကြခိုက်မှာလည်း ဤထုံးစံကို အလေ့
အမြတ်ထား၍ ပြုလုပ်ကြပါသည်။ သံဃာရှားပါးသော ဒေသများတွင်
အာဂန္တုဆရာတော်များ ကြွလာသောအခိုက်မှာ အမိအရ ပြုလုပ်ကြ

သည်။

ယခုလည်း ကျွန်မတို့ ဖလောရီဒါပြည်နယ်သို့ အဝေးပြည်နယ် များမှ ကြွလာတော်မူကြသော အာဂန့်ဆရာတော်များ ရှိတော်မူခိုက်မှာ အိမ်ခြံမြေနှင့်အောင်နှင့် မမော်မော်စိုးတို့က အိမ်တက်မင်္ဂလာ ပရိတ်တရား ဆွဲ ပြုလုပ်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

အိမ်တက် မင်္ဂလာပွဲ၌ ဆရာတော် ဦးဇောကထံမှ သီလခံယူ ကြသည်။ ဆရာတော်က သီလပေးတရားချီးမြှင့်ပါသည်။ ထို့နောက် သံဃာတော်လေးပါးက မင်္ဂလာသုတ်၊ ရတနသုတ်၊ မေတ္တာသုတ်၊ ပုဗ္ဗဘူသုတ် စသော ပရိတ်တရားထော်များ ရွတ်ဖတ်ချီးမြှင့်ကြသည်ကို ခံယူကြပါသည်။

ယခုလို ပရိတ်တရားတော်ကို မနာရသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်၍ အလွန် ဝမ်းမြောက်ပီတိ ဖြစ်မိပါသည်။ ပရိတ်တရားနာရင်းဖြင့် ဇာတိ မျက်ကြွေ အမိမြန်မာပြည်ကိုလည်း မြင်ယောင်မှန်းဆ သတိရမိပါ တော့သည်။

စစ်ကိုင်းမြို့၌ နေထိုင်စဉ်က ရဟန်းခံမင်္ဂလာပွဲ၊ သိမ်ကျောင်း ခရစ်ကျောင်း၊ အိမ်သစ်တက်ပွဲ စသည်ဖြင့် သာရေး၊ နာရေးကိစ္စများ ၌ ပါဝင် ပရိတ်ရွတ်ကြသည်ကို ကြာယောင်မိသည်။ အထူးသဖြင့် မြန်မာ့ နှစ်သစ်ကူး အတာသင်္ကြန်အခါ နှစ်ဆန်းတစ်ရက် နေ၌ ပြုလုပ်လေ့ရှိသည့် နှစ်လုံးကျွတ်ပရိတ်ရွတ်ပွဲကို အောက်မေ့ လွမ်းဆွတ်မိသေးသည်။

ပရိတ်ရွတ်ဖတ်ပြီးသောအခါ အိမ်ရှင်များက ကမ္မဝါစာပါ ရွတ် ဖတ်ချီးမြှင့်ပေးတော်မူပါရန် လျှောက်ထားကြသည်။ အကြောင်းမှာ အိမ်ရှင်များက လျှောက်ထားမှု ခွင့်ပြုသဘောတူမှု မရှိဘဲဖြင့် သံဃာတော်

များက ကမ္ဘဝါစာကို ရွတ်ဖတ်လေ့ မရှိကြပါချေ။

ဆရာတော် ဦးဇေယက က “ကြံကြိုက်တုန်း ပရိတ်၊ ကမ္ဘဝါစာ
အကျိုးထူးပုံကလေး ဗဟုသုတအဖြစ် ပြောရဦးမယ်” ဟု အမိန့်ရှိပါသည်။

အိမ်ရှင် ကိုစိန်မြင့်အောင်က “အမိန့်ရှိတော်မူပါ ဘုရား”
လျှောက်ထားလိုက်သည်။

ဆရာတော်ဘုရားက “ဘုန်းကြီးတို့နေတဲ့ လော့စ်အိန်ဂျလိစ်
အိမ်တက်မင်္ဂလာပွဲတစ်ခုမှ ကြုံခဲ့ရတာပါ။ ပရိတ်ရွတ်၊ ကမ္ဘဝါစာ
ပြီးတော့ ဒကာကြီးတစ်ယောက်တ လာလျှောက်တယ်။

ဒီဒကာကြီးက အိမ်ရှင်များရဲ့ မိတ်ဆွေပါ။ ဘုန်းကြီးတို့နဲ့လ
ရင်းနှီးတဲ့ ဒကာကြီးပါ။ သူက နာနာဘာဝ (တစ္ဆေ သရဲ)တွေ
မြင်နိုင်တယ်ဆိုပဲ”

“မှန်ပါဘုရား၊ အဲဒီ ဒကာကြီးက ဘယ်လိုများ လျှောက်ပါသ
ဘုရား” ဟု သိလိုဇောဖြင့် ကျွန်မက လျှောက်ထားလိုက်ပါသည်။

ဆရာတော်က “အဲဒီအိမ် ဧည့်ခန်းထဲမှာ နာနာဘာဝတွေ
တယ်တဲ့။ ဆရာတော်တို့ ပရိတ်လည်း စရွတ်ရော အချို့နာနာဘာ
တွေ ထွက်သွားပြီး အချို့ပေကတ်ကတ်နဲ့ မထွက်ဘဲနေတာ တွေ
တယ်တဲ့။ ဆရာတော်တို့ ကမ္ဘဝါစာဖတ်မှပဲ အကုန်လုံး ထွက်သွား ပါတ
ဘုရားလို့ ဒကာကြီးက လျှောက်ပါတယ်” ဟု မိန့်တော်မူ ပါတယ်။

“စိတ်ဝင်စားစရာလည်း ကောင်း၊ အံ့ဩစရာလည်း ကောင်း
တယ်ဘုရား။ ပရိတ်တရားတော်ကလည်း အားကိုးထိုက်ပါတယ် ဘုရား
ဟု ကျွန်မက ဝမ်းသာအားရ လျှောက်ထားလိုက်ပါသည်။

“ဟုတ်တယ် ဒကာမကြီး၊ ပရိတ္တဆိုတာ အရံအတား အက

အကွယ်လို့ အဓိပ္ပာယ်ရပါတယ်။ ပရိတ်တရားတော်တွေဟာ ဘေးအန္တရာယ်၊ ဘေးဥပဒ်၊ အနှောင့်အယှက်တွေကို ကာကွယ်တားဆီးနိုင် တာ အမှန်ပါပဲ” ဟု ဆရာတော်က အမိန့်ရှိပြီးနောက် သံဃာတော် များက ကမ္မဝါစာ ဖတ်ကြားကြပါသည်။

ပြီးနောက် အိမ်ရှင်များက လှူဒါန်းသမှု အစုစုကို ရေစက် သွန်းချ အမျှဝေကြပါသည်။ ဆရာတော်များမှာ ကိုစိန်မြင့်အောင် တို့အိမ်မှ နှစ်ဆယ့်ငါးမိုင်ဝေးသော မိရမားမြို့၊ ဓမ္မလောကကျောင်းတိုက် ကထိန်ပွဲသို့ ကြွလာခဲ့ကြခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ကိုစိန်မြင့်အောင်သည် ကံကောင်းသဖြင့် ဆရာတော်လေးပါးအား ပင့်ခွင့်ရခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ထိုဆရာတော်လေးပါးတွင် ဆရာတော် ဒေါက်တာပညာဇောတသည် မိရမားမြို့၊ ဓမ္မလောကကျောင်း ဆရာတော်ဖြစ်ပါသည်။ မြို့ခံ အာဝါသိက ဆရာတော်လည်း ဖြစ်ပါသည်။

အာဂန္တုဆရာတော် သုံးပါးတွင် ဦးသေကသည် ကာလီဖိုးနီးယားပြည်နယ်၊ လော့စ်အိမ်ဂျလိစ်မြို့၊ ဗြဟ္မဝိဟာရကျောင်း ဆရာတော် ဖြစ်ပါသည်။ ဆရာတော် ဒေါက်တာ အရိယဓမ္မသည် တက္ကဆက်စ်ပြည်နယ်၊ အော်စတင်မြို့၊ သီတဂူကျောင်းဆရာတော် ဖြစ်ပါသည်။ ဆရာတော် ဦးသုန္ဒရသည် အိန္ဒိယားနားပြည်နယ်၊ ဖိဒ်ဝိန်းမြို့၊ ဓမ္မရက္ခိတကျောင်း ဆရာတော် ဖြစ်ပါသည်။ ဆရာတော်လေးပါးတို့အား ဖူးမြင်ရပြီး ပရိတ်တရားတော်များ နာကြားခွင့်ရခြင်းသည် မင်္ဂလာပင်ဖြစ်ပါသည်။

အိမ်ရှင် ကိုစိန်မြင့်အောင်က ဆရာတော်လေးပါးအား မိရမားမြို့၊ ဓမ္မလောက ကျောင်းတိုက်သို့ ပြန်လည်ပို့ဆောင်ပေးပါသည်။ ဓမ္မလောက ကျောင်းတိုက် ရှိခြင်းမှာ ဝမ်းမြောက်စရာ ကောင်းပါသည်။ ကျောင်း

ထိုင်ဆရာတော် ဒေါက်တာဦးပညာဇောတသည် စစ်ကိုင်းသီတဂူဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ တပည့် ဖြစ်ပါသည်။ အမေရိကန်မှာ သီတင်းနေထိုင်ကြသော်လည်း ပြည်နယ်ခြားနေပါ၍ သံဃာတော်များကို ကဲ့သို့ တစ်စုတစ်ဝေးတည်း ဖူးမြော်ရန် မလွယ်ပါချေ။

ကိုစိန်မြင့်အောင်နှင့် မမော်မော်စိုးတို့ အိမ်တက်မင်္ဂလာသည် ပြည့်စုံဖြင့် ပြီးမြောက်ခဲ့လေပြီ။ ကျွန်မလည်း အိမ်ရှင်များ၏ အလှူဒါနကို သဘောတရားအနာခေါ်၍ ကြည်နူးမှုဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။

စိတ်၏ချမ်းသာခြင်း၊ ကိုယ်၏ကျန်းမာခြင်း၊ အဆင်းလှခြင်း၊ အမဲ့ခြင်း၊ အသက်ရှည်ခြင်းတို့နှင့် ပြည့်စုံစေဖို့ အလှူဒါန နည်းများ မပြတ်ပြုလုပ်ရန် ပြောလေ့ရှိသော မိဘနှစ်ပါးကို သတိရဦးခိုက်မိပါသည်။

အိမ်ရှင်ဇနီးမောင်နှံတို့၏ အသက်ငယ်ကြသေးသော်လည်း ရတနာသုံးပါးကို ကြည်ညိုလေးစားခြင်း၊ မြန်မာဟန်မပျက် ယဉ်ကျေးစွာ ပြောဆိုဆက်ဆံခြင်း၊ အထူးသဖြင့် မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှု အစဉ်အလာကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်တတ်ကြခြင်းတို့ကို မြင်ရသည်မှာလည်း မင်္ဂလာတစ်ပင်ဖြစ်ပါသည်။

မြန်မာ့အမူအရာ၊ မြန်မာ့စိတ်ထားကို ပြည်ပ၌ နေရခိုက် ဝင့်ကြံစွာ ပြသနေသူများ ဖြစ်ပါသည်။

ရေခြား မြေခြားရောက် မြန်မာပြည်သူပြည်သားများ ရောက်လေမှာ မြန်မာ့ဂုဏ်ကိုဆောင်နိုင်ပါစေ။ နိုင်ငံရပ်ခြားတွင် ဗုဒ္ဓသာသနာ အဆုံးအမများ ထွန်းကားပြန့်ပွားပါစေဟု ဆုတောင်းမိပါသည်။

* * * * *

အမိမြေသို့တစ်ခေါက်

အပိပြေသို့ တစ်ခေါက်

ကားကလေးသည် တံတားပေါ်တွင် တရိပ်ရိပ်ပြေးလျက်။ စိမ်းသည်
အပြတင်းမှတစ်ဆင့် ညာဘက်သို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်မိသည်။ လှိုင်း
ထက်ခွပ်တို့ တငြိမ်ငြိမ်နှင့် ပျော်ပါးလျက် ရှိသော ပဲခူးမြစ်ပြင်ကျယ်ကြီးကို
မြင်လိုက်ရသည်။

မြစ်ပြင်ကျယ်ထဲတွင် တံငါလှေကလေးများကို ဟိုတစ်စင်း၊ သည်
တစ်စင်း မြင်တွေ့နေရသည်။ စင်ရော်ငှက်ငယ်များကလည်း ရေပေါ်
တွင် ဝဲကာယုံကာ မြူးပျော်လျက် ရှိကြသည်။ မြစ်ပြင်ကျယ်ကို ပြတ်သန်း၍
ကားအတွင်းသို့ တိုးဝင်လာသော လေနုအေးညင်းညင်းက မွှေးယုံ့လန်း
စိတ်နေချေသည်။

ကား၏ ဘယ်ဘက်သို့ ငဲ့ကြည့် လိုက်သောအခါ အဖိုးခုံးခုံးကြီးတွေနှင့်
အသားသံလမ်းကို တွေ့လိုက်ရ၏။ ရထားလမ်း၏ ဟိုမှာဘက်ဆီမှာတော့
နံ့ကုန်ဘက်သို့အပြန် တစ်လမ်းသွား ကားလမ်းကလေးက ပြောင့်လို့

ဖြူးလို့ ကားတွေစီတန်းသွားနေကြသည်မှာ တမျှော်တခေါ်ကြီး။

“မောင်ရယ်... ကြည့်စမ်းပါဦး၊ ကြည့်နဲ့စရာ ကောင်းလိုက်တာ။ စိမ်းဖြူး သိပ်ကို ပျော်သွားတာပဲ”

“ဝမ်းသာပါတယ်ကွာ။ ခင်ဗျားပျော်ရင် ဒီခရီးကိုလာရကျိုးနပ်တာပါပဲ”

“ဟင်... မောင့်စကားကလည်း တစ်မျိုးကြီးပါလား”

“မတစ်မျိုးပါဘူး။ သဘောရိုးနဲ့ ပြောတာပါဗျာ။ အမှန်မှာတော့ မောင်က ခရီးပန်းလာလို့ ဒီတစ်ရက် ဘယ်မှ မသွားဘဲ နားချင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ စိမ်းက စိမ်းသူငယ်ချင်းရှိရာ သန်လျင်ကို ချက်ချင်းပဲ သွားရမှာဆိုတော့ မောင်က ပို့ရတော့တာပေါ့။ အခု စိမ်းက ပျော်တယ်ဆိုတော့ မောင်ပို့ရကျိုးနပ်တာပေါ့။ ဒါကို မောင်ကပြောတာပါ”

“စိမ်းက သန်လျင်ကို သံယောဇဉ်ရှိတယ် မောင်ရဲ့”

“မောင် မသိဘဲနေပါ့မလား။ မောင်လဲ တူတူပါပဲကွယ်။ ဒို့နှစ်ယောက်ရဲ့ အိမ်ထောင်ဦးနှစ်ကလေးတွေ ဒီသန်လျင်မြေမှာ တည်ဆောက်ခဲ့တာ မဟုတ်လား”

“အမယ်လေး... တော်တော် စကားတတ်တယ်”

စိမ်း၏ မျက်စောင်းကို မောင်က ပြူးလျက် ခံယူ၏။ မှန်ပါသည်။ စိမ်းတို့ ဇနီးမောင်နှံ၏ ဘဝအစခရီးသည် သည် သန်လျင်မြေပေါ်တွင် အခြေပြုခဲ့သည်ပဲလေ။ ကြာခဲ့ပြီ။ နှစ်ပေါင်းသုံး ဆယ်ကျော်ခဲ့ပြီ။

* * * * *

“ဟောတော့... မောင်ရေ၊ သဘော မိမ့် မိပါ့မလား”

မြင်းလှည်းပေါ်မှ ဒရောသောပါး ဆင်းချရင်း စိမ်းက အော်လိုက်မိသည်။

“ချော်လဲမယ် စိမ်း၊ ဖြည်းဖြည်း... ဖြည်းဖြည်း”

■ အဝိဇ္ဇာသို့တက်ခေါက်

ဆိပ်ခံဘောတံတားပေါ်တွင် ခြေကုန်သွက်နေသော သက်မောင်းကိုဆွဲကာ ထိန်းထား၏။

“ဗြန်မြန်လာပါမောင်ရဲ့၊ နောက်တစ် စင်းမှာဆိုရင် ရုံးချိန်မိတော့မှာ တဲ့ဘူး”

ဦးခဲနှင့် မောင်သည် သန်လျင်မှနေ၍ တစ်ဖက်ကမ်းရန်ကုန်မြို့တွင် ဆင်းကြရသူများဖြစ်သဖြင့် သီတာသင်္ဘောများကို အားကိုးနေကြ များဖြစ် သည်။ အဖြူရောင် နှစ်ထပ်သင်္ဘော ကလေးများသည် ဗြန်နှင့်သန်လျင်၊ သန်လျင်နှင့်ရန်ကုန် စုန်ချည် ဆန်ချည် ကူးကာ ဘာ အကျိုးဆောင်ခဲ့လေသည်။

ဦးခဲသည် အခြားခရီးသည်များ နည်းတူ တွန်းကာတိုက်ကာ တိုးကာ ဘာဖြင့် သင်္ဘောပေါ်သို့ ရောက်ခဲ့၏။

“မောင်ရေ၊ အပေါ်ထပ် တက်မယ်နော်”
“သဘောပါဗျာ”

ဦးခဲ၏သဘောကို အနှမြောမရှိ လိုက်လျောတတ်သူ မောင်က စိမ်း၏ နှစ်ဆွဲခြင်းကလေးကို ကူကိုင်ပေးရင်း နောက်မှ လိုက်၏။ အပေါ် နောက်တော့ စိမ်းက ထိုင်ခုံတွင် မထိုင်ဘဲ သင်္ဘောလက်ရမ်းကို ရပ်လိုက်သည်။ သင်္ဘောနောက်တွင် တရစ်ဝဲဝဲ လိုက်ပါလာတတ် ခြင်း စင်ရော်ငှက်ကလေးများအား ပေါင်မုန့်ကို ဖဲ့၍ ဖဲ့၍ ကျွေး၏။ မုန့်အလွန်နီးစပ်အောင် ယဉ်နေသော အချို့စင်ရော်ကလေးများဆို လက်တစ်ကမ်းအကွာသို့ ရောက်အောင်လာပြီး အစာတောင်းတတ်ကြ ပြန်မှာ ချစ်စရာ။

စင်ရော်ကလေးတွေ အစာကျွေးလိုက်၊ မောင်နှင့်စကားတွေပြောလိုက်၊ ဦးခဲ ကလေးတီးတိုးညည်းလိုက်ဖြင့် တစ်နာရီနီးပါး အချိန်သည်

ဘာမျှမကြာလိုက်ချေ။

ရန်ကုန်ဘက်ကမ်းရောက်၍ သူ့ရုံးကိုယ့်ရုံးလမ်းခွဲထွက်ခွာရင်း ည
အပြန် ညောင်တန်းဆိပ်ကမ်းတွင် ဆုံရန် ချိန်းရသည်မှာလည်း သ
ရည်းစားများပမာ။ တစ်ခါတစ်ရံ မောင်က ပေါ်မလာသည့်အခါ၊ တ
တစ်ရံ မောင်ကရောက်နှင့်ပြီး စိမ်းက နောက်ကျနေသည့်အခါ စက
ထိုးကြ၊ စိတ်ကောက်ကြဖြင့် တစ်မျိုးရင်ဖိုစရာ။

နှင်းတွေ ဝေနေအောင်ကျ၍ မြူတွေ့မှိုင်းနေအောင် ဆိုင်းတတ်သ
ကာလမျိုးမှာတော့ နှင်းအကွဲကိုစောင့်ရ၍ သင်္ဘောအထွက်နောက်
သဖြင့် ရုံးမှာ မင်နီအတားခံရသည်ကလည်း ခဏ ခဏ။ ထိုကာလမျိုး
ချစ်စရာ စင်ရော်ကလေးများကလည်း ဘယ်ဆီသို့ ရောက်ရှိနေကြသ
မသိ။ အရိပ်အရောင်မျှပင် မတွေ့ရတော့။ ပျင်းပျင်း ရိရိ စိတ်ညစ်
နှင့်ပင် သင်္ဘောကလေး ပေါ်တွင် ငူငူငိုငို ထိုင်လိုက်ခဲ့ကြရ သည်
လည်း အကြိမ်ပေါင်းများစွာ။

သင်္ဘောပေါ်၌ လူမျိုးစုံ၊ အတန်းအစားမျိုးစုံ နှင့် ဆုံရသ
ဘဝမျိုးစုံတို့ကိုလည်း စိမ်းတို့ဇနီးမောင်နှံ အကဲခတ်ခွင့် ရခဲ့သည်။ သန်
ဘက်မှ ဟင်းသီးဟင်းရွက် သစ်သီးဝလံများ၊ ခရမ်း၊ သုံးခွဘက်
ကျောက်တန်း ဘက်မှ ဆန်၊ ဆီအစရှိသည့် အခြေခံ စားကုန်များကို ရန်
ဘက်သို့ တင်ပို့ ဖေးသည်မှာလည်း သည်သင်္ဘောကလေး များပင် ဖြစ်သ

ကူးတို့ သင်္ဘောကလေးများ၏ ကျေးဇူးသည် သေးလှသည်မဟုတ်
လွမ်းမှလွမ်းပါပဲ သင်္ဘောကလေးတွေရယ်။

* * * * *

“ကဲ... စိမ်း လာချင်လှတဲ့ သန်လျင်မြေ ရောက်ပါပြီဗျား”

စိမ်းတို့၏ ကားကလေးသည် သန်လျင်တံတားကြီးပေါ်မှ လျော့ခနဲ ဆင်းခဲ့၏။ တံတားအဆင်းတွင် “သန်လျင်မြို့မှ လှိုက်လှဲစွာကြိုဆိုပါ၏” ဟုသော ဆိုင်းဘုတ်လှလှကြီးကို တွေ့လိုက်ရ၍ စိမ်းပျော်သွားပြန်သည်။

“မောင်ရေ... အရင်တုန်းကလို့ ခရီးစဉ်မှာ ကသိတအောက် ဖြစ်ရတာတွေ၊ ပင်ပန်းရတာတွေ မရှိတော့ဘူးနော်။ ဟိုဘက်ကမ်း သည်ဘက်ကမ်း ခဏကလေးနဲ့ ကူးနိုင်ပြီ။ ဒီသန်လျင်တံတားကြီးရှိတာ သိပ်အဆင်ပြေတာပဲ”

စိမ်း၏စကားကို မောင်က ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် ထောက်ခံနေ၏။

“စိမ်းတို့ ကြူကြူကို အရင်ဝင် ခေါ်မယ်။ ငြိတော့ ကျွန်ခေါက်ဘုရားကြီးကို သွားဖူးမယ်။ နောက် ပါဒကြီးကို သွားဖူးမယ်။ ပါဒကြီး ဘုရားဝင်းထဲက ဈေးသည်ကလေးတွေဆီမှာ ဟင်းသီးဟင်းရွက်တွေဝယ်မယ်။ ရန်ကုန်က မိတ်ဆွေတွေကို လက်ဆောင်ပေးမယ်”

“စိတ်ကူးထားတာတွေ အများကြီး ပါလား။ ဒေါ်စိမ်းစိမ်းရဲ့”

“လုပ်ချင်တာတွေ အများကြီးလုပ်ဖို့ မိုင်ပေါင်းထောင်ချီဝေးတဲ့ အရပ်ကနေ လာခဲ့ရတာ မဟုတ်လား မောင်ရဲ့။ အဲ... နေဦး၊ စိမ်းတို့ ခရီးမြို့မှာနေတုန်းက အမေတို့ကိုးကွယ်တဲ့ ဆရာတော်ဘုရားကြီးတွေသည်း ကြူကြူတို့နေတဲ့ ဓမ္မရောင်ခြည်ကျောင်းလမ်းထဲမှာ ရှိတယ်တဲ့။ ကြူကြူပို့ပေးတဲ့ သန်လျင် မော်ကွန်းစာအုပ်ထဲမှာပါတယ်။ ဝင်ဖူးကြရအောင်နော်”

“ကဲ၊ တော်ပါတော့ စိမ်းရယ်။ ပြောနေရတာ မောလှပါတယ်။”

မောင်က ရယ်ရယ်ပြုံးပြုံးတားလိုက်၏။

ကားကလေးသည် ဂဝံမြေသား နီနီကြောင့် ပတ္တမြားသွေးတောက်နေသည့် လမ်းကလေးထဲသို့ ချိုးကွေ့ဝင်လိုက်၏။ လမ်းမကြီးနှင့် လမ်းသွယ်

ကလေး၏ ဝဲယာတစ်လျှောက်တွင် သီဟိုဠ် သရက်ပင်ကြီးများ၊ ကုက္ကိုလ်
ကြီးများက စိမ်းညိုအုပ်ဆိုင်နေကြသည်။ မြင်ရသည်နှင့် ဘဝင်ချမ်း
ဖွယ်ကောင်း လှတော့သည်။ မြို့ကြီးပြကြီးများတွင် (အထူးသဖြင့် စိမ်း
နေထိုင်သော အနောက်နိုင်ငံကြီးများတွင်) တွေ့ရခဲ့သည့် ရေချမ်း
ကလေးများကိုလည်း ဟိုတစ်စင် သည်တစ်စင်တွေ့နေရသ ဖြင့် စိမ်း
သာစု အကြိမ်ကြိမ် ခေါ်မိတော့သည်။

“မောင်ရေ... ကြည့်ပါဦး၊ တကယ့်ကို သဘာဝပန်းချီကား တစ်
ပဲနော်။ ဟိုမှာ ရွှေဝါရောင် ဝါးရှားပုံကြီးကလည်း လှက လှပါတိသနဲ့။ ဟိုးရှေ့
ဝါးပိုးဝါးရုံကြီးကလည်း စိမ်းမြဝေဖြာလို့ ကြည့်ရတာနဲ့ အားတွေ ပြည့်လ
သလိုပဲ”

မောင်က စိမ်းပျော်နေပုံကြောင့် ပြုံးနေလေသည်။

“ဟော... အဲဒီ ခြံနံပါတ်ပဲ။ ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်။ ဟွန်း
လိုက်ပါဦး... မောင်”

ခြံဝင်းထဲ ဝင်လိုက်သည်နှင့် သင်္ဃင် ပန်းရနံ့က ဆီးကြိုလိုက်လေသည်။
“မွှေးလိုက်တာပါလား၊ ဘာပန်းများ ပါလိမ့်”

မောင်က ရေခြားမြေခြားတွင် အနှစ်သုံးဆယ်ကျော် လေးဆယ်နီး
နေလာခဲ့သူဖြစ်၍ တစ်ကြောင်း၊ ယောက်ျားကလေးပီပီ ပန်းကို စိတ်မဝ
စား၍ တစ်ကြောင်း ပန်းရနံ့ကို ရသော်လည်း ဘာပန်းမှန်း မခွဲခြားတတ်

“အဲဒါ သင်္ဃင်ပန်းလေ မောင်ရဲ့။ သူ့ရဲ့ မွှေးရနံ့ကို ဘယ်တိုင်းပြည်
ထုတ်တဲ့ရေမွှေးနံ့ကမှ မမိနိုင်ဘူး။ သေချာတယ်။ ဒါ မြန်မာပြည်က သင်္ဃ
ပန်းပဲ။ ဟော... တွေ့လား။ သင်္ဃင်တိုင်းကြီးတွေ မွှေးနေတာပဲ။ ပွင့်နေလို
တာကလည်း လှလိုက်တာနော်”

လူတစ်ရပ်ခန့်မြင့်သော သင်္ဃင်တိုင် ကြီးတွေမှာ ပန်းခက်တို့က ညွတ်က

အောင်ပွင့်နေ၏။ သင်္ဃန်းတိုင်ကြီး တွေ့ရမှတော့ ကြိုတင်
အစီအစဉ်အချက်ပြုထားသည့် အတိုင်းငယ်ချစ် သူငယ်ချင်း ကြာကြာသင်က
ပြောဆိုနေ၏။

စိမ်းတို့ကားရပ်သံကြားလိုက်၍ အိမ်အတွင်းမှ ကြာကြာ၏ ခင်ပွန်း
နှစ်ယောက်၊ ချွေးမနှင့် မြေးမကလေးနှစ်ယောက်က ထွက်လာကြကြ၏။
ကြာကြာမှာလည်း ချမ်းမြေ့ခိုင်မြဲသော မိသားစုဘဝကို ရရှိခဲ့သည်ပဲ။
စိမ်းဝမ်းသာသွားသည်။ ကြာကြာတို့၏ ဘဝသည်လည်း ပွင့်နေသော
သင်္ဃန်းများကဲ့သို့ လှပလန်း ဆတ်မွှေးပျံ့နေပြီပေါ့။ မုဒိတာစိတ် တစ်
ငယ်လုံးပြန်သွား၏။

စိမ်းကို သူငယ်ချင်းက ပုခုံးဖက်ကာ အိမ်ထဲသို့ ခေါ်၏။

“ပြော၊ ပြော... ခင်ဗျားတို့ နှစ်ယောက်ပဲ ပြောကြ”

တကွတ်တကွတ်ဖြင့် စကားလက်ဆုံ ပြော၍မကုန်ဖြစ်နေကြသော
စိမ်းနှင့် ကြာကြာသင်ကို မောင်က စ၏။ ကြာကြာ ၏ ခင်ပွန်းကလည်း
စကားနည်းသူ၊ အနေအေးသူမို့ စိမ်းတို့နှစ်ယောက်ကြား ဝင်တိုးမည့်သူ
မဟုတ်။

စိမ်းနှင့် ကြာကြာတို့နှစ်ယောက်သား ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်များကို အပြိုင်
အဆိုင်ပြောနေကြသည်မှာ ရယ်စရာ ကောင်းလှသည်ဟု သူတို့က မြင်ပေ
မိခဲ့မည်။ သို့ပေမယ့် စိမ်းတို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်က မမူပါ။
အညံ့သူကိုမျှလည်း ဂရုမစိုက်အားပါ။ ပြောစရာတွေကလည်း အလွန်
များပြားလှသည်ကိုး။

ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်က အတူ တကွလှုပ်ရှားခဲ့ကြသည့် စာပေအဖွဲ့
အစည်းများအကြောင်း၊ ကြည်ညိုလေးစား အတူယူရသည့် စာရေးဆရာ
ကြီးများ အကြောင်း၊ ဘာသာရေး၊ သာသနာရေး ကိစ္စများအကြောင်း

စသည်ဖြင့် စုံလှသည်။

သက်ရှိထင်ရှားရှိနေသေးသော ဆရာရင်းစာရေးဆရာကြီးများက တွေ့ ဆုံဂါရာပြုလိုကြောင်း စိမ်းကပြောပါသည်။ တစ်ရက် နှစ်ရက် အတွင်း ဖြစ်အောင် စီစဉ်ပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း ကြုံကြုံက ကတိပေးသည်။ စိမ်းမှာ ကြည်နူးလွန်းသဖြင့် ထ၍ပင် ခုန်လိုက်ချင်စိတ်ပေါက်သွား၏။ တစ်ဖန် ကြုံကြုံတို့ ပါဝင်ဆောင်ရွက်နေသော သက်ကြီးစာရေးဆရာကြီးများက ကန်တော့ပွဲသို့ ငွေထည့်ဝင်လှူဒါန်းရန် ဆုံးဖြတ်ထားကြောင်း အသိပေးတော့ ကြုံကြုံသင်းက သာဓုခေါ်မဆုံးတော့။

ထိုနေ့က သူငယ်ချင်း၏ အဖော်ပြု ပေးမှုကို ကျေးဇူးတင်စွာခံယူရင်း သန်လျင်တစ်ထိုက်တွင် အပျော်ကြီးပျော် ခဲ့ရပါ၏။

“စိမ်းရယ်... မင်းတို့က တတ်နိုင် ပါတယ်။ အမိမြေကို မကြာခင် လာ ပါကွယ်”

“စိတ်ချ ကြုံကြုံ... စိမ်းကျန်းမာ သန်စွမ်းနေသရွေ့ ကိုယ့်ဇာတိ မြေကို တစ်နှစ် တစ်ခေါက် မှန်မှန်လာမယ်။ ဆရာကြီးတွေကို ကန်တော့ မယ်။ စာပေအဖွဲ့ကို ငွေလှူဒါန်းမယ်။ ဒီပြင် အလှူအတန်းတွေ လည်းလုပ်မယ်။ ဒါ စိမ်းရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ပါ။”

စိမ်းသည် သူငယ်ချင်း၏လက်ကို ဆွဲကာ စိတ်ပါလက်ပါ ကတိ ပေးလိုက် ၏။

နောင်နှစ်တွေမှာလည်း စိမ်းစိမ်းတို့ အမိမြေသို့ အရောက်လာ ကြရပါဦးမည်။

* * * * *

အိုအောင်

အိုအေစစ်

ဒေါ်ကုက္ကိုပင်သည် အိမ်ရှေ့ သစ်ပင်အောက်မှ ထိုင်ခုံတွင် ထိုင်၍ အေးမြသောညနေစောင်း၏ လေပြည်လေညှင်းကို ခံစားရင်း စဉ်းစားနေမိသည်။ ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ အေးချမ်းသော ဆိတ်ငြိမ်သော နေရာကို ရွာလိုသည်၊ တွေ့လိုသည်၊ နေလိုသည်။ ထိုနေရာကို “အိုအေစစ်” ဟုပင် ခေါ်ရတော့မည်။

အိုအေစစ်သည် အဘယ်မှာနည်း။

ထိုစဉ်အတွင်း လေပြည်လေညှင်း မှသည် လေပြင်း အဖြစ် ပြောင်းလဲ ခဲ့တတ်လာသည်။ ထိုအဖြစ်ကို ဒေါ်ကုက္ကိုပင် သတိပြုမိသည်။ အိမ် ဘုရားသို့ဝင်ရန် အထဲတွင် အိမ်ဘက်ဆီမှ မည်းမှောင်သော အလုံးကြီး နှစ်လုံး လိမ့်၍လိမ့်၍ လာနေသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။ ၎င်းအလုံးကြီး နှစ်လုံးနောက်မှ ခွေးအုပ်တစ်အုပ်ကလည်း ဟောင်လျက် ခွေးအုပ်နောက်က

ကြောင်အုပ်တစ်အုပ်ကလည်း ဆူညံသောအသံဖြင့် ပြေး၍ လိုက်ပါလာကြသည်။

ဒေါ်ကုက္ကိုပင်သည် ကြောက်လန့်တကြီးဖြင့် “ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ အိမ်ထဲ ဝင်ပြေးလို့ မရတော့ပါလား။ ငါ့ဆီ ရောက်လာကြတော့မယ်” ဟု ပြောပြောဆိုဆို ထ၍ လွတ်မည်ထင်ရာသို့ စွတ်ပြေးလေသည်။

ပြေးလေပြေးလေ မလွတ်နိုင်လေ ဖြစ်နေသည်။ လေက နောက်က ဖိ၍ တွန်းလိုက်သကဲ့သို့ တိုက်ခတ်လေရာ အိမ်နှင့် ပို၍ပို၍ ဝေးသည် ထက်ဝေးခဲ့လေပြီ။ မြေပြင်နှင့်လွတ်ကာ လေသယ်ရာသို့ ပါသွားသကဲ့သို့ ခံစားရလေသည်။ တစ်ချက်တစ်ချက် မြေပေါ်သို့ခြေဆောင်၍ ကျလေရာ အရှိန်ဖြင့် လဲမကျအောင် သတိထား၍ ပြေးပြေးသွားသွား သွားရသည်။

ဒေါ်ကုက္ကိုပင်သည် အေးမြငြိမ်းချမ်းသော အိုအေစစ်ဆိုသည်က သွားရောက် နေထိုင်လိုသောဆန္ဒ ပြင်းပြစွာ ရှိလေသည်။ အရှေ့အနောက်၊ တောင်၊ မြောက် ပတ်ဝန်းကျင်သို့ လှမ်းမျှော်၍ ကြည့်မိသည်။

“အိုအေစစ်” သည် အဘယ်အရပ်တွင် ရှိလေမည်နည်း။ စမ်းတဝါးဝါး လျှောက်၍လျှောက်၍ သွားရင်း ရှာနေလေသည်။

တချို့နေရာများကား ညီညာသော မြေပြင်တွင် သစ်ပင်ကြီးများ အုပ်အုပ်ဆင်းဆင်းကြီးများရှိ၍ နားနေစား သောက်စရာကောင်းလှသည်။ စားပွဲ ထိုင်ခုံများ၊ သောက်ရေတိုင်များ၊ အမှိုက်ပုံးများနှင့် ခရီးသည်တို့အား ဖိတ်ခေါ် နေသယောင် ထင်ရသည်။

ဟိုးခပ်ဝေးဝေး စားပွဲတစ်လုံးမှာတော့ခွေးဖြူပုလေး တစ်ကောင်စလူတစ်ယောက်က ရေတိုက်နေသည်။ မိန်းမတစ်ယောက်က စားသောက်စရာများ ကို ခြင်းကြီးထဲမှယူ၍ စက္ကူစားပွဲခင်း ခင်းထားသည့် ခုံပေါ်ခုံ

ခွဲချင်း တင်နေသည်။ အမယ်များလွန်းလှ၍ စားပွဲခုံဖြင့် အပြည့်ပင်
နေသည်ကို မြင်ရတော့သည်။

လှမ်းမကမ်းမှာတော့ အနိစ္စ-မမြဲသောသဘောတရားကို ဆင်ခြင်
စိပ်ပုတီးကို တစ်လုံးချလိုက်၊ ဒုက္ခ- ဤရုပ်ဤနာမ် တွဲလျက်တည်နေ
မှု စိတ်ဆင်းရဲခြင်း၊ ကိုယ်၏ဆင်းရဲခြင်း အပေါင်းနှင့် တွေ့ရမည်ကို
ဆင်ခြင်ကာ စိပ်ပုတီးကို တစ်လုံးချလိုက်၊ အနတ္တ- ဤရုပ်ဤနာမ်သည်
မတည်ပါချေ တကား၊ မပိုင်ဆိုင်ပါချေတကားဟု ဆင်ခြင်ကာ
စိပ်ပုတီးကို တစ်လုံးချလိုက်နှင့် ခုံပေါ်တွင် ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေသော
အိုအေစစ်ကို မြင်ရလေသည်။

ကုန်းနေပြီဖြစ်သော ခါးကိုလည်း မဆန့်နိုင်တော့။ ဆွတ်ဆွတ်ဖြူနေ
ညို ကျိုးတို့ကျဲတဲ ဆံပင်များကို စုစည်းပြီး ဆံထုံးထုံး၍ ထားသည်။
အထူးမှာ လောက်စာလုံးထက် ပိုမကြီးပေ။ သွားက မရှိတော့၍ အတွန့်
အညှန်နှင့် အရေးအကြောင်းပေါင်းများစွာနှင့် ပါးနှစ်ဖက်တို့သည် တွင်း
ထွက်ဝင်၍ နေကြသည့်အလား ထင်ရသည်။ သေးငယ်သော
ဆံလုံးနှစ်လုံးပေါ်တွင် မျက်ခွံများ တွဲရရွဲကျလျက် အုပ်ဖုံးလုမတတ်၊
အိုအေစစ်မြင်ရလေ သေးရဲ့လားဟု သံသယဝင်စရာပင် ဖြစ်တော့သည်။

ဒေါ်ကုက္ကိုပင်သည် ဝိုးတဝါးခံစားမှုဖြင့် ဆက်လက်၍ မြန်မြန်
ရွက်လိုက်၊ ဖြည်းဖြည်းလျှောက်လိုက်ဖြင့် မြေပြင်ခပ်ပြေပြေ တောင်
လမ်းလမ်းလည်း ရောက်ခဲ့ပြီ။ တောင်ကုန်းတောင်တန်းများကိုလည်း
ဆင်ကျော်ခဲ့ရသည်။

ငြိမ်းချမ်းသော၊ အေးမြသော “အိုအေစစ်” သည် အဘယ်မှာနည်း။
အိုအေစစ်တွင် နားနေလိုက်ချင်ပါဘိ။ ရှာရမည်၊ ဆက်လက်၍ ရှာရပေ

ဦးတော့မည်။

တက်ရင်း ဆင်းရင်း လျှောက်သွားရင်းဖြင့် ကျောက်တောင်ထိပ်
နေရာမှ အောက်သို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်ရာ တသွင်သွင် စီးဆင်းနေ
ရေပြင်ကျယ်ကို လှမ်းမြင်ရသည်။ တစ်ဖက်ကမ်းဆီမှာတော့ လှပ
အိမ်များ။ တချို့အိမ်များနောက်မှာတော့ သင်္ဘောငယ်၊ လှေငယ်
ရပ်ထားသည်ကို တွေ့မြင်ရသည်။

ဘယ်ဘက်ကို လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်ပြန်တော့ အိမ်ကြီးအများအ
နှင့် တောင်တန်းကြီးပါလား။

တစ်ဖန် ညာဘက်ကို လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်ပြန်တော့ တောတေ
တို့ကို မဆုံးနိုင်အောင် တစ်မျှော် တစ်ခေါ် မြင်ရပြန်သည်။

ဒေါ်ကုက္ကိုပင်က သူမ လက်တင်ထားသည့်ကျောက်တုံးကို ကြ
လိုက်မိသည်။ စာတန်းမထင်မရှားကို သေချာဖတ်ကြည့်လိုက်ရာ Mo
Bannell ဟူသော စာတန်းကို တွေ့ရသည်။

လှေကားမှ တက်လာနေသည့် ကျောပိုးအိတ်နှင့် အဘိုးအို
ယောက်ကို-

“ကျွန်မ ဘယ်ရောက်နေပါသလဲရှင်” ဟု ဒေါ်ကုက္ကိုပင်က လှ
မေးလိုက်သည်။

အဘိုးအိုက ဒူးပေါ် လက်ထောက်ကာ လက်တစ်ဖက်က တောင်
ရေပြင်ကို လက်ညှိုးညွှန်၍

“အဲဒါက ကာလိုရာဒိုမြစ် (Colorado River) ပေါ့။ ဒီတောင်
Mount Bannell ၊ ဒီပြည်နယ်က တက်ဆတ် Texas။ ဒီမြို့က တက်ဆတ်

ဘော် Austin ပေါ့” ဟုပြောပြီး တောင်အောက်သို့ ပြန်၍ ဆင်းသွား
တော့သည်။

ဒေါ်ကုက္ကိုပင် တောင်ပေါ်မှာ ရှိစဉ်မှာပင် ခရီးသည်တို့ တက်လာ
ကြုံကြ၊ ဆင်းသွားလိုက်ကြဖြင့် တောင်ပေါ်၏ ရှုမျှော်ခင်းကို လာရောက်
ကြည့်ရှု ခံစားကြသည်။

ဒေါ်ကုက္ကိုပင်သည် တောင်ထိပ်မှ လေပြည်လေညင်းကို အားပါးတရ
နှိုက် နေမိသည်။

“အင်း . . . ကောင်းလိုက်တာ။ မည်းမည်းအလုံးကြီးနှစ်လုံးလည်း
တွေ့ရတော့ဘူး။ ခွေးအုပ်၊ ကြောင်အုပ်တို့လည်း ဘယ်ရောက်သွား
ပြီလဲ။ ကောင်းမှကောင်း၊ အလွန်ကောင်း။ ငါတစ်ယောက်တည်း
နီးချမ်းပါဘိတော့” ဟု တစ်ယောက်တည်းပြောရင်း တောင်အောက်သို့
ဆင်းလာခဲ့လေတော့သည်။ ရှေ့မှဆင်းနေကြသော လူအုပ်ကို ဒေါ်
ကုက္ကိုပင်က အော်၍ မေးလိုက်သည်-

“အိုအေစစ် ဘယ်မှာလဲ”

ထိုစဉ် ဒေါ်ကုက္ကိုပင်၏လက်ခုံကို နူးညံ့သည့်အတွေ့တစ်ခု ထိတွေ့
ခံစားလိုက်ရသည်။ “ညောင် . . . ညောင်” ဟူသော သံသေး သံညောင်
သံနဲ့ကလည်း နားစည်ကို လာရိုက်ခတ်၏။ ကြောင်မလေး ကေတီက
လက်ခုံကို ခေါင်းဖြင့် မွှေလျက်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

“ဪ . . . လက်စသတ်တော့ အိပ်မက်ပါလား”

ရှည်လျားသော အိပ်မက် မက်နေစဉ် ယိုးဒယား ကြောင်မလေး
ကေတီက ဒေါ်ကုက္ကိုပင်ကို နိုးစေခဲ့ပြီတကား။

(ကျွန်မကို အော်စတင်၊ တက်ဆတ်သို့ ကားဖြင့် ခေါ်သွားခဲ့ကြသ
ဦးစိန်ထွန်း+ဒေါ်မြမြအေး တို့ကို ဤစာစုဖြင့် ကျေးဇူးတင်ရှိပါကြော
ပြောကြား လိုပါသည်။

သီတဂူကျောင်း၊ အော်စတင်မြို့၊ တက်ဆတ်ပြည်နယ်မှ ကျော
ထိုင်ဆရာတော် ဒေါက်တာအရိယဓမ္မက ကျွန်မကို ကျောင်းတွင် တည်
ခွင့်ပေးခဲ့၍ နံနက်ကိုးနာရီတွင် ကိုးပါးသီလ ပေးခဲ့ပါသည်။

ကျွန်မသည် နေ့စဉ် ကိုးပါးသီလ ခံယူရ၍ စင်ကြယ်စွာ၊ စိတ်ချမ်း
စွာဖြင့် ခုနစ်ရက် သီလစောင့်ထိန်း နိုင်ခဲ့ပါသည်။

ဆရာတော် ဒေါက်တာအရိယဓမ္မကို ကျေးဇူးတင်ရှိပါကြော
ရိုသေစွာ လျှောက်ထားအပ်ပါသည် ဘုရား။)

အနန္တော အနန္တငါးပါးကို ဦးထိပ် ထားလျက် ...

* * * * *

၆၀၀၄ ၊ မဟာ၆၀၀၄

ထေရ မဟာထေရ

ဒေါ်ကုက္ကိုပင်သည် ဆွမ်းခံကြွလာကြသော သံဃာတော်တန်းကြီး
ကြည့်၍ ကြည်ညိုနေမိပါသည်။

သံဃာတော်တန်းကြီးဟု ဆိုသော်လည်း နောက်ဆုံးပိုင်း၌ ကိုရင်ငယ်
ပါသည်။ ထို့ကြောင့် “သံဃာတော်တန်းကြီး” ဟု သုံးနှုန်းပါက
မိမိ၏လောဟု တွေးမိပြန်ပါသည်။

မိမိ၏ အတွေးသံသယ ကင်းရှင်းသွားစေရန် တစ်နေ့တွင် ဓမ္မာ
ကကျောင်း၊ မိရမားမြို့၊ ဖလော်ရီဒါပြည်နယ်၊ အမေရိကန်ပြည်
တော်စုမှ ဒေါက်တာအရှင်ပညာဇောတကို ဒေါ်ကုက္ကိုပင် လျှောက်
ပေးမေးမြန်းပါသည်။

“သံဃာဆိုတာ အယူ-သီလ တူမျှပြီး အမှုကိစ္စတွေကို ညီညီညွတ်ညွတ်
ဆောင်ရွက်ကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်အပေါင်းအစုကို ခေါ်တာဖြစ်တယ်။ မြတ်စွာ
ဘုရားရဲ့ အဆုံးအမအောက်မှာ အယူအဆရော၊ ကိုယ်ကျင့်သီလတွေပါ
ညီရင်ဆိုလဲ ရှင်သာမဏေ သီလ၊ ရဟန်းဆိုလဲ ရဟန်းသီလ) တူမျှပြီး

သာသနာ့ကိစ္စ ဟူသမျှတွေကို ညီညီညွတ်ညွတ်နဲ့ စုပေါင်းအောင်
နေကြတဲ့အတွက် ကိုရင်ရော၊ ရဟန်းပါ အားလုံးကို သံဃာတော်
ခေါ်ရပါမယ်။ သံဃာလို့ဆိုရင် ရဟန်းရော၊ ကိုရင်ပါ ပါဝင်ပြီး ဖြစ်
တယ်” ဟု ဆရာတော်က ဖြေကြားပါသည်။

ဤတွင်မှ မိမိစကား အသုံးအနှုန်းအတွက် ဒေါ်ကုက္ကိုလ်ပင် သံသ
ကင်းရှင်းသွားပါသည်။ သို့သော် ကိုရင်ဘဝမှ ရဟန်းအဖြစ်ရော
သိလိုလာ ပြန်ပါသည်။ ဒေါ်ကုက္ကိုလ်ပင်က “ကိုရင်ကနေ ဘယ်အရွယ်
ရဟန်းဖြစ်သလဲ ဘုရား” ဟု ဆက်လက် လျှောက်ထားမေးမြန်းပါသည်။

“ပဋိသန္ဓေနေရတဲ့ ကိုးလကိုပါ ထည့်တွက်ပြီး အသက်နှစ်ဆယ်ပြ
တဲ့အရွယ် ဆယ့်ကိုးနှစ်နဲ့ သုံးလဆိုရင် ရဟန်းခံလို့ ရပါတယ်။ အသ
နှစ်ဆယ်ပြည့်ပြီးသော်လဲ ရဟန်းခံပေးမယ့် ဒကာ၊ ဒကာမ မရှိလို့ ဖြစ်
မိမိကိုယ်တိုင်က ရဟန်းမခံချင်လို့ ဖြစ်စေ နေခဲ့ရင်တော့ (သိမ်မ
ရဟန်းမခံမချင်း) ကိုရင်လို့ပဲ ခေါ်ရပါတယ်” ဟု ဆရာတော်က အ
ရှိုပါသည်။

တစ်နေ့တွင် သီတဂူ ဓမ္မဝိဟာရကျောင်း၊ အော်စတင်မြို့၊ တက္ကသ
ပြည်နယ်၊ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုမှ ဒေါက်တာအရှင်အရိယဓမ္မ
တွေ့စဉ် လျှောက်ထားမိပြန်ပါသည်။

“အရှင်ဘုရား၊ သာသနာမှာ ရဟန်းပြုပြီးနောက် အခေါ်အ
အဆင့်ဆင့် ကွဲပြားမှုများ ရှိပါသေးလား ဘုရား”

“ရှိပါတယ် ဒကာမကြီး၊ ရဟန်းပြုပြီးနောက် လေးဝါအထိ ‘

လေးနန်းငယ်' လို့ ခေါ်ပါတယ်”

“မှန်ပါဘုရား၊ ဆက်ပြီး အမိန့်ရှိပါဘုရား”

“ငါးဝါကနေ ကိုးဝါအထိ အရွယ်ကို ‘မဇ္ဈိမရဟန်းအလတ်’ လို့ ခေါ်ပါတယ်။ ဆယ်ဝါကနေ အထက်အရွယ်ကိုတော့ ‘ထေရ-မထေရ’ လို့ ခေါ်ပါတယ်”

“ထေရဆိုတာ ရှင်းပြတော်မူပါ ဘုရား”

“ထေရဆိုတာ အသက်အရွယ်နဲ့ ပြောမယ်ဆိုရင် အနည်းဆုံး သုံးဆယ်ကျော်ပြီး အသက်အရွယ် ပိုရလာတာနဲ့အမျှ သီလ-သမာဓိ ပိုမို နိုင်မြဲတည်ကြည်သောအရွယ်၊ ကျောင်းထိုင်နိုင်တဲ့အရွယ် ဖြစ်ပါတယ်။ ကျောင်းထိုင်နိုင်တဲ့ အရည်အချင်းရှိခဲ့သော် ကျောင်းထိုင်ခွင့်ရပါတယ်” ဟု ဆက်လက်၍ အမိန့်ရှိပါသည်။

ထိုစဉ် တယ်လီဖုန်းလာသဖြင့် ဒေါ်ကုက္ကိုပင်မှာ ဆက်လက် မေးလျှောက်ခွင့် မရတော့ပါချေ။

* * * * *

ကျောင်းထိုင်နိုင်သည့် အရည်အချင်းများကို ဒေါက်တာ အရှင်ပညာဇောတအား မေးလျှောက်ရပါသည်။

“အရှင်ဘုရား၊ ဆရာတော် အရှင်အရိယဓမ္မ မိန့်ဖူးတဲ့ စကားထဲမှာ ကျောင်းထိုင်နိုင်တဲ့ အရည်အချင်းရှိရင် ကျောင်းထိုင်နိုင်တယ်ဆိုတာ ပြတယ်ဘုရား။ ရဟန်းတိုင်း ကျောင်းထိုင်နိုင်ခွင့် မရနိုင်ဘူးလား။ အဲဒါ နှင်းပြပေးပါဦး ဘုရား”

“သာသနာမှာ ကျောင်းထိုင်ဖို့ အရည်အချင်းကို မြတ်စွာဘုရား
သတ်မှတ်ပေးထားပါတယ်။ ကျောင်းထိုင်ဘုန်းကြီးရဲ့ ပြည့်စုံရမယ့် အ
ငါးပါးရှိပါတယ်”

- ၁။ အနည်းဆုံး ၁၀ ဝါပြည့်ရခြင်း။
- ၂။ ဘိက္ခုဝိဘင်း၊ ဘိက္ခုနီဝိဘင်းဆိုတဲ့ ဝိဘင်း (ဝိနည်းကို နားလ
ခြင်း။)။
- ၃။ ကျန်တဲ့ ခန္ဓာ (စူဠဝါ၊ ပရိဝါ၊ မဟာဝါ) ဆိုတဲ့ ဝိနည်းကျမ်း
ကိုလဲ နားလည်ခြင်း။
- ၄။ သံယာနဲ့စပ်တဲ့ ကံကြီး ကံငယ်တွေကိုလဲ နားလည်ဆောင်ရွက်
ခြင်း။
- ၅။ နာမ်ရုပ်၊ နှစ်ပါးနှင့် စပ်၍ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ဟောပြောပြသနိုင်ခြ
တို့ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။”

“ဒီအင်္ဂါငါးပါးနဲ့ ပြည့်စုံခဲ့ရင် ကျောင်းထိုင်နိုင်ပါပြီ”

“ဆယ်ဝါရပြီးရင် ထေရ-မဟာထေရ်ဆိုတော့ အဲဒီထက် ကျော်ဝ
ပြီးရင်ကော အခေါ်အဝေါ်ပြောင်းတာ ရှိသေးလားဘုရား”

“ဝါနှစ်ဆယ်ရဲ့ အထက်ကိုတော့ ‘မဟာထေရ်’ လို့ ခေါ်ပါတယ်
အကျင့်၊ သီလ၊ သိက္ခာ၊ သမာဓိ ပိုမို တည်ကြည်ခိုင်မြဲ၍ အလွန် ရှိ
လေးစားအပ်သောကြောင့် မဟာထေရ-မထေရ်ကြီးလို့ ခေါ်ရပါတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အရှင်ဘုရား။ အရှင် အရိယဓမ္မကိုလဲ ကျေး
တင်ပါတယ်။ နောင်လဲ တပည့်တော် မသိမရှင်တော့ မေးခွင့်ဖြ
ဘုရား”

“ရပါတယ်၊ မေးပါ ဒကာမကြီး။ ဒါလဲ သာသနာပြုတာပါပဲ။ မေးတာ နှင်းပြဖို့ အဆင်သင့်ပါ”

* * * * *

ဒေါ်ကုက္ကိုပင်သည် ဆက်လက်၍ စဉ်းစားမိသည်။

ဓမ္မာစရိယ၊ ဝိနယဝိဒ္ဓ၊ B.Sc ဘွဲ့များ ရပြီး သာသနာပြုရန် ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် သီတဂူဆရာတော်၏ သြဝါဒကို နာခံကာ အိန္ဒိယနိုင်ငံ ဘုံအေတက္ကသိုလ်မှ M.A နှင့် Ph.D ဘွဲ့များကို ရရှိခဲ့သည့် ဝါတော် (၂၀)ကျော် ဦး ဒေါက်တာအရိယဓမ္မနှင့် ဓမ္မာစရိယ၊ ဝိနယဝိဒ္ဓ၊ ပါဠိပါရဂူ စသည့် သာသနာတော်ဆိုင်ရာ ဘွဲ့ပေါင်း ၉ဘွဲ့အပြင် အိန္ဒိယနိုင်ငံ ဗာရာဏသီတက္ကသိုလ်မှ M.A ၊ Ph.D လောကီဘွဲ့များပါ ရရှိခဲ့သည့် ၁၁-ဘွဲ့ပိုင်ရှင် ငါတော် (၁၅)ဝါရပြီးဖြစ်သော ဒေါက်တာအရှင်ပညာဇောတတို့သည်...

ကျောင်းထိုင် အင်္ဂါရပ်များနှင့် ပြည့်စုံရုံသာမက သီလ၊ သမာဓိ၊ ယော သိက္ခာများနှင့် ပြည့်စုံ၍ သီတဂူဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ကျောင်းအပ်ခြင်းကို ခံယူကြရသော ‘ထေရ’ နှင့် ‘မဟာထေရ’ များ ဖြစ်ကြပါသည်။

ဗုဒ္ဓသာသနာတော်ကို ရိုသေလေးစားကြကုန်သော ငါတို့ ဗုဒ္ဓဘာသာ ငင်အပေါင်းတို့သည် ထိုမထေရ်မြတ်နှစ်ပါးကို အရွယ်ငယ်သော်လည်း လေးစားသောအားဖြင့် ‘ဆရာတော်’ ဟု အလေးအမြတ်ထား ခေါ်ဝေါ်သုံးစွဲမှု သင့်ပေမည်ဟု ဒေါ်ကုက္ကိုပင် ဆက်လက် စဉ်းစားနေမိပါတော့သည်။

အနန္တော အနန္တငါးပါးကို ဦးထိပ်ထားလျက်။

ဟူစတင်မြို့က
ခေယျဝတီဝိဟာရ

ဟူစတင်မြို့က လေယာဉ်တီ ဝိဟာရ

မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၃၆၈ ခုနှစ်၊ တန်ဆောင်မုန်းလဆန်း (၉)ရက် (၉. ၁၀. ၂၀၀၆) ရက် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၊ တက္ကဆတ်ပြည်နယ်၊ ညောင်မြို့တွင် ဒုတိယအကြိမ် မဟာဘုံကထိန် သင်္ကန်းကပ်လှူပွဲ ကျင်းပ ခဲ့သည်။

ကိုမြင့်သူ၊ ဇနီး မမိမိအောင် မိသားစုနှင့်တကွ ဓမ္မမိတ်ဆွေတစ်စုက ကျွန်ုပ်တို့ကို ဖိတ်ကြားခဲ့ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် ဖလော်ရီဒါ ပြည်နယ်၊ ဘွိုင်တွန်ကမ်းခြေမြို့မှ ဟူစတင်မြို့သို့ ရောက်လာခဲ့ရပါသည်။

မြို့ခံ လေယာဉ်တီ ဗုဒ္ဓဝိဟာရကျောင်း ကျောင်းထိုင်ဆရာတော် ဦးကဝိန္ဒသိရီနှင့် အတူ အဝေးမှ ကြုံတောင့်ကြုံခဲ ကြွရောက်တော်မူလာ ကြသည့် ပင့်သံဃာ ဆရာတော်ကြီး ငါးပါးကိုလည်း ကထိန်ပွဲတွင် ဝမ်း ချောက်ကြည်နူးစွာ ဖူးမြင်ရပါသည်။

ထိုဆရာတော်ကြီးများမှာ-

၁။ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၊ ပြည်နယ်အသီးသီးတွင် သာသနာပြုနေကြသည့် တပည့်များကို အားပေးချီးမြှောက်ရန် မြန်မာပြည်မှ ခေတ္တကြွရောက်တော်မူလာသည့် နိုင်ငံတော် သံဃမဟာနာယက အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ ဆရာတော်ကြီး ဘဒ္ဒန္တမာနိတသိရိဘိဝံသ (ကထိက ရဟန်း)

၂။ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၊ မင်နီဆိုးတားပြည်နယ်၊ မေပဲလ်စုမြို့၊ သီတဂူဓမ္မဝိဟာရကျောင်း ကျောင်းထိုင်ဆရာတော် ဦးမဟောသပဏ္ဍိတ (စစ်ကိုင်းမင်းရှိန်)

၃။ မြန်မာပြည်မှ ခေတ္တကြွရောက်တော်မူလာသည့် မန္တလေးမစိုးရိမ်တိုက်သစ် ဒုတိယတိုက်အုပ်ဆရာတော် ဦးကေသရာဘိဝံသ၊

၄။ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၊ နယူးယောက်မြို့၊ ကွင်းမြို့နယ်၊ ဝိသုဒ္ဓါရုံဓမ္မရုံသီ ဝိဟာရကျောင်းကျောင်းထိုင်ဆရာတော် ဦးပါမောက

၅။ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၊ ဝါရှင်တန်ပြည်နယ်၊ ဆီယတယ်လ်မြို့၊ တိပိဋကကျောင်းတွင် သာသနာပြု ကြွရောက်နေသည့် တိပိဋကဓမ္မဘဏ္ဍာဂါရိက အရှင်ဂန္ဓမာလာ လင်္ကာရ ဆရာတော်ကြီးတို့ ဖြစ်ပါသည်။

ကထိန်ပွဲ ကျင်းပရာ ခန်းမဆောင်အတွင်း စားပွဲရှည်ပေါ်တွင် မေမြို့ပန်း၊ ရောင်စုံပန်းအိုး၊ ခြောက်လုံး၊ ရေတော်ခြောက်ခွက်၊ ရောင်စုံဆီ၊ ခြောက်တိုင်တို့ဖြင့် မြတ်စွာဘုရားအား ရည်မှန်း၍ ပူဇော်ထားပါသည်။ အလွန်ပင် တင့်တယ်လှ၍ စိတ်နှလုံးကို ငြိမ်းချမ်းစေပါသည်။

လူမျိုးပေါင်းစုံ မိသားစုများကလည်း လှူဖွယ်ပစ္စည်းမျိုးစုံဖြင့် လှူဒါန်းကြသည်ကို တွေ့မြင်ရသဖြင့် ဝမ်းသာကြည်နူးရပါသည်။

ငေးပွဲရှည်ကြီးငေါ်တွင် ကထိန်အရံသင်္ကန်းများ၊ လှူဒါန်းဖွယ်ရာ
ဦးချီးစုံနှင့် နဝကမ္မထည့်ထားသည့် စာအိတ်ဖြူများကိုလည်း တစ်
ကြိမ် တွေ့ရပါသည်။

သံဃာတော်များ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးရန်အတွက် မြန်မာ့အစားအစာ ဖွယ်
အရာ အမျိုးစုံလင်စွာတို့ကို တာဝန်ကိုယ်စီ ယူကြပြီး စုပေါင်း ဆွမ်း
ကုသိုလ်ပြုကြပါသည်။ အချို့ပွဲနှင့် သစ်သီးမျိုးစုံ၊ အချို့ရည်သောက်
မျိုးစုံလင်စွာဖြင့် လိုလေသေးမရှိ ပြည့်စုံလှပါသည်။

လေးယူဝစွကုသိုလ် ဆောင်ရွက်ကြသော မိသားစုများကလည်း
တည်တံ့သာစွာ ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးကြသည်။ ဝိုင်းဝန်းကုသိုလ်ယူကြ
ခြင်း၊ အားကျစရာ အားရစရာ ကောင်းလှပါတော့သည်။

သံဃာတော်များ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီးသည့်နောက် ဧည့်ပရိသတ်များကို
ဦးခွေးမွေးကြပါသည်။ မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှု အဆင့်အတန်းမြင့်မား
သည့်ခွေးမွေးသည်ကို မြင်တွေ့ရပါသည်။

လူငယ်များက လူကြီးများကို ခင်မင်စွာ၊ ရိုသေစွာ၊ ကြင်နာစွာ ဆက်
ကြသည်။ လိုအပ်သည်တို့ကို ကူညီလုပ်ကိုင် ဆောင်ရွက်ပေးကြပါသည်။
ဦးခွေးမွေးဧည့်ခံကြပါသည်။ ကလေးငယ်များကလည်း မိဘများနှင့်အတူ
သောက်ကြပါသည်။

* * * * *

ဧည့်ပရိသတ်များ ဧည့်ခံကျွေးမွေးပြီးသည့်နောက် ကထိန်ပွဲ အခမ်း
စတင်ပါသည်။

ဝင်းနှစ်အရွယ်မှသည် ကိုးနှစ် ဆယ်နှစ်ခန့်သာ ရှိသေးသော ကလေး

ငယ်များသည် သံယာတော်များ၏ ရှေ့တွင် တန်းစီ၍ ထိုင်နေကြပါသလှ။
လူကြီးများနှင့်အတူ သံယမဟာနာယက ဆရာတော်ကြီး ဘဒ္ဒန္တမာ
သိရီဘိဝံသထံမှ ငါးပါးသီလကို ကောင်းစွာ ခံယူဆောက်တည်ကြပါသ

ငါးပါးသီလ ခံယူဆောက်တည်ပြီးနောက် ဆရာတော်ကြီးက သြ
ပေးတရား ဟောကြားပါသည်။ “ရခဲလှသည့် လူ့ဘဝ၊ တွေ့ကြုံခဲသ
ဗုဒ္ဓသာသနာ၊ ခဲယဉ်းလေးဖြာ သြဝါဒ ဒေသနာ တရား” ကို နာ
ပါသည်။

မိမိတို့တစ်တွေ ရခဲလှသည့် လူ့ဘဝကို ရရှိနေကြပြီး အလွန်တ
တွေ့ကြုံခဲရလှသည့် ဘုရားသာသနာနှင့်လည်း တွေ့ကြုံခွင့်ရနေသ
ယခုလို အချိန်ကောင်း အခါကောင်း အခွင့်ကောင်းမှာ ဘုရားအ
အမများ လိုက်နာကျင့်သုံးဖို့၊ နာယူပွားများဖို့၊ မိမိတို့နေထိုင်ရာ မြို့
ဟုန်းကြီးကျောင်းနှင့် သံယာတော်များ ရှိဖို့အပ်ကြောင်း ဆရာတော်
က မိန့်ကြားပါသည်။

ထို့နောက် အခမ်းအနား အစီအစဉ်အရ မိသားစုအလိုက် တ
နေရာယူကြပြီး ဆရာတော်ကြီးများအား ကထိန်၊ အရံသင်္ကန်းများ
တကွ လှူဖွယ် ဝတ္ထုပစ္စည်းများကို ဆက်ကပ်လှူဒါန်းကြပါသည်။ က
ငယ်များလည်း မိဘများနှင့်အတူ လှူဒါန်းဖွယ်ရာများ ဆက်ကပ်ပါသ
ထိခြင်းငါးပါးနှင့်အညီ ရှိခိုးဝတ်ချကြပါသည်။

ကလေးငယ်များသည် ဆရာတော်ကြီးများအား လှူဒါန်းဖွယ်ရာ
လှူပြီးသည့်နောက် မိဘများ၏ ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်
ထွက်သွားကြသည်။ အဆောက်အအုံ၏ ဘေးအနီးပန်းခြံထဲတွင် သွ
ကစားနေကြပါတော့သည်။

ဘိပိဋကဓရ ဓမ္မဘဏ္ဍာဂါရိက ဆရာတော် အရှင်ဂန္ဓမာလာလင်္ကာရ
ကြားသော ကထိန်အနုမောဒနာ တရားတော်ကိုလည်း နာယူကြပါ
ဘိပိဋကဓရ ဆရာတော်က

မြို့တွင် လေးပုထိုးဘုန်းကြီးကျောင်း ရှိနေသည်မှာ ဗုဒ္ဓဘာသာ
အတွက် အလွန် အကျိုးရှိကြောင်း၊ ယနေ့ ဤပွဲ၌ မြင်တွေ့လိုက်ရ
ခြင်းကွင်းလေးတစ်ခုသည် ဆရာတော်၏ ရင်ကို တကယ့်ကို လှိုက်
သလို အေးမြသွားစေပါကြောင်း... .

တရားနာမည် ဆိုသောအခါ ကလေးငယ်များက ရှေ့မှာ ညီညီညာ
နိုင်ပြီး တရားနာယူနေကြသည့် မြင်ကွင်းပင် ဖြစ်ကြောင်း။ ဒီမြင်
မျိုး အမေရိကန်တစ်လွှားမှာ မတွေ့မမြင်ဘူးသေးကြောင်း။ မြင်တွေ့
ရသည် အင်မတန် ခက်ခဲပါကြောင်း။

ယနေ့ တွေ့ရတော့ သည်မှာ သီတင်းသုံးပြီး သာသနာပြုနေသည့်
ဆရာတော်သည် ဘာသာရေးအတွက် ဘယ်လောက် အားထုတ်ထား
သည်မှာရှိနေသည့် ဒကာ ဒကာမတွေ မိမိတို့ အိမ်တွင်းသာသနာ
လောက် ပြုထားသည်ကို ခန့်မှန်းလို့ ရကြောင်း။

သာသနာပြုသည် ဆိုရာမှာ ဘာသာခြားတွေ ဗုဒ္ဓဘာသာ ဖြစ်
ရေးထက် မိမိတို့၏ မျိုးဆက်သစ်ကလေးတွေကို စစ်မှန်သည့်
ဘာသာအသိ၊ သာသနာအသိ၊ ယဉ်ကျေးမှုအသိ အမွေပေးနိုင်
ရေးက ပို၍ အရေးကြီးကြောင်း။

မျိုးဆက်သစ်ကလေးတွေ ဘာသာရေး စိတ်ဝင်စားမှု၊ အမျိုး-
ဘာသာ-သာသနာ-ယဉ်ကျေးမှု အသိရှိမှု မိမိတို့တစ်တွေ မရှိ
ကြတော့မည် နောင်အနာဂတ်မှာ ဘုရားဒကာ-ဘုရားအမ၊

ကျောင်းဒကာ-ကျောင်းအစ်မ အဖြစ်ဖြင့် ယဉ်ကျေးမှုအ
ကောင်းကို ဆက်လက် ထိန်းသိမ်းကြမှာဖြစ်ကြောင်း။

ယနေ့ ကထိန်ပွဲမှာ တွေ့ရသည့် မြင်ကွင်းသည် ဤမြို့၌ သာသ
ပြုနေသည့် ဆရာတော်နှင့် ဒကာ-ဒကာမများ မိမိတို့၏ မျိုးဆက်
ကလေးတွေကို စစ်မှန်သည့်အမွေ ပေးနိုင်ကြပါပေသည်ဟု။ စိတ်
ကြည်ကြည်နူးနူး တကယ်ဖြစ်ရပါကြောင်း” စသည်ဖြင့် အမိန့်ရှိသွ
သည်။

ဟူစတင်မြို့မှ မြန်မာဗုဒ္ဓဘာသာ မိသားစုများသည် မိမိတ
ရင်သွေးကလေးများ သိတတ်နားလည်သည့် အရွယ်မှစ၍ မြန်မာ
ကျေးမှုနှင့် ဘာသာတရားကို မိဘများက လက်လှမ်းမီသလောက်
ကြားပေးကြပါသည်။ ဆရာတော်ဦးကဝိန္ဒသိရီ ထံသို့လည်း အပ်ထား
သည်။ ဆရာတော်က ဗုဒ္ဓဘာသာ ယဉ်ကျေးမှုများကို အသက်အ
အလိုက် သင်ကြားပေးခဲ့ပါသည်။

ဆရာတော်၏ အသင်အကြား အဆုံးအမ၊ မိဘတို့၏ အဆုံးအ
နာခံထားကြသော ဤကလေးတို့သည် တိပိဋကဓရ ဆရာတော်ဦ
မာလာလင်္ကာရ၏ ထုတ်ဖော်ချီးကျူးခြင်းကို ခံကြရလေပြီ။

* * * * *

ဗုဒ္ဓသာသနာတော် ပိုမို ထွန်းကားလာစေရန်အတွက် ဗုဒ္ဓဘာ
ဝင်များက အဘက်ဘက်မှ ကူညီဆောင်ရွက်ကြရန် လိုအပ်လှပါသ
သာသနာပြု ရောက်နေကြကုန်သော သံဃာတော်အရှင်မြတ်များကလ
နိုင်ငံခြားတွင် သာသနာတော် အခွန်ရှည်တည်တံ့ရန် စွမ်းအားရှိသ

ဆောင်ရွက် လျက်ရှိနေကြပါသည်။

ဥဒ္ဓဘာသာ တရားတော်မြတ်၏ နက်နဲသိမ်မွေ့ခြင်း၊ ငြိမ်းချမ်းအေးမြ
လည်း နိုင်ငံခြားသားအချို့က လက်ခံ နားလည်ကြပါသည်။ သံဃာ
အရှင်မြတ်များ၏ ကြည်ညိုစဖွယ် အသွင်အပြင်ဖြင့် ဟောကြား
ကြားနာခြင်း၊ စာဖတ်၍ ဗဟုသုတရရှိခြင်းမှသည် နိုင်ငံခြား
အဖွဲ့အတွက် အကျိုးသက်ရောက်မှုကို ရရှိစေပါသည်။

ဥဒ္ဓဘာသာတော် တိုင်းတစ်ပါးတွင် ထွန်းလင်းစေရန် သာသနာပြု
ကြွရောက် သီတင်းသုံး သာသနာပြုလျက် ရှိနေကြသော သံဃာ
အရှင်မြတ်များ၏ စိတ်ထား စေတနာကိုလည်း အထူးပင် ချီးကျူး
အလေးအမြတ် ပြုအပ်ပါသည်။

မြန်မာပြည်တွင် သပိတ်တစ်လုံး ရှိလျှင် ဆွမ်းအတွက် မပူပင်ရသော်
တိုင်းတစ်ပါးတွင် မည်သို့မျှ မဖြစ်နိုင်ပါချေ။ တချို့ပြည်နယ်များ
ဆောင်းပိုင်း၌ စနိုးများ ပေနှင့်ချီ၍ မြေပြင်ကို ဖုံးအုပ်ထားသည်။
မုသုသည်များ အထပ်ထပ် ဝတ်၍ သွားလာရသည်ကလည်း မလွယ်ကူ
သိပ်ပါချေ။

တချို့သော ဆရာတော်ကြီးများသည် အသက်အရွယ်အရ ပူဇွေး
ပြည်နယ်များတွင် သီတင်းသုံးလိုကြသည်။ သို့သော် ကျလာသည့်
သာသနာပြု တာဝန်အရ တောင်ထပ်ပိုင်း စနိုးဖုံးသည့် ပြည်နယ်မှာပင်
သာသနာပိုင်း ဆိုင်ရာများကို ပြန်ပွားစည်ပင်ရန် ဆောင်ရွက်လျက်
ပါသည်။ ဥဒ္ဓဘာသာတော် ထွန်းပြောင်စေရန်အတွက် သာသနာပြု
အဖွဲ့အစည်းများ ဖွဲ့စည်းပေးခြင်းဖြင့် သံဃာတော်အရှင်သူမြတ်များ စိတ်ဓာတ် မညှိုးနွမ်း
ဘဲ ဥဒ္ဓဘာ ဒကာမများက အဘက်ဘက်မှ အတတ်နိုင်ဆုံး ပိုင်းဝန်းကူညီ

ဆောင်ရွက်လျှင်ဒါနိုးသမ္မ ပြုကြရန်မှာ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တိုင်းတွင် တရားရှိသည်ဟု မြင်မိပါသည်။

ကျွန်မတို့သည် အသက် ခုနစ်ဆယ်-ရှစ်ဆယ် ဝန်းကျင် ရောက်ပါပြီ။ ကျွန်မတို့၏ သားသမီးများ၊ မြေးများ၊ ဗုဒ္ဓဘာသာဆိုင်ရာ လေ့စရာများ၊ မှတ်သားစရာများနှင့် မြန်မာ့ဓလေ့ ယဉ်ကျေးမှုများကို အားနိုင်းဆုံး သင်ကြား၊ ပြောကြား၊ ပြသပေးခြင်းဖြင့် မျက်စိရည်ဝ၊ နားဝေစေပြီး လိမ္မာရေးခြားရှိအောင် စွမ်းဆောင်ရပေမည်။

ကျွန်မတို့တစ်တွေ ဘယ်က လာခဲ့ကြသည်ကိုလည်း မသိကြ။ တစ်သောအခါတွင် ကျွန်မတို့တစ်တွေ ဘယ်ဆီကို ထွက်သွားကြမည်ကို မသိကြ။

ဤကဲ့သို့သော အခြေအနေမျိုးတွင် သားသမီးများ၊ မြေးများကို အားရှိသရွေ့ ဗုဒ္ဓသာသနာနှင့် မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှု ဓလေ့ထုံးစံများ သင်ကြားပြသရန်မှာ ကျွန်မတို့၏ လူ့ဘဝ သဘောထား တာဝန်တစ်ခု ထင်မိပါသည်။

သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာ၊ သိက္ခာများနှင့် ပြည့်စုံ၍ သာသနာပြုရန် ရှိသော ဇေယျဝတီ ဗုဒ္ဓဝိဟာရကျောင်း ကျောင်းထိုင်ဆရာတော် ဦးကဝိန္ဒသီရိအရှင်မြတ်ကိုလည်း စိတ်နှလုံး ချမ်းမြေ့စွာဖြင့် သာသနာတော်၏ အကျိုး ပိုမို ထမ်းဆောင်နိုင်ပါစေကြောင်း ဆုမွန်ကောင်းစေလိုက် နိဂုံးချုပ်လိုက်ပါသတည်း။

အနန္တော အနန္တငါးပါးကို ဦးထိပ်ထပ်ထပ်လျှောက်

* * * * *

ရေညှိမောင်မောင်

ရေညိုဖောင်ဖောင်

“မြဝင်းရေ၊ ကိုယ် ကောလိပ် မသွားခင် အမည်ပြောင်းလိုက်ဦးမယ်”

“ခပ်ဖက်စားပွဲတွင် စာအုပ်များကို အိတ်တွင်းသို့ထည့်နေ သော မြဝင်းကို မခင်တုတ်က လှမ်း၍ပြောလိုက်လေသည်။

“မြဝင်းက “တုတ်တုတ်ခင်လို့ ပြောင်းမှာလား” ဟု ပြုံးချိုသောမျက်နှာဖြင့် ပြန်၍ မေးလိုက်သည်။

“နောက်နဲ့ မြဝင်း၊ ကိုယ် တကယ်ပြောနေတာ”

“ခင်တုတ်က ခပ်တည်တည်မျက်နှာပေးဖြင့် ပြောပါသည်။

“ညိုတိုက်အတွင်းမှ နှစ်ယောက်သား ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

“မြဝင်းက “အေး- ပြောပါဦး၊ ဘာအမည်ပြောင်းမလဲ၊ မင်းမိဘကော ကြိုက်ပါ့မလား”

မခင်တုတ်သည် ခပ်တွေတွေကလေး စဉ်းစားရင်း “အို . . . ခေဝလဲ ပြောင်းလဲလျက်ပဲကွယ်။ ကိုယ်အမည်ပြောင်းတာ မိဘက တားမြစ်မထင်ပါဘူး။ ကိုယ့်ရည်ရွယ်ချက်ကိုသိရင် ဝမ်းတောင်သာကြဦးမဟု ပြောပါသည်။”

လိုင်းကား ရောက်လာသဖြင့် နှစ်ယောက်သား ကားပေါ်သို့ အတက်လိုက်ကြသည်။

* * * * *

ဤနေ့သည်ကား ကောလိပ်မသွားခင် တစ်ပတ်အလို တနင်္ဂနွေဖြစ်သည်။

မခင်တုတ်သည် ချစ်သူငယ်ချင်း ဆယ်ယောက်နှင့် မိဘ၏ မိတ်တချို့ပါ ဖိတ်ကြားထားပါသည်။ မခင်တုတ်ဟူသော အမည်အမည်သစ် ပြောင်းလိုက်ပြီ ဖြစ်ကြောင်း၊ ယနေ့မှစ၍ အမည်သစ် ပြောင်း၍ ခေါ်ကြပါရန်ကြေညာသည်။ အဒေါ်၏ လက်ရာ စမူဘာယာကြော်နှင့် အမေ၏ လက်သုပ်စုံ၊ ဟင်းခါးတို့ကို ကျွေးမွေးပါသည်။

သူငယ်ချင်း မိတ်ဆွေများ အားလုံးက ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ အမည်သစ်ကို အသိအမှတ်ပြုကြသည်။

“ရေညို မောင်မောင်”

“ရေညို မောင်မောင်”

“ရေညို မောင်မောင်”

သူငယ်ချင်းတို့က အမည်သစ်ကို ပြိုင်တူခေါ်၍ ဂုဏ်ပြု လိုက်ပါသည်။

ခြေဝင်းက “သူငယ်ချင်း၊ ရှင်းအောင်လည်း ပြောပါဦး။ ဘယ်လို ရေညှိမောင်မောင် အမည်ကို ရွေးတယ်ဆိုတာ” ဟု မေးပါ

အေး- ပြောပြမယ်၊ ကွယ်လွန်ခဲ့ပြီးဖြစ်တဲ့ ကိုယ့်အဘိုး ဦးရေချမ်းရဲ့ အမည်ကို အလွန်ကြိုက်တယ်။ အဘိုးက စည်းကမ်းရှိတယ်၊ စကားအပို မပြောဘူး။ တိုက်ဆိုင်တဲ့အခါ ကိုယ်တို့မြေးတွေကို အေးအေးဆေးဆေး ဆုံးမလေ့ ရှိတယ်။ ကိုယ့်အဘိုးကို မြင်တွေ့ရတာ အလွန်ငြိမ်းချမ်း

စမ်းစန်းက “အဲဒါနဲ့ ‘ရေ’ ကို ယူလိုက်တာလား” ဟုမေးသည်။

ရေညှိမောင်မောင်က ပြုံးချိုစွာဖြင့် “ဟုတ်တာပေါ့ကွယ်၊ ကိုယ့်အဘိုး ပြောဆိုခဲ့တဲ့ စကားတွေဟာ ကိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင်မှာ အစဉ်ရှိနေသလို ကိုယ့်အဘိုးရဲ့ ဆုံးမ ပြောဆိုမှုတွေကြောင့် ကိုယ့်ဟာ အမှား အယွင်း ကောင်း စိတ်ချမ်းချမ်းသာသာ နေနိုင်ခဲ့တာလို့ ထင်ပါတယ်ကွယ်” ပြောလိုက်လေသည်။

လှလှက “ညှိ ဆိုတာကဧရာ၊ ပြောပါဦး” ဟုမေးသည်။

ညှိက ကိုယ့်အဒေါ် ဒေါ်မြညှိဆီက ယူတာ။ ကိုယ့်အဒေါ် စိတ်ပြတ် ဆီကျတာ ပြောချင်ပါတယ်။ ကိုယ့်အဒေါ် အပျိုကြီးက တူ၊ တူမတွေ နည်းကို အလုပ်အားတဲ့ရက်ဆိုရင် မုန့်မျိုးစုံ လုပ်ကျွေးလေ့ရှိတယ်။ ညှိနည်းကို သင်လည်း သင်ပေးတယ်။ ကိုယ်တို့မုန့်လုပ်တတ်တာ သင်ပေးလို့ပေါ့ကွယ်။ ကိုယ်တို့ ကလေးတစ်အုပ်ကို ချိုချိုသာသာ ချော့မော့မော့နဲ့ သင့်တော်သလို သင်ပြပြောဆိုတာတွေ စဉ်းစား နည်းစမ်း စိတ်ကိုချမ်းသာလို့ပဲ သူငယ်ချင်းတို့။ ကိုယ့်အဒေါ်က ကိုယ်

တို့ကို ချစ်တာ ခင်တာ ကြင်နာတာတွေ မမေ့တဲ့နိုင်အောင်ပါပဲကွ

လှလှက “ကိုယ့်ဦးလေး လူပျိုကြီးတစ်ယောက်ကလဲ ချစ်တာ ခင်
ကြင်နာတာတွေ လိုချင်နေတာ” ဟု အရွန်းဖောက်ပါသည်။

ရေညှိမောင်မောင် က “ကိုယ့်အဒေါ် ကွယ်လွန်ခဲ့တာ တစ်
ခွဲလောက်ရှိခဲ့ပြီပဲကွယ်၊ မင်း မေ့နေတယ် ထင်ပါတယ်” ဟုပြောလိုက်
သည်။

မြမြဝင်းက “ဒါနဲ့ ‘ညှိ’ ကိုယူ လိုက်ရောလား” ဟုမေးသည်။

ရေညှိမောင်မောင်က “ဪ- စည်းကမ်းလည်းရှိတယ်၊ စိတ်ကလ
ပြတ်သားသလား မမေးနဲ့။ ကိုးနာရီထိုးရင် အိပ်ရာဝင်ပြီသာ မှတ်တေ
ဟု ဆက်ပြောသည်။

“နောက်နေ့ အလုပ်မရှိရင်ကော” ဟု မခင်တင့်က မေးလိုက်သ

“အလုပ်ရှိရှိ မရှိရှိ စိတ်ပြတ်သား လိုက်တာမှ ရေခွေးကြမ်း၊ လက်
သုပ်နဲ့ခေါ်ရင်လည်း လှည့်ကိုမကြည့် တော့ဘူး”

မခင်တင့်က “အဲဒါနဲ့ ‘ညှိ’ ကို ယူလိုက်တော့တာလား” ဟု မေးသ

“ဒါတင်ဘယ်ကဦးမလဲကွယ်၊ သူ့ အနား တစ်ယောက်ယောက်
ကြောင်း ပြောသံကြားပလားဆိုရင် ထသွားလို့ရရင် ထသွားပြီ၊ နား
မထောင်ဘူး သူငယ်ချင်း”

မြမြဝင်းက “အို. . . ကိုယ့် အနားများ လာပြောပါတော့” ဟု
လိုက်သည်။ အားလုံးက ဝိုင်း၍ ရယ်လိုက်ကြလေသည်။

“ကိုယ့်အဒေါ်က အဓိဋ္ဌာန်လည်းလုပ် တယ်ဆိုပါတော့ကွယ်။ ခု
ရက်တရားထိုင်တယ်၊ သက်သတ်လွတ်စားတယ်၊ အဓိဋ္ဌာန်ပုတီး နေ့တို

“တယ် စသည်ဖြင့်ပေါ့လေ”

အေးအေးဝင်းက “မင်း အဒေါ်အပျိုကြီးဖြစ်တာလည်း မင်း ကြိုက်တဲ့ ဝါသနာ” ဟု မေးလိုက်သည်။ အားလုံးက ရယ်ကြသည်။

“လာပြန်ပြီတစ်ယောက်၊ နောက်တီးနောက်တောက် မပြောစမ်းနဲ့”
မြမြဝင်းက “ကဲ... ပြောပါဦး၊ ‘မောင်’ နှစ်လုံးက ဘယ်က လာတာ
နဲ့” ဟုမေးလိုက်သည်။

“မောင်တစ်လုံးက ကိုယ့်အမေဘက်က အဘိုးလေးဦးမြမောင်ဆီက
ထွက်တာ”

“အေး- ပြောပါဦး၊ အမွေတွေ အများကြီးပေးခဲ့လို့လား” ဟု သိသိက
ဆဲချဲ့ နောက်သည်။

အေးအေးမြင့်က “ဒို့လည်းဆိုင်ဖိတ်ကျွေးပါဦး သူငယ်ချင်းရယ်”
ညွှန်းသည်။ အားလုံးက “ဒို့ ဖိတ်ဖို့လည်း မမေ့နဲ့နော်၊ ကိုယ်တို့က အဆင်
နဲ့” ဟု ဟားကြသည်။

“ရပ်ကြ၊ နောက်တာ ရပ်ကြ၊ ကိုယ်ပြောပြမယ်၊ အဘိုးလေးက လူတိုင်း
ချစ်ခင်ကူညီတတ်တယ်၊ စကားပြောလည်း အလွန်ယဉ်ကျေးတယ်၊
အိမ်တို့ငယ်ငယ်က ကလေးချင်း ငြင်းကြ၊ ရန်ဖြစ်ကြရင် အဘိုးလေးက
နှုတ်ပေးတယ်။

ချိုသာစွာပြောဆိုဆက်ဆံဖို့ သူများမကြိုက်တာ မပြောမိဖို့ ‘ချစ်စေလို
အင်းလက်လေးသစ်၊ မုန်းစေလို ခံတွင်းလက်လေးသစ်’ လို့ပြောပြီး
အင်းလေး ချောင်းထောင်ပြီး ပါးစပ်ထဲထည့်ခိုင်းတယ်”

ထိုစဉ် လှလှက သူ့ပါးစပ်ထဲလက် ကိုထောင်ထည့်သည်။

“လေးချောင်းပဲ ဝင်တယ်ဟေ့” ဟုလည်း ပြောလိုက်သည်။

ရေညှိမောင်မောင်က လှလှကို မျက်စောင်းခဲကာ စကားကို ပြောပါသည်။

“ကိုယ့်အနီး ပတ်ဝန်းကျင်မှာရှိတဲ့ လူများကို လေ့လာကြည့်၊ မကြိုက်တာ မလုပ်ဘူး၊ မပြောဘူးဆိုတဲ့လူကို လူကြိုက်ပိုများစေ ကလေးတို့လည်း လက်လေးချောင်းပဲဆုံတဲ့ပါးစပ်က သူများ မကြိုက် မလုပ်မိဖို့နဲ့ တစ်ဦးကို တစ်ဦး ချိုသာစွာ ပြောဆိုဆက်ဆံကြပါ။

နောက်ဆုံး ကိုယ့်အိမ်မှာရှိတဲ့ တိရစ္ဆာန်ကိုတောင် ချိုသာစွာ ဆက်ဆံခြင်းဖြင့် တိရစ္ဆာန်လည်း စိတ်ချမ်းသာတယ်။ ကိုယ်ကိုယ် လည်း အေးဆေးစွာ ပြောဆိုဆက်ဆံလိုက်ရတဲ့အတွက် စိတ်နှလုံး ကြည်လင်မှုရတယ်။

ဒေါသစိတ်၊ မနာလိုဝန်တို့တဲ့ စိတ်နဲ့ သူတစ်ပါးကိုပြောရင် အရသူထက် ပြောတဲ့လူဟာ ပိုပြီးမကောင်း သတင်းဖြစ်တယ် စိတ်မကြည်လင်ဘူး၊ မိတ်ကောင်းဆွေကောင်းမရနိုင်ဘူး။ ကလေးတို့ လေးပြောတာ မှတ်ထားကြနော်လို့ ကြုံကြိုက်တဲ့အခါတိုင်း ဆုံးမတယ်” ဟု ရေညှိမောင်မောင်ကပြော အဆုံးတွင်၊ အေးအေးတွေတွေလေး စဉ်းစားရင်း-

“အင်း... ကိုယ့်အဘိုးနဲ့အဘွား မခေါ်ကြတာ သုံးနှစ်ရှိပြီကွဲ့ အဘိုးလေးနဲ့တွေ့ပေးဦးမှပဲ” ဟု ပြောလိုက်သည်။

ရေညှိမောင်မောင်က “ကိုယ့် အဘိုးလေး ကွယ်လွန်ခဲ့တာ သုံးကွဲ့” ဟုပြောသည်။

“ကဲ-ကဲ နောက်ဆုံး ‘မောင်’ က ဘယ်ကယူသလဲဆိုတာ ကိုယ်

...ယ်”

“ကိုယ့်ဦးကြီးတစ်ယောက်၊ ဦးထွန်းမောင်ဆီက ‘မောင်’ ကို ယူလိုက်
...။ ဦးကြီးက အချက်အပြုတ် ဝါသနာပါတယ်။ အလုပ်အားတဲ့ရက်နဲ့
...ဆိုင်ပြီး ဆွေမျိုးတွေအိမ်က အကျွေးအမွေး အလှူအတန်းရှိရင်
...ဦးကြီးက အမြင်ကူညီတယ်။ ပုံတိုပတ်စနဲ့ ရာဝင်ပါ တိုက်ဆိုင်ရင်
...ပြုလေ့ရှိတယ်။

ဦးကြီးနဲ့တွေ့ရရင် ရယ်လည်း ရယ်ရတယ်။ ဗဟုသုတမျိုးစုံလည်း
...ရသိရတယ်။ ကိုယ့်ဦးကြီးက အလုပ်အပြန် စာကြည့်တိုက်ဝင်ပြီး
...နာရီလောက် နေ့တိုင်း စာဖတ်တယ်။ ကိုယ်တို့ကိုလည်း ဆုံးမ
...ရှိတယ်။ သူတစ်ပါးအကျိုးကိုဆောင်ပါ။ စာများများဖတ်ပါလို့ ကြင်နာ
...ပြောဆိုဆက်ဆံလေ့ရှိတာကိုလည်း မမေ့တဲ့နိုင်ပါပဲကွယ်”

ခင်ခင်တင့်ကဝင်၍ “အို... ကိုယ့် အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက်က
...ကြင်နာခံချင်နေတာ” ဟု စကားစ လိုက်သည်။

ရေညှိမောင်မောင်က “ရပ်... ရပ်၊ ကိုယ့်ဦးကြီးက လွန်ခဲ့တဲ့ခြောက်လ
...ကပဲ ကွယ်လွန်သွားခဲ့ပြီ” ဟု ပြောလိုက်သည်။

မခင်ထားက “အို... လူကောင်းတွေက အစောကြီး... ” ဟု
...မဆုံးခင် ရေညှိမောင်မောင်က “အေး... အေး၊ အဲဒါကြောင့်
...လွန်သွားကြ ပြီဖြစ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်လေးဦးရဲ့ အမည်တွေကို ဂုဏ်ပြုပြီး
... အမည်ယူလိုက်တာပဲ သူငယ်ချင်းတို့။ ကိုယ်ငယ်စဉ်ကပဲ ဒီ ပုဂ္ဂိုလ်
...ဦးဆီက ကောင်းမွန်သော အမူအကျင့်၊ အကြားအမြင်ကို ရခဲ့ရ
...။ ဆုံးမသွန်သင်မှုကို ခံယူခဲ့ရတယ်။ မေတ္တာနဲ့စေတနာတွေကို
...ခဲ့ရတယ်။ ကျေးဇူးရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်လေးဦးပဲလို့ ပြောချင်ပါတယ်” ဟု

ပိတ်ပြောလိုက်ပါသည်။

မြမြဝင်းက “ဆက်ပြောပါဦး၊ ကိုယ်တို့လည်း ပုဂ္ဂိုလ်လေးဦးကို တင်ပါတယ်” ဟုပြောပါသည်။

“မင်းတို့အားလုံး နားထောင်ချင်ရင် ကိုယ်ပြောပြဦးမယ်။ ကိုယ် ထားတာကို သူငယ်ချင်းတို့ကို ပြောပြမယ်”

အေးအေးမြင့်က “မင်း သိထားတာပြောပြပါဦး။ ကိုယ်တို့ မသိဝေ သိကြားရတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ်” ဟုတောင်းဆို သည်။

“ကတညုတ ဟူသည် နည်းသည်ဖြစ်စေ၊ များသည်ဖြစ်စေ တစ်ပါးက (မိမိအပေါ် တိုက်ရိုက်ဖြစ်စေ၊ သွယ်ဝိုက်၍ဖြစ်စေ) ပြုစု ကျေးဇူးကို အဖန်ဖန်အထပ်ထပ် အမှတ်ရနေခြင်းကိုခေါ်သည်။

ဤသို့ သူတစ်ပါးကျေးဇူးကို သိတတ်ခြင်းကို ဘုရားအစ ဝေဒနာ သူတော်ကောင်းများ၏ ချီးကျူးခံရခြင်းစသော ဂုဏ် ဝေဒနာများကို ရရှိခြင်း၏ အကြောင်းဖြစ်ခြင်းကြောင့် မင်္ဂလာဟု ဘုရား တော်မူသည် (ကတညုတာမင်္ဂလာ)။

ကျေးဇူးပြုလေ့ရှိသောသူနှင့် ကျေးဇူးသိတတ်သောသူ ဤနှစ် ဝေဒနာက၌ ရနိုင်ခဲ့သောပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ဦးဟု အင်္ဂုတ္တိုရ်၌လည်း ဘုရား တော်မူသည်တဲ့ သူငယ်ချင်းတို့” ဟုပြောပြလိုက်သည်။ သူငယ် ဝေဒနာတစ်စုက . . .

“ကိုယ်တို့အားလုံးက မင်းရဲ့ ကောင်းမွန်တဲ့စိတ်ထားကို သာဓု သာဓု ခေါ်ပါတယ်ကွယ်” ဟုပြောကြပြီး လူစုခွဲလိုက်ကြပါတော့

* * * * *

ကျွန်မချစ်တဲ့ငါ့ပြ

ကျွန်မချစ်တဲ့ ငြေ

ပိုင်ပေါင်းများစွာ ဝေးကွာသော ခရီးကို ဖြတ်သန်းရောက်ရှိလာသည့် စာအိတ်ကလေးကို ကျွန်မမှာ ကြည့်၍ မဝ နိုင်တော့ပါ။ စာအိတ်ကလေး ထဲထဲထားရင်း ကျွန်မရင်ထဲတွင် နွေးတစ်လှည့်၊ အေးတစ်လှည့် ဖြစ်လာ သည်။ ပြီးတော့ အလိုလိုနေရင်း မျက်ရည်များ ဝိုင်းလာပါတော့သည်။ အကြောင်းနည်းဟု ကျွန်မမှာ စဉ်းစားနေချိန် မရလိုက်ပါ။

သည်စာအိတ်ကလေးကို လက်ခံရရှိလိုက်၍ ကျွန်မ အလွန်ပင် သာမိပါသည်။ သို့ပေမင့်လည်း ဝမ်းနည်းစိတ်ကပါ ဝမ်းသာစိတ် ကပါ မှီတွယ်လိုက်ပါလာသည်။ ကျွန်မမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မည်သို့ နှိပ်စားရပါမည်နည်းဟု တွေးမရတော့ပါ။

စာအိတ်ကလေးမှာ အစိမ်းနုရောင် လေယာဉ်စာအိတ်ကလေး ဖြစ်ပါ သည်။ စာအိတ်၏ ဘယ်ဘက် အပေါ်ဆုံးနေရာတွင် “ရွှေမြန်မြေမှ

ကြိုဆိုပါသည်” ဟူသော စာတန်းကို ဦးစွာ တွေ့ရသည်။

ထိုစာတန်း၏ အောက်ဘက်တွင် တက်သစ်စနေမင်း၏ တောက်သော ရောင်ခြည်မျှင်တန်းများကို မြင်ရပါသည်။ ရွှေနေခြည်များလျှံသော ကောင်းကင်အောက်တွင် အေးရိပ်ဆောင် ပင်ညောင်ညို၏ အကိုင်းခက်များအပြင် ခန့်ထည်လှသည့် နန်းမြို့ရိုး၊ မုခ်ဦးနှင့် ပြာသာဒ်တို့ ကျက်သရေရှိစွာ တွေ့မြင်ရပြန်သည်။ ထိုမြင်ကွင်းရှုကွက်ကလေး “မန္တလေးမှ ရွှေနန်းတော်မုခ်” ဟု အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် စာတန်းရေးထားပါသေးသည်။ ပြည်ပပို့ လေယာဉ်စာပို့လွှာဖြစ်သောကြောင့် အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် စာတန်းထိုးထားသည်မှာ သင့်တော်လှပါသည်။

စာအိတ်ကလေး၏ ညာဘက် အပေါ်ထောင့်နားတွင် မြန်မာ့တူရိယာစောင်းကောက်ပုံနှင့် ကျပ်သုံးဆယ်တန် တံဆိပ်ခေါင်းကို တွေ့ရပါသည်။ အစိမ်းနုရောင် အောက်ခံဖြစ်ပြီး စောင်းကောက်ရိုက်နှိပ်ထားသော နောက်ခံမှာ အစိမ်းရင့်ဖြစ်၍ ရွှေနှင့် သစ်စေးရောင် တောက်နေသော မြန်မာ့စောင်းကောက်မှာ ထင်းထင်းကြီး ပေါ်လွင်လျက်ရှိပါသည်။

“ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံတော်” ဟူသော စာတန်းကို စောင်းကောက်၏ အထက်တွင် မြန်မာဘာသာ၊ အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် နှစ်ဘက်ရိုက်နှိပ်ဖော်ပြထားပါသည်။ တံဆိပ်ခေါင်းကလေးကို အဖြူရောင် အနားသပ်ထားလေရာ တင့်တယ်လှပလွန်းတော့သည်။

စာအိတ်၏ တစ်ဖက်ကို လှန်ကြည့်လိုက်ရာ ရင်ထဲမှ အမိမြေအလွန်က ပို၍ အံ့ကြွလာပြန်ပါတော့သည်။ အလို... လွမ်းမောစရာ ကောက်လိုက်ပါသည့် ရှုမျှော်ခင်းကလေးပါလား။

ဆည်းဆာအောက်မှ “ပုဂံအလှအစင်” က ကျွန်မကို ညှို့ငင် ဆွဲ

...က်သည်။ ပုဂံမှ စေတီပုထိုးများကို ကျွန်ုပ်တို့မြင် ဦးတင်၍ မဝနိုင်
... ရှိတော့သည်။ တိမ်နီ၊ တိမ်ပြာ ရောင်ဖြာရောယှက်၍ နေသည်
... နေမင်းကြီးကလည်း ရွှေဝါရောက်တောက်ပလျက်။ လှပဲ လှနိုင်
... ဘိ။ တင့်ပဲ တင့်တယ်လွန်းပါတိ။

“ဒါဟာ တို့ရဲ့ မြန်မာပြည်ပဲ” ဟူ၍ စိတ်ထဲတွင် အကျေနပ်ကြီး
... နေမိတော့သည်။ လွမ်းဆွတ်ခြင်း၊ ကြည်နူးခြင်း၊ ကျေနပ်ခြင်းတို့
... ကျွန်မရင်မှာ တလှုပ်လှုပ်။

ကျွန်မမှာ သည်စာအိတ်ကလေး၏ ဒီဇိုင်း စဉ်းစားရွေးချယ်ပေးသူ
... အထူးပင် ချီးကျူးမိပါတော့သည်။

ဇာအိတ်ကလေးကို မြင်လိုက်ရုံမျှဖြင့် ကိုယ့်အမိမြေကို အလွမ်းပြေ
... သည်။ မြန်မာ့ပုံရိပ် ပီပီပြင်ပြင်ရှိလှသောကြောင့် ကျွန်မချစ်သော
... ရောက်ရှိသွားသလို ခံစားလိုက်ရပါသည်။

အမိမြေနှင့် ပတ်သက်၍ ဘာကလေးကိုပဲ တွေ့လိုက် တွေ့လိုက်
... ခံစားရမြဲဖြစ်သည်။ ဘဝ အကွေ့အပြောင်း အလှည့်အပတ်တွေ
... မျောပါရင်း အဆင်ပြေရာအရပ်တွင် အခြေချနေထိုင်ခဲ့ရသည်
... မှာ အမိမြေကို အစဉ် သတိရအောက်မေ့နေမိစမြဲပါ။

ကျွန်တို့၏ ဧည့်ခန်းနံရံတွင် အမိမြေမှ လက်ဆောင်ရခဲ့သော ဝယ်
... ဆောင်းခဲ့သော ပန်းချီကားကလေး ငါးချပ်ချိတ်ဆွဲထားရှိပါသည်။
... အရက်ပျိုစအချိန်တွင် စိတ်နိုး၍ ကြွမြန်းကာ ဆွမ်းခံထွက်လာသည့်
... သာတော်များပုံကို မြင်လျှင်လည်း ကျွန်မမှာ ကျွန်မ၏ဇာတိ စစ်ကိုင်း
... ခြေမှ သံဃာတော်များကို မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ ဖူးလိုက်ရသည့်
... ကြည်ညိုသဒ္ဓါပွား၍ မဆုံးတော့ပါ။ ဆွမ်းဦးကို ခူးခပ်၍ ကိုယ်တိုင်

ကိုယ်ကျ လောင်းလျှပ်ပစ်ချင်စိတ်တွေ ရင်ဝယ်လျှံ၍ လာတတ်ပါသ

အဆင်ပြေသလို နေတတ်စားသောက်၊ အဆင်ပြေသလို ဝတ်ဆင်ယင်၊ အဆင်ပြေသလို ပြောဆိုဆက်ဆံရသော်လည်း ကျွန်မဝလူမျိုး၊ ကျွန်မတို့၏ ဘာသာ၊ ကျွန်မတို့၏ စာပေ၊ ကျွန်မတို့၏ အနုပညာယဉ်ကျေးမှု စသည်များကို မေ့ပျောက်ပစ်ရန် ကျွန်မအတွက် ခဲယဉ်းသည်။

ကျွန်မသည် တန်ဖိုးရှိသော မြန်မာ့ရှေးဟောင်း ပစ္စည်းများ အနုပညာလက်ရာများကို မြတ်နိုးတတ်သူ ဖြစ်ပါသည်။ နိုင်ငံရပ်ခြား အခြေချခဲ့ရသော ကျွန်မသည် ကျွန်မ၏သားငယ်၊ သမီးငယ်ကလေး မြန်မာပြည်မှ သယ်ယူလာခဲ့ကြသော ကစားစရာ ရွှံ့ချိုးရုပ် တစ်တစ်ညိုကလေးကိုပင် တန်ဖိုးထား မြတ်နိုးတတ်သူ ဖြစ်ပါသည်။

အမိမြေကို အလွမ်းသည်းလာသည့်အခါ ကျွန်မသည် ငယ်စဉ်အကြောင်းများကို တသိတတန်းကြီး တွေးနေမိတတ်သည်။ လွန်ခဲ့သောနှစ် ၅၀ ကျော်က အဖြစ်များသည် ကျွန်မတွက် မနေ့ တစ်နေ့က အများကဲ့သို့ပင် လတ်ဆတ်လျက် ရှိပါသည်။

ရေဦးရှိ အဘိုးနှင့်အဘွားတို့၏ ခြံဝိုင်းကြီးမှာ အတော့်ကို ကျယ်ပါသည်။ အဘွားသည် ခြံစည်းရိုး အပေါ်အထိ နွယ်တက်နေသည့် လျှာရွက်နုများကို ခူးယူကာ ပြုတ်သည်။ နောက် နှမ်း၊ မြေပဲများ ထောင်ထည့်၊ ကြက်သွန်ဖြူဆီချက် နိုင်နိုင်ထည့်၊ သံပုရာသီးညှစ်ထည့်ပြီး သင်္ကျေးတတ်သည်။ အလွန်စား၍ ကောင်းပါသည်။

နောက်ကြက်တက်ရွက်သုပ်၊ သင်ပုန်းဖူးသုပ်၊ ထနောင်းရွက်သုပ်၊ ညောင်ရွက်သုပ်၊ မြူရွက်သုပ်၊ ကုက္ကိုရွက်သုပ်တို့ကိုလည်း မကြာမကြာ

ဇားရတတ်ပါသည်။ အလွန်မြန်လှသော်လည်း စားရဖန်များသောအခါ
ကျွန်ုပ်တို့ ငြင်းချင်လာသည်။

ထိုအခါ အဘွားက “ဟဲ့... ဒါ ဒို့အညာမှာပဲ ရတတ်တဲ့ အစားအစာ
တွေ၊ ဒီအရွက်တွေက ဝိုက်ထဲမှာ ရောဂါမဖြစ်အောင် ကာကွယ်ပေးတဲ့
ဆေးဖက်ဝင် အရွက်တွေ၊ နှမ်းတို့ မြေပဲတို့ ဆိုတာကလည်း မှတ်ဉာဏ်
ငါ့ကောင်းစေတယ်။ သတိမေ့တဲ့ ရောဂါ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ခုလို ဆေးဖက်ဝင်
ဇားတွေကို စားထားရင် ကြီးတော့ ရောဂါကင်းတာပေါ့” ဟု အတိအကျ
အကြောင်း ရှင်းပြပြီး ချော့ချော့မော့မော့ ကျွေးတတ်ရှာသည်ကို ကျွန်မ
မေ့နိုင်ပါ။

နိုင်ငံရပ်ခြား ရောက်နေချိန် အသက် ၆၀ ကျော်ခဲ့ပြီဖြစ်သည့် ကျွန်မ
သည် သက်တူရွယ်တူ အခြားအမျိုးသမီးကြီးများနှင့်စာလျှင် အတော်
ကလေး ကျန်းမာရေး ပြည့်စုံနေသည်မှာ အမှန်ပင်။ အတွင်းရောဂါလည်း
ကင်း၊ မှတ်ဉာဏ်လည်း ကောင်းဆဲပင်။

ကျွန်မအကြိုက် နောက်တစ်ခုမှာ ရှားဆံဖြစ်ပါသည်။ ရှားပင်သည်
ငါ့ခေါင်ရေရှား ရပ်ဝန်း ပူသည့် ဒေသတွင်သာ ပေါက်ရောက်သည့် အပင်
ဖြစ်သည်။ အသီးများ ရင့်မှည့်ချိန်တွင် အရွက်လုံးဝ မရှိတော့ပါ။ ရှားစေ့
ငါ့ချင်သူများက အပင်အောက်တွင် ဖျာခင်းကာ အသီးများကို တုတ်
ဖြင့် ရိုက်ချပြီး အစေ့ယူကြသည်။ ထိုအစေ့ကို လှော်စား၍လည်း ရသည်။
ပြတ်၍လက်သုတ်စုံထဲတွင် ထည့်စား၍လည်း ရသည်။ ဆိမ့်ဆိမ့်သက်
သက်ကလေးဖြင့် အရသာမှာ ကောင်းသည်။

၂၀၀၄ ခုနှစ်၊ နှစ်ဦးပိုင်းက ကျွန်မချစ်သော အမိမြေကို ပြန်လည်
ငါ့တွေ့ခွင့် ရခဲ့သည်။ အထက်အညာဆီသို့ ခြေဆန့်ခဲ့သည်။ ဝက်လက်

မြို့သို့ ရောက်သောအခါ မိတ်ဆွေများက လက်ပံခေါင်းချဉ်ရေ၊ ပဲကြာ
နှပ်၊ နွားနို့ခဲချက်၊ ပန်ထေ့ဖျော်နှင့် တမာရွက်ချဉ်တို့ဖြင့် တည်ခင်းကျွေး
မွေးကြသည်။ နှစ်သက်လွန်းသဖြင့် ခေါင်းမဖော်နိုင်ဘဲ စားခဲ့မိသည်။

ထို့ပြင် နန်းကြီးမုန့်တီသုတ်ကိုလည်း ကျွန်မ အစဉ်သတိရမိပါသည်။
မုန့်တီ နန်းလတ်တစ်ထွေးကြီးထည့်၊ ကြက်သွန်ဖြူ ဆီချက် ဝါဝါဝင်းဝင်း
ကလေးထည့်၊ ပဲမှုန့်များထည့်၊ ငရုတ်ဆီတွတ်တွတ်ရဲနေသည့် ကြက်သား
ဖတ်များနှင့် ဟင်းရည်ကို လောင်းထည့်၊ နံနံပင်ထည့်၊ သံပုရာသီးညှစ်
အစပ်ကြိုက်သောကျွန်မက ညှို့နေအောင် လှော်ထားသည့် ငရုတ်သီးမှုန့်
မွေးမွေးကလေးကို ထပ်ထည့် နယ်ဖတ်ပြီး၊ ဟင်းခါးရည် ပူပူဖြင့် အား
ပါးရ စားခဲ့ရသည်ကို တွေးမိတိုင်း သွားရည်ယိုမိစမြဲပင်။

သူငယ်ချင်း မိတ်ဆွေများက စုန်းပြု။ ပိုးစားစသည်တို့ မပါသည်
သန့်ရှင်းကောင်းမွန်သော၊ ကြပ်ရွယ်သော ပဲကြားလှော်၊ ပဲကြီးလှော်နှင့်
ပဲပုပ်စေ့လှော်များအပြင် ဆီးမှုန့်နှင့် ထန်းလျက် ဆုပ်ထားသော အညှာ
ဆီးဆုပ်၊ မလိုင်ခဲ စသည်တို့ကိုပါ လက်ဆောင်ထည့်ပေးလိုက်ကြသည်။
ကျွန်မမှာ အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်ကာ နိုင်ငံရပ်ခြားအထိ တမြတ်တနိုး
သယ်ဆောင်သွားခဲ့ပါသည်။

ကြက်ကောင်လုံးကြော်စား၍ ဈေးကြီးလှသော ချောကလက်တို့
မြို့နေရသော်လည်း ကျွန်မရင်တွင်းမှ ချင်ခြင်းတပ်နေသည့် အစားအစာ
များမှာ ကျွန်မဇာတိမြေမှ အညှာစာများပင် ဖြစ်ပါတော့သည်။

ကျွန်မချစ်သောမြေသို့ မကြာခဏ ရောက်နိုင်ပါစေဟုသော ဗုဒ္ဓ
ရှင်ထံပါးတွင် ဝပ်တွားဆုတောင်း နေမိပါတော့သည်။

* * * * *

လွမ်းမော့ဖွယ်ရာ
အိမ်ပြေသို့

လွမ်းမောဖွယ်ရာ အမိမြေသို့

အမိမြန်မာပြည်သို့ သွားရန် အမေရိကန်နိုင်ငံရှိ မြန်မာသံရုံးမှ ဗီဇာ ကုလားပြီးနောက် ဇန်နဝါရီလ ၇ ရက်နေ့တွင် ကျွန်မတို့ စတင်ခရီးထွက်ခဲ့ကြသည်။ ၉ ရက်နေ့တွင် အမိမြေသို့ ရောက်ကြသည်။ ပျော်လှိုက်ကြတာ အလွန်ပျော်ပေ။

ရောက်သည့်နေ့ ညနေပိုင်းတွင် ရွှေတိဂုံစေတီတော်ကို သွားရောက် နှုတ်မြော် ကန်တော့ကြသည်။

သမက် အင်းဒရေစံဝင်းနင်းက ဓာတ်ပုံများရိုက်သည်။ သမီးလူစီ (ဒီးမီး)က နောက်တစ်ခေါက် လာရောက်ဖူးမြော်နိုင်ရေးကို ဆုပန်ခြေ သောက်။

ဇန်နဝါရီလ (၁၀) ရက် မနက်ပိုင်းတွင် စာပေဗိမာန်နှင့် ဗိုလ်ချုပ် အောင်ဆန်းဈေးသို့ ရောက်ကြသည်။ နေ့လယ်ပိုင်းတွင် သန်လျင်ဘက်

သို့ ဘုရားဖူးသွားကြသည်။

၁၁ ရက်နေ့တွင် မိတ်ဟောင်း၊ ဆွေဟောင်းများကို သွားရောက် တွေ့ဆုံ နှုတ်ဆက်ရင်း တစ်နေ့တာ ကုန်ဆုံးခဲ့ရလေသည်။

ဇန်နဝါရီလ ၁၂ ရက် နေ့လယ်ပိုင်းတွင် ကျွန်မတို့ မိသားစု ရန်ကုန်မှ စတင် ခရီးထွက်ခဲ့ကြပါပြီ။

ရန်ကုန်မှ ပြည်ဘက်သို့ ခရီးထွက်ခဲ့ကြသည်။ ထောက်ကြန့်-မှော်ဘီ၊ မှော်ဘီမှ ၈-မိုင်ခန့် ပြည်လမ်းအတိုင်း ဆက်လက်မောင်းနှင့်သွားရာ မြောင်းတကာရွာသို့ ရောက်ပါသည်။ ၎င်းရွာမှာ ဒေါ်မြတင်၏ အိမ်သို့ ဝင်ရောက်ခဲ့ကြပါသည်။

ဒေါ်မြတင်၊ သမီး မခင်စန်းနွယ်နှင့် ဆွေမျိုးတစ်စုတို့က လိုလေသေး မရှိအောင် ဧည့်ဝတ်ပြုကြသည်ကို ကျွန်မတို့ မမေ့တဲ့နိုင်ပါ။

ထိုမှတစ်ဆင့် ခရီးဆက်ခဲ့ကြရာ ညနေပိုင်းတွင် ပဲခူးမြို့၊ ကြခတ် ပိုင်းကျောင်းတိုက်သို့ ရောက်ခဲ့ကြပါတော့သည်။

ကျွန်မတို့စီးလာသော ကားက အမိုးအောက် ကြွေပြားခင်းလမ်းပေါ် တွင် ရောက်နေလေပြီ။ ကျောင်းဝင်းပတ်ဝန်းကျင်သည် တိတ်ဆိတ်ငြိမ် သက်လျက် ရှိသည်။ ငြိမ်းချမ်းသော၊ ဆိတ်ငြိမ်သော ခံစားမှုအပြည့်ဖြင့် ကျောင်းဝင်းအတွင်းသို့ ဟိုဟိုသည်သည် ကြည့်မိသည်။ တစ်စုံတစ်ဦး သော်မျှ မမြင်ကြရ။ ကျောင်းနတ်လမ်း၏ တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ကျောင်း ဆောင်ကြီးများမှာ ခုံညားထည်ဝါပါဘိ။ အလှူရှင် ဒကာ-ဒကာမများ၏ ကုသိုလ်တော်ကို အခါခါ သာဓုအနုမောဒနာ ခေါ်မိပါတော့သည်။

သစ်ပင်ကြီးငယ်များကို စနစ်တကျ စိုက်ပျိုးထားသည်။ သစ်ရွက် တစ်ရွက်သော်မျှ အောက်တွင် မတွေ့ရချေ။ မြေကြီးပေါ် ရေပက်၍

ဘဲမြက်စည်းလှည်းထားသည်ကို မြင်ရသည်။

မကြာခင် တိုက်အုပ်ဆရာတော် အရှင်ဥေယျမောဘိဝံသနှင့် ဆွမ်းစားကျောင်း ဘုန်းကြီးတို့ ရောက်လာကြပါသည်။ ကားကို တည်းခို ခုမည့် ကျောင်းတိုက်လှေကားရင်းထိ ဆက်လက်မောင်းစေပါသည်။ နှစ်ထပ်တိုက် အပေါ်ထပ်တွင် ကျွန်မတို့ကို တည်းခိုခွင့် ပြုပါသည်။

ကျွန်မတို့ ညနေစာ စားသောက်ကြပြီးနောက် တိုက်အုပ်ဆရာတော် က ကြခတ်ဝိုင်းကျောင်းတိုက် ဆရာတော်ဘုရားကြီးကို ဖူးတွေ့ရန် သာခေါ်ပါသည်။ ကျွန်မတို့အားလုံး ဆရာတော်ဘုရားကြီးကို သွားရောက် ကန်တော့ကြပါသည်။

* * * * *

မြောင်းတကာရွာနှင့် ကြခတ်ဝိုင်းကျောင်းတိုက်သို့ ရောက်ခဲ့ရသည့် အကြောင်းကို တင်ပြလိုပါသည်။

အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၊ ဖလော်ရီဒါပြည်နယ်၊ မီရမားမြို့တွင်ရှိ သည့် မမ္မာလောကကျောင်း ဆရာတော် ဒေါက်တာအရှင်ပညာဇောတ သည် မြောင်းတကာရွာမှာ ဒေါ်မြတင်၏ သားတော်၊ မခင်စန်းနွယ်၏ မောင်တော် ဖြစ်ပါသည်။ ဆရာတော် ဒေါက်တာအရှင်ပညာဇောတ သည် မြောင်းတကာ ရွာကျောင်းတွင် ငယ်စဉ်က ပညာသင်ခဲ့ပြီးနောက် ခုခူးကြခတ်ဝိုင်းကျောင်းတိုက်တွင် ဆက်လက် ပညာသင်ယူခဲ့သည်။

ထိုမှတစ်ဖန် စစ်ကိုင်းတောင် သီတဂူချောင်တွင် ဆက်လက် ပညာ သင်ယူနေစဉ် သီတဂူဆရာတော် ဘုရားကြီးက အိန္ဒိယနိုင်ငံ ဗာရာဏသီ ဘက္ကသိုလ်တွင် ဆက်လက် ပညာသင်စေခဲ့သည်။

၂၀၀၄ ခုနှစ်တွင် မွှာလောက ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်အ
သာသနာ့ဝန် ထမ်းဆောင်ရန် တာဝန်ပေးအပ်သည်ကို ခံယူရသည့်

တစ်နေ့တွင် ဆရာတော်က “ဒကာမကြီး၊ အကူအညီ ပေးနိုင်
ဆိုပါက ကြခတ်ဝိုင်းကျောင်းတိုက်၌ ပြာသိုလပြည့်နေ့ အရုဏ်ဆွမ်း
နေ့ဆွမ်း ဆရာတော်နှင့်တကွ ဖလော်ရီဒါ ဒကာ-ဒကာမများက စု
လှူဒါန်းသည်ကို ဆရာတော်၏ ကိုယ်စားလှူဒါန်းကပ်လှူ၍ ရေစက်
ချ အမျှပေးဝေပေးပါရန် တောင်းဆိုပါသည်” ဟု အမိန့်ရှိခဲ့ပါသည်။

ကျွန်မတို့သည် သူတစ်ပါးကို အခါအားလျော်စွာ အကူအညီ
နိုင်ခဲ့သေးလျှင် သံဃာတော်မြတ် တစ်ပါး၏ မွန်မြတ်သော ဆရာ
အဘယ့်ကြောင့် မဖြည့်စွမ်းနိုင်ရမည်နည်း။

မြောင်းတကာရွာမှ မယ်တော် ဒေါ်မြတင်ထံ ဝင်ရန် ဆရာတော်
မတောင်းခံပါချေ။ ကျွန်မတို့၏ စေတနာအလျောက် ဝင်ရောက်ခဲ့ခြင်း
ဖြစ်ပါတော့သည်။

တစ်နည်းဆိုရသော် သားရဟန်းမြတ်၏ သာသနာပြု ကောင်းသတ
များကို သားရဟန်းမြတ်၏ မေတ္တာကို မယ်တော်ထံပို့၍ မယ်တော်
မေတ္တာစကားများကို သားရဟန်းမြတ်ထံသို့ သယ်ဆောင်လာသ
မေတ္တာစေတမန်ဟုပင် ခေါ်ကြပါစို့။

* * * * *

ယနေ့သည်ကား ဇန်နဝါရီလ ၁၃ ရက်။ သံဃာတစ်ထောင်ကျော်
အရုဏ်ဆွမ်းကပ်ရန်နှင့် နေ့ဆွမ်းကပ်ရန် ကျွန်မစဉ်းစားနေမိပါသည့်
ယနေ့ အလှူရှင် ဒေါက်တာ အရှင်ပညာဇောတနှင့်တကွ ဖလော်ရီ

၁-၃ ကာမများကိုလည်း သတိရမိပါသည်။ မယ်တော် ဒေါ်မြတင်ကို
သည်း မြင်ယောင်နေမိပါတော့သည်။

ကျွန်မသည် ကျောင်းဝင်းအတွင်း နံနက်ဦးချိန်တွင် လမ်းလျှောက်
ခင်း စဉ်းစားမိပါသည်။ ညဦးပိုင်းက ဖူးတွေ့ခဲ့ရသည့် ဆရာတော်ဘုရား
ဦး အရှင်ဇောတိပါလ၏ သီလဂုဏ်၊ သမာဓိဂုဏ်၊ ပညာဂုဏ်တို့ကို
ဆင်ခြင်ကာ ကြည်ညိုနေမိသည်။ သံဃာတော် တစ်ထောင်ကျော်ကို ဝိဝေ
ကသုခ (တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ခြင်း ချမ်းသာ) ရရှိခံစားနိုင်အောင် အုပ်ချုပ်
နိုင်ခြင်းကိုလည်း အံ့ဩမိပါတော့သည်။

တိုက်အုပ်ဆရာတော် အရှင်ဥေယျဓမ္မာဘိဝံသကိုလည်း သီလဂုဏ်၊
သမာဓိဂုဏ်၊ ပညာဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံ၍ တည်ငြိမ်သော အသွင်အပြင်ဖြင့်
ကြည်ညိုစဖွယ် ဖူးတွေ့ရပါသည်။ ဤသို့သော သံဃာတော် အရှင်သူ
မြတ်များကို မကြာခဏ ဖူးတွေ့ခွင့်ရလျှင် ကောင်းလေစွဟု ကြည်ညို
သဒ္ဓါစိတ်ဖြင့် ဆန္ဒပြုမိပါတော့သည်။

ကျွန်မသည် ကျောင်းပေါ်သို့ ပြန်တက်လာခဲ့ပါသည်။ ထာဘီမဝတ်
ဘတ်သော သမီးကို ကူညီထာဘီဝတ်ပေးပါသည်။ ပုဆိုးမဝတ် တတ်သော
သမက်ကို လူငယ်တစ်ဦး၏ အကူအညီဖြင့် ပုဆိုးဝတ်စေရပါသည်။

ဆွမ်းစားကျောင်း ဆရာတော်က ဆွမ်းကပ်ရန် လာခေါ်ပါ၍ ကျွန်မ
တို့ ဆွမ်းစားကျောင်းသို့ ရောက်ခဲ့ကြပါပြီ။ ဆရာတော်ဘုရားကြီးကို
ကျွန်မတို့ မိသားစုက အရုဏ်ဆွမ်း ကပ်ကြသည်။ လှူဖွယ် ပစ္စည်းများကို
လည်း ကပ်လှူကြပါသည်။ ဆရာတော် ဘုရားကြီးက သပိတ်ဖြင့် ဆွမ်း
ဘုဉ်းပေးသည်ကို ကြည်ညိုစဖွယ် ဖူးမြင်ခဲ့ရပါသည်။

ကျောင်းတိုက်ကြီး၏ အောက်ထပ်အပြည့်သံဃာတော်များ အရုဏ်

ဆွမ်း ဘုဉ်းပေးနေသည်ကို သမက် အင်းဒရေ့စစ်ဝင်းနင်းက အခါခါရိုက်လျက်။

ဤသို့ သံဃာတစ်ထောင်ကျော် အရုဏ်ဆွမ်းဘုဉ်းပေးနေသဖြင့် တွေ့ရန် အခွင့်အရေး ရခဲ့ခြင်းသည်ပင် ကံထူးလှသည်ဟု ယူဆ၍ ကြည်ညိုသဒ္ဓါတရား ပိုမို၍ တိုးပွားမိပါတော့သည်။

ဆွမ်းဘုဉ်းပေးကြပြီးနောက် သံဃာတော်များသည် သက်သေကျောင်းတိုက်အသီးသီးသို့ ပြန်ကြွသွားကြပါသည်။

ကျွန်မတို့နှင့်တကွ ကျောင်းသို့ လာရောက်လေ့လာကြသည့် နိုင်ငံသား ခရီးသည်များကိုပါ မနက်စာ စားလိုသူများကို ကျွန်မတို့ တာဝန်ပေးသည့် ကျောင်းအောက်ထပ်တွင် ဧည့်ခံကျွေးမွေးပါသည်။

နံနက် ၈ နာရီခန့် အချိန်တွင် တိုက်အုပ်ဆရာတော် ဦးဥေ ယျော့ဝံသ ဆရာတော်က ဆရာတော်ကြီးဦးဆောင်၍ ပြန်လည် တည်ဆောက်နေသော သမိုင်းဝင် စေတီတော်ကြီးကို သွားရောက်ဖူးကြရန် ပြောလေ၍ ကျွန်မတို့ ငှားလာသည့် ကားဖြင့် သွားကြပါသည်။

မကြာခင် အချိန်ပိုင်းအတွင်း ပဲခူးမြို့၊ ရှေးသမိုင်းဝင် ရွှေမော်ရွေးကျောင်းအတွင်းရှိ “ရွှေမော်ဓောငယ်၊ စူဠာမဏိ၊ ဆံတော်စွယ်တော်မြတ်စေတီတော်” ဘက်စုံ ပြန်လည်ပြုပြင်မွမ်းမံ တည်ဆောက်နေသည့် ဘုရားကုန်းတော်ပေါ်သို့ ရောက်ခဲ့ကြပါပြီ။

အင်းဒရေ့စစ်က ကုန်းတော်ပေါ်တွင် ဓာတ်ပုံများ ရိုက်ပေးခဲ့ပါသကဲ့သို့ ကုန်းတော်ပေါ်မှ ပတ်ဝန်းကျင်သို့ ရှုမျှော်လိုက်သော် ကြာပန်းရောင်ဖြင့် ရေကန်ဟောင်းကြီး၊ နန်းတော်ဟောင်းနေရာ၊ ကျုံး စသည်တို့ မြင်တွေ့ရသည်။ ရွှေမော်ဓော စေတီတော်ကိုလည်း မှန်း၍ ဖူးမြော်လို

တော့သည်။

တစ်ချိန်က မွန်ဘုရင်၊ မြန်မာဘုရင်များ လက်ထက်ကို မွန်းဆ၍ မြင်ယောင်မိပါသေးတော့သည်။ သမက်နှင့် သမီးတို့က မေးခွန်းထုတ် သဘားမပြောနှင့်။ မြင်သမျှမေး၍ ဖြေမဆုံးပေါင်ပင် ဖြစ်တော့သည်။

ကျွန်မတို့ ကျောင်းပြန်ရောက်ပြီး နေ့ဆွမ်းကပ်ရန် ဆွမ်းစားကျောင်း သို့ သွားကြရသည်။ ဆရာတော်ဘုရားကြီးကို ကျွန်မတို့ မိသားစုက ဆွမ်းကပ်ကြပါသည်။ ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဆွမ်းဘုဉ်းပေးနေသည် နှင့် အလွန် ကြည်ညိုစဖွယ် ကောင်းလှပါသည်။

သံဃာတစ်ထောင်ကျော် ဆွမ်းဘုဉ်းပေးနေသည့် ကျောင်းဆောင် ကျယ်ကြီးသည် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လွန်းလှသည်။ ကြည့်လေရာ ကြည်ညို စဖွယ်ဖြစ်၍ စိတ်၏ ကြည်နူးခြင်း၊ ကိုယ်၏လန်းဆန်းခြင်း၊ သဒ္ဓါတရား စိတ်များ အဖြာဖြာ ပေါ်ပေါက်လျက် ကြည်နူးခဲ့ရပါသည်။

ဆရာတော်ကြီးနှင့်တကွ သံဃာတော်များ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီးနောက် ခြောက်တာ အရှင်ပညာဇောတ၏ ကိုယ်စား ကျွန်မက ရေစက်ချ အမျှ ပေးဝေလိုက်ပါသည်။

ယိုးဒယားကို ကျွန်မတို့ မိသားစုက ဓမ္မာလောက ဆရာတော်နှင့်အတူ ဝင်လှူဒါန်းသည့် လှူဖွယ်ပစ္စည်းများဖြစ်သည့် ခဲတံ၊ ဖောင်တိန်၊ ဗလာ စာအုပ်များ အလှူရှင် ဒေါက်တာမြတ်သူ မိသားစုရှိရာသို့ လာကြ၍ ဝင်လှူဒါန်းသမှု ပြုကြပါသည်။

ဆွမ်းစားအပြီး သက်ဆိုင်ရာ ကျောင်းများသို့ ပြန်ကြွကြသည့် သံဃာ တစ်ထောင်ကျော်၏ လွယ်ထားသည့် သပိတ်ပေါ်သို့ ခဲတံသုံးချောင်း၊ ဖောင်တိန်နှစ်ချောင်းနှင့် ဗလာစာအုပ် နှစ်အုပ်ကို ပလတ်စတစ်အိတ်

(ကျပ်ကျပ်အိတ်)ဖြင့် ထည့်၍ လှူလိုက်ကြပါသည်။

ဗီဒီယိုရိုက်သည့် လူငယ်နှစ်ဦးနှင့် သမက်အင်းဒရေ့စ်ဝင်းနင်းတို့မှ လည်း အလုပ်ရှုပ်လျက်ပင်။ လောင်းလှူပြီးသည့်နောက် ကျွန်မတို့အား လုံး နေ့လည်စာ စားသောက်ကြပါသည်။

ထို့နောက် ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဦးစီးပြုပြင်နေသည့် ရွှေအောင်ရွှေခေါ် မောဓောငယ် ဆံတော်ရှင် စူဠာမဏိ သမိုင်းဝင် စေတီတော် အလှူတော်ငွေအဖြစ် ကျပ်နှစ်သိန်းကို ဦးခင်မောင်သိန်းနှင့် ကျွန်မတို့က လှူဒါန်းကြသည်။ အင်းဒရေ့စ်နှင့် သမီး လူစီ (မီးမီး) တို့က ကျပ်တစ်သိန်း လှူဒါန်းပါသည်။

ကျွန်မတို့သည် ဆရာတော်ဘုရားကြီးကို နှုတ်ဆက်ကန်တော့ခဲ့ကြပြီ တောင်ငူသို့ ခရီးဆက်ခဲ့ကြပါတော့သည်။

* * * * *

တောင်ငူ၊ ရတနာဂုဏ်မြင့် ဘုန်းတော်ကြီး ကျောင်းသို့ ရောက်ချိန်တွင် ည ၁၀ နာရီခန့် ရှိလေပြီ။ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ခရီးထွက်နေ၍ မဖူးတွေ့ခဲ့ရပါ။ တိုက်အုပ်ဆရာတော် ဦးဝိသာလနှင့် ခြေတော်ရာကျေးရွာ၊ ရွှေကျင်မြို့မှ အာဂန္တုဦးပဉ္စင်း ဦးအုဂ္ဂသီရိတို့ကို ဖူးတွေ့ရပါသည်။ နှစ်ထပ်ကျောင်း အပေါ်ထပ်တွင် ကျွန်မတို့ တည်းခိုခွင့်ရပါသည်။

ယနေ့သည်ကား ဇန်နဝါရီလ ၁၄ ရက်နေ့။ နံနက်စောစောထ၍ ကျွန်မ ဘုရားကန်တော့သည်။ လမ်းလျှောက်အပြီး မနက်စာကို အားလုံး တစ်ချိန်တည်း စားကြသည်။

တေးသောက်ကြပြီး ကျောင်းပေါ်မှ ဆင်းခဲ့ကြပါသည်။ ကျောင်းဝင်း
ရှင်းရှို ဆီးဖြူသီးပင်နှင့် ဖန်ခါးသီးပင်မှ ကြွေကျနေသည့် အသီးများ
ခိုက်အုပ်ဆရာတော် ခွင့်ပြုချက်အရ တပျော်တပါး ကောက်ယူကြပါ

ဆွဲနောက် ဆုတောင်းပြည့် ဘုရားကုန်းတော်ပေါ်သို့ ကျွန်မတို့
တက်သွားချိန်တွင် အင်းဒရေ့စ်က ဘုရားများကို ဓာတ်ပုံများ ရိုက်နေ
ခြင်းကို တွေ့ရပါသည်။ ရဟန်းတော်နှစ်ပါးနှင့် ကျွန်မတို့ကိုလည်း ဓာတ်
ပုံများ ရိုက်ပေးပြန်ပါသည်။

ဘုရားကုန်းတော်ပေါ်တွင် ဆုတောင်းပြည့် စေတီအပြင် နဂါးရုံ
တော်လည်း ရှိပါသည်။ မြတ်စွာဘုရား ဦးဆောင်ကာ နောက်ပါ
ဆရာတော်တန်းကြီးဖြင့် ကြွချီလာသည့် ရုပ်တုတော်များမှာလည်း ကြည်
ညိုဖွယ် ရှိလှပါသည်။

လေပြည်လေညင်းသည် တသုန်သုန် တိုက်ခတ်လျက် ရှိပါသည်။
ဆရာတော် နှစ်ဆူမှ ဆည်းလည်းသံများသည် တသိမ့်သိမ့် တငြိမ့်ငြိမ့်
နှင့် ခင်ပြင်ကုန်းတော်ပေါ်တွင် ပိုမို၍ ကြည်ညိုစဖွယ် ဖြစ်စေပါတော့
သည်။ ကျွန်မသည် ဆုတောင်းပြည့် စေတီတော်ကို ဦးချလိုက်ပါတော့

ဘပည့်တော် သမက်နှင့် သမီးကို ဘုရားထံ၊ သံဃာတော်များထံ
ဆက် ခေါ်ဆောင်ခဲ့ပါပြီ ဘုရား။ တစ်နေ့သောအခါ ဗုဒ္ဓသာသနာ၏
တရားကို ကူညီသယ်ပိုး ထမ်းဆောင်နိုင်သူများ ဖြစ်ပါစေ” ဟု ဆုမွန်
ဆွဲပေးခဲ့ပါသည်။

ကုန်းတော်ပေါ်မှ ဆင်းခဲ့ကြပြီး ဆရာတော်ဦးဝိသာလနှင့် ဦးအဂ္ဂသီရိ

တို့ကို ရှိခိုးကန်တော့နှုတ်ဆက်၍ ပစ္စည်းလေးပါးအတွက် ဝတ္ထုလှူဒါန်း
ခဲ့ကြပါသည်။

* * * * *

မိတ္ထီလာတွင် တစ်ညအိပ်နားကြပါသည်။ ဇန်နဝါရီလ ၁၅ ရက်
တွင် တောင်ကြီးသို့ ခရီးဆက်ခဲ့ကြပါသည်။ ည ၈နာရီခန့်တွင် တောင်ကြီး
သို့ ရောက်ပါသည်။ ဒေါ်ညွန့်ညွန့်၏ တိုက်တွင် ကျွန်မတို့ အား
တည်းခိုကြပါသည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်စောစောတွင် ဒေါ်ညွန့်ညွန့်နှင့် တောင်ကြီး
ဈေးထဲ ဈေးဝယ်သွားကြပါသည်။ ၂၀၀၅ ခုနှစ် လာခဲ့စဉ်က ဒေါ်ညွန့်ညွန့်
လိုက်ပို့ခဲ့ပါ၍ ရှမ်းပြည်နယ်မှ အသောကမင်းတရား၏ ကုသိုလ်ဝေ
“မွေတော်ကတ္တူ” စေတီတော်အချို့ ပျက်စီးနေသည်ကို ပြုပြင်ရန် ကျွန်
နှင့် ဦးခင်မောင်သိန်းတို့က တစ်ဆူ၊ ကျွန်မတို့သားကြီး ဂျော်နီနှင့်
ထစ်ပနီတို့က တစ်ဆူ၊ သမီးလူစီ (မီးမီး)နှင့် ခင်ပွန်း အင်းဒရေစ်ဝင်း
တို့က တစ်ဆူ၊ သားအငယ်နီးလ်က တစ်ဆူ၊ အားလုံး လေးဆူကို က
ငွေခြောက်သိန်းဖြင့် လှူဒါန်းခဲ့ပါသည်။ ၎င်းပြုပြင်ပြီး စေတီလေးဆူ
သံဃာတော်ခြောက်ပါး ဆွမ်းကပ်၍ ရေစက်သွန်းချ အမှုပေးဝေ လှူဒါန်း
ရန် အစီအစဉ် ရှိထားခဲ့ပါသည်။

သို့ဖြစ်ပါ၍ ယနေ့ ဇန်နဝါရီလ ၁၆ ရက်နေ့တွင် တောင်ကြီး ဈေးဝယ်
သားငါး၊ အသီးအရွက်၊ အသီးအနှံ စုံလင်စွာတို့ကို ဆွမ်းကပ်ရန် ဝယ်
နောက် ဘုန်းကြီးလှူရန် အခြောက်အခြမ်း ပစ္စည်းများကို ဝယ်ယူ
အိမ်သို့ ရောက်ခဲ့ကြပါပြီ။

ကျွန်မမှာ မနည်းဟန်ဆောင်၍ ကုသိုလ်ဖြစ်မြောက်ရန် ဝယ်ခြမ်း ခဲ့ရသည်။ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ကျွန်မ ဟန်မဆောင်နိုင်တော့ပေ။ ထို့လဲ ဘတ် ခူးများနာ၍ မရပ်နိုင်အောင်ပင် ဖြစ်နေပါသည်။ ဒေါ်ညွန့်ညွန့် က ဆေးခန်းသို့ ပို့ပေးပါသည်။ ဆေးနှစ်လုံး ထိုးရပြီး သောက်ဆေးများ ခဲ့ပါသည်။ အိမ်အပေါ်ထပ် အိပ်ခန်းသို့ ခဲယဉ်းစွာဖြင့် တက်ခဲ့ရသည်။ ဘစ်နေလုံး၊ တစ်ညလုံး မထနိုင်တော့ပါ။

ဇန်နဝါရီလ ၁၇ ရက်နေ့ မနက်စောစောပိုင်းတွင် ဦးခင်မောင်သိန်း သူစီ၊ ဒေါ်ညွန့်ညွန့်၊ မောင်အောင်၊ ကိုကြည်ဝင်းတို့ မွေတော်ကတ္တူသို့ ဆွမ်းကပ်ရေစက်ချအလှူအတွက် သွားကြပါပြီ။ ကျွန်မ မလိုက်နိုင်ပါ။ ဆေးသောက်ချိန်တွင် အစားအနည်းငယ်သာ စား၍ လူက မလှုပ်နိုင် တော့ပါ။ နေ့နှစ်နာရီလောက်တွင် အောက်ထပ်မှ ဒေါ်ညွန့်ညွန့်တို့ ပြန် ရောက်လာကြသည်ကို ကြားရ၍ အောက်ထပ်သို့ ကျွန်မဖြည်းဖြည်းချင်း ဆင်းလာနိုင်၍ ဝမ်းသာလှပါသည်။

* * * * *

စေတနာရှင် ဒေါက်တာမျိုး

စေတနာရှင် အောင်မျိုး

ကျွန်မတို့ နေထိုင်သည့် ဖလော်ရီဒါပြည်နယ် တောင်ပိုင်းသည် ပူနွေး
 ရာသီဥတု ရှိပါသည်။ ပူသည်ဆိုသော်လည်း ၈၀ဒီဂရီ၊ ၉၀ ဒီဂရီ
 ဖြစ်ဟိုက်လောက်သာ အပူချိန်ရှိပါသည်။ ၁၀၀ဒီဂရီဖာရင်ဟိုက်
 ထက်ခဲလှပါသည်။ ဆောင်းတွင်းပိုင်း အလွန်အလွန်အေးသည့် နှစ်၌
 အပူချိန် ၃၀ဒီဂရီ ဖာရင်ဟိုက်ထိ ကျဆင်းသွားတတ်ပါသည်။ သို့သော်
 အောက်တစ်လေသာ ဖြစ်သည်။

သို့ကြောင့် ဆောင်းတွင်းပိုင်းတွင် ကျွန်မတို့ပြည်နယ်ရှိ အတ္တလန်
 ဝိသမုဒ္ဒရာ ပင်လယ်ကမ်းခြေ၌ ကမ္ဘာတစ်ဝန်းမှ လာရောက်လည်ပတ်
 များဖြင့် စည်ကားနေတတ်ပါသည်။ နေလှုံ့သူလှုံ့၊ ရေကူးသူကူး၊ သဲ
 နေပြင်တွင် ကစားသူ ကစားဖြင့်ပင်။ နေရောင်တစ်နှစ်ပတ်လုံး ရရှိ
 ကျွန်မတို့ပြည်နယ်ကို "Sun Shine State" ဟုပင် အမွန်းတင်၍

ခေါ်ဝေါ်ကြပါသည်။

ပေါက်ရောက်သည့် အပင်များကိုလည်း ကြည့်ပါဦး ပိတောက်၊ ကြောင်လျှာ၊ ဒန်သလွန်၊ သရက်၊ မန်ကျည်း၊ ရှောက်၊ သံပုရာ၊ လိမ္မော်၊ မာလကာ၊ အုန်း၊ ထန်း၊ သပြေ၊ ညောင် စသည့် အပင်များ။

အိမ်များ၊ အဆောက်အဦများ၊ ပန်းခြံများ၊ ဥယျာဉ်များ တွင် ဝိဇယ၊ စကားဝါ (ပုလင်းတွင်ထည့်၍ ဘုရားရှေ့တွင် လှူရသည့် စကားစိမ်း၊ စကားဝါ (အခြောက်ကို အုံးဆီတွင် ထည့်ရသည်။ အအနံ့ကောင်းသည့်ပန်း) စံပယ်၊ ဇွန်၊ မြတ်လေး၊ စူကာ၊ ကြည်ပြာ၊ ခေါပန်းရောင်စုံ နှင့် မြန်မာအမည်ဖြင့် ခေါ်ရန် ကျွန်မမေ့နေသည့် ပင်ကိုပင် မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့မြင်ရတတ်ပါသည်။ ကျွန်မသည် ချစ်ခင်ဆွေမျိုးမိတ်ဆွေကို တွေ့ရသကဲ့သို့ ဝမ်းသာစွာဖြင့် သွား၍ပင် နှုတ်ဆက်၊ နမ်းမိပါသေးတော့သည်။

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်မတို့၏ တောင်ပိုင်း ဖလော်ဒါရီပြည်နယ်သည် မရွေးကြည့်လေရာရာ ပန်းမျိုးစုံကို မြင်တွေ့ရသဖြင့် စိတ်ကိုပျော်စရာပါသည်။ တစ်နှစ်တလေတော့ လေမုန်တိုင်း ဝင်ရောက်ဖျက်ဆီးသွားခဲ့ကြရပါသည်။

စက်တင်ဘာလ လေးရက်၊ နှစ်ထောင့်လေးခုနှစ်က လေမုန်တိုင်း ဖရမ်စစ် (Frances) ဝင်ရောက်ဖျက်ဆီးသဖြင့် အဆောက်အဦများ၊ လျှပ်စစ်ကြိုးငယ်တို့ ဖျက်စီးခဲ့ကြ ရပါသည်။ အချို့ဆိုလျှင် သုံးပတ်လျှပ်စစ်ဓာတ်အား ပြန်ရပါသည်။ ကျွန်မတို့ အိမ်ကရှစ်ရက်ကြာ လျှပ်စစ်ဓာတ်အားနှင့် တယ်လီဖုန်း ပြန်ရပါသည်။

လျှပ်စစ်အား မရသဖြင့် စည်သွတ်ဘူးကိုသာ ဖွင့်စားနေရချိန် ဖြစ်သည်။ တစ်ညနေတွင် မိတ်ဆွေကိုမျိုးနှင့် ကိုမိုးဟိန်း (၁၉၉၀- ၉၂

“ပဲခူးမောင်”) တို့ ကျွန်မတို့အတွက် ထမင်းလာ ပို့ပေးကြပါသည်။ ကျွန်မတို့ မှာ အံ့ဩဝမ်းသာမဆုံးပင်။ မိတ်ဆွေ ကိုလေးအောင်က Gas မီးဖိုဖြင့် ချက်ပြုတ်၍ ကျွန်မတို့ပါ ထိုနေ့ညနေတွင် ပူပူနွေးနွေး စားခြင်း ဖြစ်ပါ သည်။

ကျွန်မတို့ အိမ်နောက်ဖေးမှ လေဒဏ်မခံနိုင်၍ လဲကျသွားရသော ဝိန္ဒုပင်ကိုလည်း ကိုမျိုးနှင့် ကိုမိုးဟိန်းတို့က ထောင်ပေးသွားကြသည်။ ပြီးနောက် ခြောက်နာရီမထိုးမီ အမြန်ပြန်သွားကြပါတော့သည်။ လျှပ်စစ် ဓာတ်အားမရှိ၍ ညနေခြောက်နာရီမှ မနက်ခြောက်နာရီထိ သွားလာခွင့် မရှိပါ။

၎င်းလေမုန်တိုင်းအကြောင်းကို “ယပ်တောင်ကိုခပ်ပါ လို့ မှောင်ရိပ် မှာခို” ဆောင်းပါးရေး၍ စာရေးဆရာမကြီး ဒေါ်ကြူကြူသင်းထံသို့ ပို့ခဲ့ဖူးပါသည်။ ကိုမျိုးတို့ ပြန်သွားပြီးနောက် ညနေစာစားရန် ချိုင့်များကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ ဒန့်သလွန်သီးနှင့် ငါးခူချဉ်ရည်၊ မုံလာပွင့်၊ ခါချက်ဥ၊ ဖရော်ကလီနှင့် ဝက်သားအစိမ်းကြော်၊ ပုဇွန်ဆီပြန်ဟင်းများကို တွေ့ရပါ သည်။ ထိုညနေစာကိုကား မမေ့နိုင်တော့ပါ။

ကျွန်မတို့အိမ်၌ ဘုန်းကြီးဆွမ်းကျွေးနှင့်တကွ ကျွေးမွေးညှော်ခံပွဲ လုပ်သည့်အခါများတွင် ကိုလေးအောင်နှင့် ကိုမျိုးတို့၏ ဒန့်သလွန်သီးနှင့် ငါးခူချဉ်ရည်ကို ဝမ်းပန်းတသာ သုံးဆောင်ကြရသည်။ ဒန့်သလွန်သီးများ က လတ်ဆတ်လွန်း၍တစ်ကြောင်း၊ မနုလွန်း မရင့်လွန်း၍ တစ်ကြောင်း၊ စေတနာကောင်းစွာဖြင့် လုံလုံလောက်လောက် ချက်ထားသည်တို့ကြောင့် အားလုံးက ဝမ်းသာပျော်ရွှင်စွာဖြင့် စားသုံးကြသည်။

ကျွန်မတို့ တောင်ပိုင်းဖလော်ဒါရီသို့ မြန်မာပြည်မှ ရောက်လာကြသူ အများစုတို့တွင် ကိုလေးအောင်နှင့် ကိုမျိုးတို့၏ မုန့်ဟင်းခါး၊ ခေါက်ဆွဲ

ကြော်၊ ဒန်ပေါက်၊ ငါးဖယ်ဆုပ်ဟင်း၊ ငါးမြင်းဟင်း၊ ငါးပိရည်နှင့် ဒညင်းသီး
ဆားရည်စိမ်း၊ သခွားသီး၊ ကန်ဇွန်းရွက်နှင့် မန်ကျည်းသီးမှည့်ပြုတ်တို့
ကို စားဖူးကြသူသာများပါသည်။ အထူးသဖြင့် ဒန်သလွန်သီးနှင့်
ငါးခူချဉ်ရည်သည် မက်စရာအကောင်းဆုံးပင် ဖြစ်ပါတော့သည်။

မြန်မာ့အရသာအပြည့်ဖြင့် ဟင်းချက်ကောင်းသော ကိုလေးအောင်
ကိုမျိုးတို့၏ ဟင်းလျာအရသာများကို မမေ့နိုင်ကြပါချေ။

* * * * *

“စေတနာရှင် အောင်မျိုး” ဆောင်းပါးကို ရေးမည်ဆိုပါက
ကျွန်မသွားခဲ့ရသည့် ခရီးစဉ်ကိုလည်း ရေးရပေဦးတော့မည်။

ဩဂုတ်လ ၁၄ ရက်၊ ၂၀၀၅ ခုနှစ် ညနေပိုင်းတွင် ကျွန်မသည်
သီတဂူဗုဒ္ဓဝိဟာရကျောင်း၊ အော်စတင်မြို့၊ တက်ဆတ်ပြည်နယ်သို့
ရောက်ခဲ့ပါသည်။ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော် ဒေါက်တာအရှင်အရိယစေတီ
၏ ခွင့်ပြုချက်အရ ကျောင်းတွင် ကျွန်မ တည်းခိုခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မ၏အရင်
ရောက်နှင့်နေကြသော ဒေါ်ခင်သန်းဆင့်၊ ကိုရင်ကြည်တို့ နှင့်လည်း
မိတ်ဆွေဖြစ်ရ၍ ဝမ်းသာရပါသည်။ ဩဂုတ်လ ၁၅ ရက်နေ့မှ ၂၀
ရက်နေ့ထိ ကျွန်မကိုးပါးသီလ စောင့်ထိန်း ခဲ့ပါသည်။

ဩဂုတ်လ ၁၉ ရက်နေ့ နေ့လည်ပိုင်းတွင် ဆရာတော်၏ ကားကို
Miss Wendy Re Nee Bixby (အမေရိကန် အမျိုးသမီး၊ ကျောင်းတွင်
အများနှင့်အတူ တစ်ပတ်နှစ်ရက် တရားထိုင်၍ သောက်ရေကို လိုလေ
သေးမရှိ အစဉ်လျှူဒါန်းသူ) က မောင်း၍ ဆရာတော်ကို ဆွမ်းစား
ပင့်ထားကြသည့် အလှူရှင်များ နေထိုင်ရာ Dallas မြို့သို့ ဦးတည်၍
ထွက်ခဲ့ကြပါသည်။ မိတ်ဆွေသစ်များလည်း တွေ့ရမည်၊ မရောက်ဘူး

ရာများကိုလည်း ရောက်ရမည်ဖြစ်ရာ ဆရာတော် ဘုရား၏ နှစ်ဖြင့် လိုက်ခွင့်ရသည်ကို ကျွန်မဝမ်းသာလျက်ပင်။

နောက်နှင့် ၂၀ ရက်နေ့ နှစ်ညကို Allen မြို့မှ အေးမြတ်မြတ်မိုး၏ ဘည်းခိုရန် စီစဉ်ထားပါသည်။ ၂၀ ရက်နေ့ အရုဏ်ဆွမ်းကို ဘာရီရီသိန်း Carroilton, TX က ကပ်လှူပါသည်။

ကောက်ညင်းဖြူ၊ ကောက်ညင်းငါးချိတ်၊ ပဲ၊ နံပြား၊ မုန့်ဟင်းခါး၊ အကြော်စုံ၊ မုန့်မိုးစုံ၊ သောက်စရာအရည် စုံလင်စွာဖြင့် ဆွမ်းကပ်လှူဒါန်း ပြုလုပ်ပြီး လှူဖွယ်ဝတ္ထုများ၊ တတ်အားသမျှ လှူဒါန်းကြပါသည်။ နေ့ကြို၍ အထက်ဘဝဂံ၊ အောက်အဝီစိတိုင်အောင် မေတ္တာပို့ ပေးပေးကြပါသည်။

နေ့က ကျွန်မသည် ချိတ်ထမီ၊ ပုလဲကြယ်သီးငါးလုံးတပ် ရင်ဖုံး ဝတ်ဆင်၍ ချင်းတဘက်ကို ပုခုံးတွင်တင်ထားပါသည်။ ဒေါက်တာ မိုးက မြန်မာပြည်မှ အဒေါ်တစ်ယောက်ကို တွေ့ရသကဲ့သို့ ပြည်ဟု ဆိုသည်။ လိုလေသေးမရှိ ညှော်ခံပြုစုခဲ့ပါသည်။ ကယ်လီဖိုးနီးယား အလည်ရောက်နေသူ မူယာလွမ်း၏ စေတနာနှင့်မေတ္တာကိုလည်း ခံစားခဲ့ရပါသည်။

ဆွမ်း အလှူရှင် Chad နှင့် Khin Mills တို့၏ နေအိမ်သည် မြို့တွင်ရှိပါသည်။ မိခင်ကိုရည်စူး၍ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာစုံလင်စွာဖြင့် ကပ်ပါသည်။ လှူဖွယ်ဝတ္ထုများ ကပ်လှူပြီး သီလယူ၍ အထက် အောက်အဝီစိတိုင်အောင် အမျှပေးဝေကြပါသည်။ ဖိတ်ထားသည့် နေ့များထဲတွင် ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာ လူငယ်နှစ်ဦးဖြစ်သည့် Michael နှင့် ခင်ဦးတို့ကို အသိဖြစ်ခဲ့ရ၍ ဝမ်းသာရပါသည်။

နောက် ၂၀ရက် အရုဏ်ဆွမ်းကို Fairview မြို့မှ ဒေါ်ခင်စုလွင်က

မော်လမြိုင်သူပီပီ မော်လမြိုင်မုန့်ဟင်းခါးဖြင့် ဆက်ကပ် လှူဒါန်း
မော်လမြိုင်မုန့်ဟင်းခါး မစားဘူးသည့် ကျွန်မမှာ ဒေါ်ခင်
မော်လမြိုင်မုန့်ဟင်းခါး ကို စားရသည်နှင့် စွဲသွားပါတော့သည်။
အခါခါ စားခွင့်ရရန် မျှော်လင့်နေမိပါသည်။

နေ့ဆွမ်းကို အေးမြတ်မြတ်မိုးတို့က ဆက်ကပ်ကြမည် ဖြစ်
မြို့သို့ ပြန်ခဲ့ကြပါသည်။ Houston, TX မှ ဒေါ်စန်းစန်းက
မိတ်ဆွေဖြစ်လိုသည်ဆို၍ ဖုန်းဖြင့် စကားပြောရပါသည်။ ဒေါ်စန်းစန်း
Houston မြို့ကို လာရောက်လည်ပတ်ရန် အခါခါ ဖိတ်ခေါ်
ကျွန်မ သတိရလျက်။

ဒေါ်စန်းစန်းက ကျွန်မ စစ်ကိုင်းသူ၏ အကြိုက်၊ မန်ကျည်
ကြော်ချက်၊ ချဉ်ပေါင်ကြော်၊ ငါးပိကြော်စသည်တို့ကို
ပြောပါသည်။ ထိုစားစရာများ ရောင်းသည့် ဒေါ်အယ်လစ်စာ
(Chen) အိမ်တွင် ဝင်ယူရမည် ဖြစ်ပါသည်။ အပြန်လမ်းတွင်
က လှည့်ဝင်ပေး၍ ယူခဲ့ရပါသည်။ ဒေါ်စန်းစန်း၏ စေတနာကို
ပြီ။

Dallas မြို့ကြီး၏ ပတ်ဝန်းကျင်မှ မြို့များဖြစ်သည့် Car
Plano, Fairview, Allen စသည့်မြို့များ၏ လှပသောမြင်ကွ
မမေ့နိုင်ပါ။ ဒေါ်သွားသည့် ဒေါက်တာအရှင်အရိယဓမ္မနှင့် က
ပို့သူ Wendy Re Nee Bixby, ကျွေးမွေးညှော်ခံလိုက်ကြသည့် မိတ်
များကိုလည်း ကျေးဇူး အထူးတင်ရှိပါသည်။

ဩဂုတ်လ ၂၁ရက်နေ့ ညနေပိုင်းတွင် အော်စတင်မြို့ ဆ
ဒေါက်တာအရိယဓမ္မ၏ ကျောင်းသို့ ပြန်ရောက်ခဲ့ကြပါသည်။
ညနေ ၇နာရီခန့်တွင် ဘုရား ကျောင်းဆောင်သို့သွား၍ ကန်

သည်။ ဆရာတော်ဘုရားကိုလည်း ကန်တော့ပါသည်။ သီတဂူဗုဒ္ဓဝိဟာရ
ကျောင်းတိုက်အတွင်း၌ ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းများ ဆောက်လုပ်နေရာ၊
ကျောင်းဆောင်တစ်ခုအတွက် ဒေါ်လာခြောက်ထောင်ကို လှူဒါန်းခဲ့ပါ
သည်။

ဥ ၈နာရီတွင် ကျွန်မနေသည့် ဘိုင်တွန်ကမ်းခြေမြို့နှင့် ၁၃မိုင်
ခန့်ဝေးသည့် မြို့ကြီးဖြစ်သည့် West Palm Beach သို့ပြန်မည့်
အောင်ကြည်၏ ကားဖြင့် အိမ်သို့ ပြန်လိုက်ခဲ့ပါတော့သည်။

ကျွန်မ၏ သားငယ် အရွယ်၊ ကိုရင်ကြည်၏ မြန်မာ့ဟန်၊ မြန်မာ့
သံသြကွေးမှုအပြည့်ဖြင့် ကျွန်မကို ဆက်ဆံသည်ကိုလည်း ကျေးဇူးတင်
စွာဖြင့်။

* * * * *

ကျွန်မ အိမ်ပြန်ရောက်၍ ရက်များမကြာမီအတွင်း ကိုလေးအောင်နှင့်
အိမ်ထောင်ဖွဲ့ခဲ့ရာ ဒန့်သလွန်သီးများလာပို့ပေး ပါသည်။ ကျွန်မသည် ဒန့်သလွန်
သီးများကို ဒေါ်စန်းစန်းထံသို့ နှစ်ရက်နှင့်အရောက်အမြန် နှုန်းပေး၍
ပေးလိုက်ပါသည်။

ဗုဒ္ဓဝိဟာရကျောင်းတိုက် ဥက္ကဋ္ဌကြီး ဒေါက်တာသိန်းကျော်နှင့် ဇနီး
ဒေါ်စန်းစန်းတို့က အလွန်ကောင်းမွန် လတ်ဆတ်လှသည့် ဒန့်သလွန်သီး
များကို မမျှော်လင့်ဘဲရ၍ ကျေးဇူးအထူးတင် ရှိကြောင်း ဖုန်းခေါ်၍
ပြောခဲ့ကြပါသည်။ ကိုလေးအောင်နှင့် ကိုမျိုးတို့ထံမှ ရရှိခဲ့ကြောင်းကိုလည်း
ပြောပြ၍ အသီးရှင်တို့ကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ကြောင်းပြောကြပါသည်။

ထိုသည့်နောက် ရက်အနည်းငယ်အတွင်း ကိုလေးအောင်နှင့်
အိမ်ထောင်ဖွဲ့ခဲ့ရာ ဒန့်သလွန်သီးများ တစ်ခါလာ၍ ပေးပါသည်။ အန်တီ

ချက်စားနော် လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် ချက်စားပါ” ဟု ပြောသွားသည်။

နောက်နေ့ မနက်စောစောတွင် အမြန်နှုန်းပေး၍ နှစ်ရက်အရောက် ဒန့်သလွန်သီးများကို Carroilton မြို့က ဒေါက်တာ ရီရီထံသို့ ပို့ပေးလိုက်ပြန်ပါသည်။

ဒေါက်တာရီရီသိန်းကလည်း အံ့သြဝမ်းသာစွာဖြင့် ကျေးဇူးတင်စုန်းခေါ်ပြောခဲ့ပါသည်။

ကိုလေးအောင်နှင့် ကိုမျိုးတို့သည် ဒန့်သလွန်သီးများ လာပြီကြပါသည်။ ကျွန်မက-

“ကိုလေးအောင်နှင့် ကိုမျိုး ဒီတစ်ခါတော့ ကျွန်မ ဘုန်းကြီးကေ ပို့လိုက်ချင်ပါတယ်” ဟု စကားဆိုပါသည်။

ကိုလေးအောင်က “ကောင်းတာပေါ့ အန်တီရယ်” ဟု ပြောပါသည်။ ကိုမျိုးက “ကျွန်တော်တို့ကလည်း ပို့မလို့ စိတ်ကူးရှိတာနဲ့ အတော်ဟု ဝင်ပြောခဲ့ပါသည်။

ကိုလေးအောင်က “အန်တီ ထပ်ပေးရဦးမလား” ဟု မေးသည်။ “ဪ... တော် သင့်ပါပြီ” ဟုပြန်ပြောခဲ့ရပါသည်။ အကြောင်းကား သူတို့ ပို့လာသော ဒန့်သလွန်သီးများမှာ အတောင့် ရှစ်ခန့် ရှိပါသည်။ တစ်တောင့်လျှင် တစ်ဆယ့်ရှစ်လက်မ၊ လက်မနှစ်ဆယ့်ရှစ်ရှိကြသည်။ သန်စွမ်းတုတ်ခိုင်လှသည့် ဤဒန့်သလွန်သီးများ၏ အချိန်ကို ကျွန်မမှန်းဆမိ၍ပင် ဖြစ်ပါတော့သည်။

ကိုလေးအောင် နှင့် ကိုမျိုးတို့၏ ခြံထဲတွင် ဒန့်သလွန်ပင် သုံးပင်ရှိပါသည်။ ကြုံကြိုက်သည့် မိတ်ဆွေများကို အရွက်နုနှင့် အသီးများ စေတနာတော်ကောင်းဖြင့် လက်ဆောင်ပေးလေ့ရှိပါသည်။

နွေပိုင်း၊ မိုးပိုင်းရာသီတွင် ကျွန်မတို့နေသည့် တောင်ပိုင်း ဖလော်ရီဒါ
ပြည်နယ်၌ ဒန့်သလွန်သီးတစ်ကောင် ဆင့်သုံးဆယ်၊ ချဉ်ပေါင်တစ်ပေါင်
နှင့်ဒေါ်လာ၊ သုံးဒေါ်လာဖြင့် ဝယ်လို့ရပါသည်။ သို့သော် ရှားပါသည်။
အမြဲမရပါ။ ဒန့်သလွန်ပင် စိုက်ရလောက်အောင် မြေကြီးမကျယ်၍
ကျွန်မခြံထဲတွင် ဒန့်သလွန်ပင် မရှိပါ။

တစ်ညနေတွင် ကိုလေးအောင်နှင့် ကိုမျိုးတို့ ဒန့်သလွန်သီးများ လာပို့
ပြန်ပါသည်။ “အန်တီစားဖြစ်အောင် ချက်စားနော်၊ အန်ကယ်လ် နဲ့
အန်တီတို့ စားစေချင်လို့ သေချာလာပို့တာ” ဟု အခါခါ ပြောပါသည်။
အောက်နေ့တွင် အာလူး၊ ငါးရုံခြောက် နှင့် ဒန့်သလွန်သီးများအားလုံးကို
ချက်ကာ အားပါးစာရစားကြပါသည်။ ကျန်သည့် ဟင်းများကိုလည်း
အဲဒေသတ္တာထဲတွင် သိမ်းထားခဲ့ပါသည်။

နောက်ထပ်များ ဒန့်သလွန်သီးရခဲ့သော် Fairview မြို့က ဒေါ်ခင်စု
နှင့် Allen မြို့က အေးမြတ်မြတ်မိုးတို့ထံ သို့လည်း ပို့ပေးဦးမည်ဟု
ညှဉ်းထားပါသည်။ သို့သော် ရာသီကုန်၍ အသီးကား တုံးခဲ့ရလေပြီ။
ဤသည်တို့သည်ကား ၂၀၀၅ ခုနှစ်၏ နွေကာလ၊ မိုးကာလ။

* * * * *

၂၀၀၆ ခုနှစ် ဧပြီလ၂ရက်နေ့တွင် ကျွန်မနှင့် သမီး (မီးမီး) တို့
အတော်ဒေါက်တာအရိယမေ့ကျောင်းသို့ ရောက်ခဲ့ကြပါသည်။

ကျွန်မ၏ ကလေးသုံးယောက်တို့မှာ အသက်နှစ်ဆယ်ကျော် ရောက်မှ
အသက်တော်တို့ကို ဖူးမြင်ခွင့် ရခဲ့ကြပါသည်။ အခွင့်အရေး ရတိုင်း
အသက်တော်များနှင့် ဆုံစည်းဖို့ရန် ကျွန်မဖန်တီးခဲ့ ပါသည်။ ယခုလည်း
အသက်တော်၏ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် ကျောင်းတွင် တည်းခိုခွင့်ရခဲ့လေသည်။

၁၃ ရက်နေ့တွင် အော်စတင်မြို့တွင် နေထိုင်ကြသည့် Colin Ke နှင့် ဇနီး Allie Sutton သားငယ် Auston (မြို့၏အမည်ကို မှည့်ခေါ်သည်။) တို့က ညစာဖြင့် ဧည့်ခံရန် မီးမီးကိုလာ၍ ခေါ်သွားကြသည်။ တရားမှတ်၍ ကျောင်းတွင် နေရချိန်သည် ကျွန်မ၏ အကြံအချိန်ပင်ဖြစ်ပါသည်။ ဆရာတော် အရှင်မဟော သမေပဏ္ဍိတကို ဧည့်ပေးမြော်ခွင့် ရခဲ့ပါသည်။ ဆရာတော်ကို တစပဉ္စက ကမ္မဋ္ဌာန်း အဟောပါရန် လျှောက်ထားပါသည်။ ဆရာတော်က ရှင်းလင်းဟောပြောခဲ့ပါသည်။ သတိရတိုင်း ဆင်ခြင်အောက်မေ့မိသည်မှာ ပင်။ ဆရာတော်ကိုလည်း ကျေးဇူးတင်စွာဖြင့် ကန်တော့လျက်။

၁၃ ရက်နေ့ည၌ ဒေါက်တာအောင်ကြိုင်၏ အိမ်တွင် ညအိပ်သည်။ ဧပြီလ ၁၄ ရက် ၂၀၀၆ ခု၊ နေ့လည်ပိုင်းတွင် ကျွန်မတို့ သားသည် Wendy ၏ကားဖြင့် ဇော်ဇော်နှင့် သန္နိမောင် တို့၏မြို့ Mc Ki TX သို့ ထွက်ခဲ့ကြပါသည်။ ဇော်ဇော်နှင့် သန္နိမောင်တို့အိမ်တွင် ကျွန်ုပ်တို့ ညအိပ်ကြပါသည်။

၁၅ ရက်နေ့ မနက်ကိုးနာရီလောက်တွင် တင်မိုးသွယ်တို့ ရောဂါကြပါသည်။ တင်မိုးသွယ်က ကြက်ဥအလုံးလိုက် ဟင်းချက်၍ ယူလာ၍ မြန်မာ့လက်ရာဟင်း ပီပီသသ စားခဲ့ရသည်ကို မမေ့နိုင်ပါ။ ဇော်ဇော် သန္နိမောင်တို့၏ မေတ္တာ နှင့် စေတနာကိုလည်း ကျေးဇူးတင်သတိဖြင့်။ ညနေ သုံးနာရီတွင် အော်စတင်သို့ ပြန်ခဲ့ကြပါပြီ။

အပြန်တွင် ဝါဝါမြင့်တို့ အိမ်သို့ ဝင်ရောက်နှုတ်ဆက်ခဲ့ကြပါသည်။ သမီး Isabelle ကတော့ အိပ်ရာဝင်ပြီဖြစ်၍ မတွေ့ခဲ့ရပါ။ ဘုန်းတော်ကျောင်းတွင် ကျော်ကျော်မြင့်၊ လဲ့လဲ့သူဇာခင်၊ သမီး Lorelai (ဇော်လိုင်) တို့က ကျွန်မတို့ကို စောင့်နေကြသည်။ ကျွန်မတို့ မရောက်

New York (နယူးယောက်) မှ အလည်ရောက်နေသည့် ကိုမြတ်ဦးတို့ သည်ခံစားပြောပေးခဲ့ပါသည်။

ကျွန်မတို့လာသည့် ရက်ကနည်း၍ နောက်တစ်ခါလာလျှင် ကြာကြာနေရန် လဲ့လဲ့သူဇာခင်က အခါခါ ပြောပါသည်။

ကျွန်မတို့ လေယာဉ်ကွင်းမဆင်းခင် ဒေါက်တာတင်တင်ဝေ တို့က Almost Cholesterol Free နေလည်စာ ကျွေးပါသည်။ ဆရာတော်နှစ်ပါး နှင့်လည်း ဆွမ်းကပ်ပါသည်။ ကျွန်မတို့ သားအမိနှင့် အတူ ကိုမြတ်ဦး ဒေါက်တာအောင်ကြိုင်တို့ကိုပါ ဧည့်ခံကျွေးမွေး ကြပါသည်။ Melvin Tan, Dr.Thelma Tan တို့၏ မိခင် ဆရာလေးဒေါ်စန္ဒပဘာကိုလည်း ကျန်းမာစွာ တွေ့ရ၍ ဝမ်းသာရပါသည်။ ဆရာလေးဒေါ်စန္ဒပဘာသည် သီတဂူဗုဒ္ဓဝိဟာရသတင်း စာစောင်တွင် စန္ဒာစည် ကလောင်အမည်ဖြင့် စာရေးသူလည်း ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်မတို့ကို ဒေါက်တာအောင်ကြိုင်နှင့် ကိုမြတ်ဦးတို့က လေယာဉ်ကွင်း သို့ ပို့ပေးခဲ့ကြပါသည်။

ဒေါက်တာအောင်ကြိုင်သည် အိမ်အရောင်းအဝယ်ကလည်း ကောင်း သည်။ အချက်အပြုတ်လည်း တော်သည်။ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေးကောင်း ဖြစ်၍ ကူညီစရာရှိလျှင် နှစ်ခါပြောစရာမလိုသူ ဖြစ်သည်။ မြန်မာပြည်မှ ဒေါက်တာလာသည်မှာ မကြာသေးသော ကိုမြတ်ဦး ကိုလည်း လူချွန် လူမွန် ပြင်လာမည့်သူ တစ်ယောက်ဟု ကျွန်မ မြင်မိပါသည်။

လူပျိုကြီးနှစ်ယောက် ဗုဒ္ဓဘာသာ၊ သာသနာ၏ အကျိုးကိုလည်း ကူညီဆောင်ရွက်နိုင်ကြပါစေ။ ကိုယ်ကျိုးလည်း တိုးတက်သထက် တိုးတက် ဖြစ်ပါစေကြောင်း ဆုတောင်းမေတ္တာပို့သမိပါသည်။

အိမ်ပြန်ရောက်ပြီးနောက် တက်ဆတ်ပြည်နယ်မှ မိတ်ဆွေများ၏

စိတ်ထား နှင့် စေတနာကို ကျွန်မသတိတရရဖြစ်လျက် ရှိပါသည်။

* * * * *

ဇွန်လ၏ ရက်တစ်ရက်တွင် ကိုလေးအောင်နှင့် ကိုမျိုးတို့ ဒန့်သလွန်သီးများလာပေးကြသည်။

“အို... ဒန့်သလွန်သီးတွေ များလှချည်လား”

ကိုလေးအောင်က “ဟုတ်တယ် အန်တီ၊ အန်တီ တို့ စားစေချင်အားရပါးရ ချက်စားပါနော်” ဟု ပြောပါသည်။

ကျွန်မကား တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်။

ကိုမျိုးက ဝင်၍ပြောပြန်သည်။

“အခုထွက်မလာခင်ကမှ ခူးခဲ့တာ အန်တီရေ”

“မြင်ရတာ ကျက်သရေရှိလိုက်တာ။ ဒီလောက် လှပ သန်လတ်ဆက်တဲ့အသီးတွေ”

ကျွန်မစကားမဆုံးခင် . . .

“အလွန်လည်း ချိုတယ်၊ တကယ်အရသာရှိတာ၊ ချက်စားအန်တီ” ဟု ကိုလေးအောင်က ပြောပါသည်။

ကျွန်မဆုံးဖြတ်လိုက်ပါပြီ။ ဆရာလေး ဒေါ်စန္ဒပဘာကို ပို့လှူရန် ဆရာလေးထံက အံ့ဩဝမ်းသာစွာဖြင့် ကျေးဇူးတင် စကားပြောလာသည်။ ကိုလေးအောင်နှင့် ကိုမျိုးတို့၏ အပင်မှ အသီးများဖြစ်ကြောင်း ပြောပြခဲ့ရာ ဒန့်သလွန်စေတ နာရှင်နှစ်ဦးကိုလည်း ကျေးဇူးတင်စွာ ပြောကြားခဲ့ပါသည်။

ဆရာလေးက “ဒန့်သလွန်သီးတွေများလွန်းလို့ သားအိမ်မပျက်အတူနေ သမီးအိမ်ပါ စားကြတယ်။ သီတဂူကျောင်းကိုပါ ကြက်

အောင်မျိုး ယူသွားတယ်” ဟု အားပါးတရ ပြောပြပါသည်။

ထိုနေ့မှစ၍ ကျွန်မလည်း ဒန့်သလွန်သီးကိုမျှော်ပါလေ တော့သည်။

“အင်း... ဒီတစ်ခါ ဒန့်သလွန်သီးရရင်တော့ ကြက်ဥအလုံးလိုက်နဲ့ ချက်စားဦးမယ်” ဟု လည်း စဉ်းစားထားသည်။

အေးမြတ်မြတ်မိုးက သူ့ကိုလည်း ဒန့်သလွန်သီးပို့ပေးရန် ဖုန်းဆက် ပြောပါသည်။ “သမီး မိုးမိုး၊ အန်တီမှာ အပင်ရှိတာ မဟုတ်ဘူး၊ ကိုလေး အောင်၊ ကိုမျိုးတို့ပေးမှ အန်တီရတာ”

“အန်တီရယ်၊ သမီးကိုလဲ တောင်းပေးပါဦး၊ သမီးက ဒန့်သလွန်သီး အစမ်းကြိုက်တာ၊ သမီးရဲ့ သမီး အေမိ (အေးမြတ်မြတ်ထက်)ကလည်း ဒန့်သလွန်ကြိုက်တာ အန်တီရယ်။ သမီးတို့လည်း ဒန့်သလွန်သီးတောင်းပေး ပါဦး အန်တီရယ်” ဟု ပြောလာပါသည်။ ကျွန်မ မနေနိုင်ပြန်၊ ကိုလေး အောင်နှင့် ကိုမျိုးတို့ကို ဖုန်းခေါ်ရပါတော့သည်။ စေတနာရှင်နှစ်ဦးက ညီညွတ်စွာ ဒန့်သလွန်သီးများ လာပေးပါသည်။ နောက်နေ့ မနက်စောစော ထိုင် အေးမြတ်မြတ်မိုးထံသို့ နှစ်ရက် နှင့်အရောက် စာတိုက်မှ ပို့ပေးလိုက် ပါတော့သည်။

အေးမြတ်မြတ်မိုးက “အန်တီ ဒန့်သလွန်သီးတွေရပြီ၊ ကျေးဇူးအထူး ထင်ပါတယ် အန်တီ။ သမီးတို့ သားအမိ ငါးရုံခြောက်နဲ့ ချက်စားကြတယ်၊ တစ်ဝက်ကို ရေခဲသေတ္တာထဲမှာ သိမ်းထားတယ်၊ နောက်နှစ်ရက်နေမှ တစ်ခါချက်မယ်” ဟု ပြောပါသည်။

“ဪ... ချက်တောင်စားပြီးပြီလား”

“အို... ချက်ချင်းချက်စားတာပဲ အန်တီ”

ကျွန်မက ပို့ပေးလိုက်ရသည့်အတွက် ဝမ်းသာနေမိပါသည်။

အေးမြတ်မြတ်မိုးက “အန်တီရေ၊ ဒန့်သလွန်ပင် ပိုင်ရှင်နှစ်ဦးကိုလည်း

ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောပေးပါနော်၊ တက်ဆတ်လာလည်
သမီးတို့အိမ်လည်း တည်းခိုနိုင်ပါတယ်လို့ ပြောပေးပါအန်တီ
ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာစွာဖြင့် ပြောခဲ့ပါသည်။

* * * * *

၂၀၀၅ ခုနှစ် နွေပိုင်းနှင့် မိုးပိုင်းကလည်း ကိုလေးအောင် နှင့်
တို့၏ ဒန့်သလွန်သီးများ တက်ဆတ်ပြည်နယ်သို့ ရောက်သွားခဲ့ကြသ
ယခုနှစ်တွင်လည်း ရောက်သွားခဲ့ကြ ပြန်လေပြီ။ ကိုလေးအောင်နှင့်
တို့ကိုလည်း ဖိတ်ခေါ် ကြလေသည်။ ဒန့်သလွန်သီး စေတနာရှင်တို့
သွားလည် လိုက်ပါဦးဟု တိုက်တွန်းရပါသည်။

လောကကြီးအတွင်း၌ မမျှော်လင့်ဘဲ ကြုံကြသည်။ ဆုံကြသည်။
ကျ၊ ပျက်ကျသည်။

တစ်နေ့သောအခါက ကျွန်မတို့လောကကြီးအတွင်းသို့ ရောက်
ခဲ့ကြသည်။ (မွေးဖွားလာခဲ့ကြသည်) တစ်နေ့သောအခါတွင် ကျွန်
ထွက်သွားကြမည်။ (သေဆုံး) ပျောက်ကွယ်သွားကြမည်မှာ မလွဲမ
တည်း။

အသိစိတ်ရှိလာသည့်အချိန်မှသည် သေဆုံးသွားသည့် အချိန်အ
မိမိ၏ လှုပ်ရှားလှုပ်ဆောင်မှုတို့သည် “လူ့သတင်းလူချင်းဆော
လျက်သာတန်း။

* * * * *

လဆဟချီးမှ ကိန္နရီ

လဆယ့်ချိုးမှ ကိန္နရီ

မိတ်ဆွေများနှင့် ချိန်းဆိုထားသည့် တရုတ်စားသောက်ဆိုင်အတွင်းသို့ ကျွန်မနှင့် ခင်ပွန်း ကိုခင်မောင်သိန်း၊ သားအငယ်တို့က မိနစ် ၂၀စော၍ ရောက်နှင့်နေကြပါသည်။ ခုနစ်နာရီ မိနစ်နှစ်ဆယ်တွင်မှ မိတ်ဆွေ ဒေါက်တာခင်နှင့် ဇနီး ခင်နှင်းဆီတို့ ရောက်လာကြပါသည်။

သို့သော် ဆရာဝန်အလုပ်ဖြင့် ကင်းကွာခဲ့သည်မှာ နှစ်ပေါင်းလေးဆယ် ကြာခဲ့ပါပြီ။ (Rose) သည် ဆရာဝန်တစ်ဦးပင် ဖြစ်ပါသည်။ မြန်မာပြည်တွင် ဆရာဝန်လုပ်ခဲ့သော ရှိစဉ်က အမေရိကားတွင် စီးပွားရေးဘက်ကို ပို၍ စိတ်ပါဝင်စားသူ ဖြစ်လာပါတော့သည်။

ဒေါက်တာခင်က ချီကာကို Chicago တွင် ဆရာဝန်အလုပ်ဖြင့် နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ် အမှုထမ်းခဲ့ပါသည်။ ပင်စင်ယူပြီးနောက် ဧကနှစ်ဆယ်ရှိသော ခြံကို ဝယ်ယူလိုက်ပါသည်။ တရုတ်ဆီးသီး ၂မိုး၊ မာလကာ၊

ပိန္နဲ၊ သရက်၊ ကင်ပွန်းချဉ်၊ ဆူးပုပ်၊ ဒန့်ဒလွန် စသည့်အပင်များ စိုက်ပျိုးထားပါသည်။

ဒေါက်တာခင်တို့ ဇနီးမောင်နှံနှစ်ဦး၏ စိတ်ကူးဒီဇိုင်းအရ ခြံထဲတွင် ရေကန်တူးထားပါသည်။ ၎င်းရေကန်မှ ရေဖြင့် အပင်များကို ရေရအောင် စီမံထားသည်။ မြေအောက် ပိုက်များဖြင့် စနစ်တကျ ဆက်သွယ်ကာ ရေစုပ်စက်ဖြင့် ရေတင်ပေးခြင်း ဖြစ်သည်။

ညနေပိုင်း အလုပ်နားချိန်တွင် ဇနီးမောင်နှံနှစ်ဦးသည် ဗေဒါပန်း၊ ကြာပန်းများဖြင့် ဝေဆာနေသည့် ရေကန်ထဲတွင် လှေလောင်းစီး၍ အပန်းဖြေလေ့ ရှိကြသည်။

ကျွန်မ၏ သားအငယ်က “မေမေ ဘာစဉ်းစားနေလဲ” ဆိုမှပင် အတွေးကို ရပ်ကာ ဒေါက်တာခင်တို့ ဇနီးမောင်နှံကို နှုတ်ဆက်လိုက်ပါသည်။

ကျွန်မက နှင်းဆီကို လက်ဆောင်အဖြစ် ခြောက်သန်းထိ လက်မှတ်တစ်စောင်ကို ပေးလိုက်ပါသည်။ တစ်ယောက်တည်းပေါက်ခဲ့သော် ခြောက်သန်းရပါမည်။

ဒေါက်တာခင်က “ဪ... ပြောရဦးမယ်၊ ဒေါ်စိမ်းစိမ်းဆီက ထိလက်မှတ်လက်ဆောင်ရတော့ အဲဒါနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ သမီးရည်းစား နှစ်ယောက် ပုံပြင်ကလေးကို သတိရမိတယ်” ဟု ပြောပါသည်။

“ပြောပါဦးရှင်”

“ယောက်ျားကလေး တစ်ဦးက သူ့ရည်းစား မိန်းကလေးကို ဒေါ်လာ နှစ်ဆယ်ပေးတယ်။ သုံးချင်တာ သုံးပါလို့လဲ ပြောတယ်တဲ့”

မိန်းကလေးက 'အို... ကျွန်မက Slot machine လောင်းတစားလုပ်
ကြိုက်တယ်။ သွားကစား လိုက်ဦးမယ်' လို့ ပြောပြီး ထွက်သွား

ယောက်ျားကလေးကလဲ သူ့ရည်းစားနောက် လိုက်ခဲ့တယ်။ ကစား
ရည်းစားမိန်းကလေးဟာ နိုင်လိုက် နှူးလိုက်နဲ့ တစ်နာရီလောက်လဲ
လာ လက်ထဲမှာ နှစ်ဆယ့်ငါးပြားပဲ ကျန်သတဲ့။ နောက်ဆုံးကျန်တဲ့
ဆယ့်ငါးပြားစေ့ကို စက်ထဲထည့်လိုက်တော့ ငါပေးတဲ့ ပိုက်ဆံတွေ
ညွှန်ကုန်ပါပြီလို့ ယောက်ျားကလေးရဲ့ စိတ်ထဲမှာ နှမြောစိတ်တွေ
လာသေးသတဲ့။ "

* အဲဒီအချိန်မှာပဲ စက်က တကွမ်ကွမ်မြည်ပြီး နှစ်ဆယ့်ငါးပြားစေ့တွေ
နား ကျလာတော့တာပါပဲ။ သူတို့အိတ်တွေလဲ ပြည့်ဖောင်းသွား
တယ်။ ငွေတစ်ထောင်တိတိ နိုင်လိုက်တာဆိုပဲ"

* သူတို့နှစ်ဦးလဲ ပျော်သွားကြတာပေါ့။ ကပွဲတက်ကြတယ်။ ညစာ
ကြတယ်။ နောက်ရက်ရောက်တော့ ယောက်ျားကလေးက နိုင်တဲ့ငွေ
ညွှန်လည်း တစ်ဝက်ရသင့်တယ်လို့ ဆိုလာပါတယ်"

* မိန်းကလေးကလည်း မပေးနိုင်ဘူးလို့ ငြင်းတာပေါ့။ နောက်ဆုံး
အားနဲ့ကို ရောက်သွားကြပါရောလား။ သူတို့ နှစ်ဦးကို ဘယ်သူက
ညွှန်အပေါ် ပိုချစ်သလဲလို့ တရားသူကြီးက မေးပါတယ်။ အဲဒီမှာ
နှစ်ဦးလဲ ကိုယ်ကပိုချစ်တဲ့အကြောင်း ပြောပြီး အချစ်ပြိုင်ကြတာ
ပေါ့။ ဒီမှာတင် တရားသူကြီးက ယောက်ျားကလေးက ချစ်လို့ပေးတဲ့
ငွေ၊ မိန်းကလေးကလဲ ချစ်ရင် တစ်ဝက်ပြန်ပေးလိုက်ပေါ့လို့ ဆုံးဖြတ်
တယ် ဆိုပဲ"

ဒေါက်တာခင်၏ စကားအဆုံးတွင် မနှင်းဆီက “စိတ်ချ... ကျွန်မ ထိပေါက်ရင် တစ်ဝက်ပေးပါမယ်” ဟု ပြောပါသည်။

ကျွန်မက “ထိဝဏန်းလဲ မှတ်မထားပါဘူး။ ကျွန်မလဲ မတက်ပါဘူးနော်” ဟု ပြောလိုက်ရာ အားလုံးက ဝိုင်း၍ ရယ်ကြသည်။

စားသောက်ပြီးနောက် ကိုးနာရီခွဲ၌ ကျွန်မတို့ ပြန်ခဲ့ကြပါ။ အိမ်အရောက်တွင် ကျွန်မက မနှင်းဆီတို့၏ ခြံမှရသည့် ဖိးကြမ်းငှက်ပျောသီး စသည်တို့ကို နေရာတကျ သိမ်းဆည်းပြီး စားပွဲသို့ ဝင်ထိုလိုက်ပါသည်။

* * * * *

ဒေါက်တာခင်တို့ ဇနီးမောင်နှံနှင့် လွန်ခဲ့သည့် လေးနှစ်ခန့်ခင်မင်ခဲ့ရပါသည်။ ကျွန်မမြင်သလောက် တင်ပြရမည်ဆိုပါလျှင် နှစ်ဦး၏ စွမ်းရည်သတ္တိသည် အလွန်ဂုဏ်ယူစရာ ဖြစ်သည်။ လိုက် သီးနှံများဖြစ်ထွန်းအောင် စိုက်ပျိုးခြင်းဖြင့် တစ်ခြံလုံး စိုပြည်နေအောင် စီမံထားနိုင်ပါသည်။ အချိန်မီ ရောင်းချနိုင်ရန် သည်များလည်း ရှာနိုင်ကြသည်။

မနှင်းဆီက စာရင်းကို ကောင်းစွာကိုင်နိုင်သည်။ ဒေါက်တာ တစ်ခြံလုံးကို တာဝန်ယူနိုင်သည်။ ဂေါက်ကွင်းသုံးကား နှစ်စီးသည် ခြံထဲတွင် ဒေါက်တာခင်၊ မနှင်းဆီတို့နှင့် အတူ လူးလာခတ်လှုပ်

ကေနှစ်ဆယ် ကျယ်သည့် ခြံကြီးနှင့် တစ်ဆက်တည်း ငါးဧက သည့် ခြံထဲတွင် ဒေါက်တာခင်တို့၏ နှစ်ထပ်အိမ်ကို ထည်ဝါခုံ့

ဘွဲ့မြင်ရသည်။ အိမ်မကြီးဘေးတွင် ဧည့်ဆောင်အိမ်တစ်လုံးပါ ဆောက်
ထားသည်။

အိမ်နှစ်လုံးစလုံးသည် သစ်သားခင်းဖြစ်၍ နံရံမှာလည်း သစ်သား
သုံးများဖြင့် ကာရံထားပါသည်။ အိမ်ခြံကြီးမှာ စက္ကယားပေသုံးထောင်
ခန့် ကျယ်ပါသည်။ ခြေတံအိမ်ဟု ခေါ်နိုင်ပါသည်။ အောက်ထပ်မှာ
ခွဲကြီးအထက်၊ လေးပေခန့် မြင့်ပါသည်။ ခြေတံရှည်အိမ်ဟုတော့ မခေါ်
နိုင်ပါ။

အိမ်ထဲတွင် လေအေးစက်ကို ၇၈ ဒီဂရီဖာရင်ဟိုက် အစဉ်ပေးထား
သည်။ အိမ်ထဲဝင်လိုက်သည်နှင့် အေးခနဲ၊ ငြိမ်ခနဲ ခံစားရပါသည်။ အိမ်
ခွဲတံခါးမကြီးနှစ်ချပ်မှ ဝင်လိုက်သည်နှင့် အိမ်ဦးခန်း ဘုရားကျောင်း
ဆောင်ကို ကြည့်ညိုစဖွယ် မြင်ရပါသည်။

ဒေါက်တာခင်နှင့် ရှိစ်တို့၏ ထူးခြားသော စိတ်ကူးတစ်ခုကို တင်ပြ
လိုပါသေးသည်။ အိမ်၏ အလယ်တိုင်ကို သစ်ပင်လုံးအတိုင်း ထည့်
ဆောက်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ချောပြောင်နေသော တိုင်လုံးကြီးသည်
ခွဲကြီးမှ အမိုးအထိ ရှည်သည်။ အိမ်အလယ်တွင် ခုံညားထည်ဝါစွာ
ဘွဲ့မြင်ရပါသည်။

အိမ်အပေါ်ထပ်တွင် ဧည့်ခန်းကို အလွတ်ထားသည်။ အပေါ်ထပ်
အိမ်ဦးခန်း ဘုရားကျောင်းဆောင်ရှေ့တွင် အခါအားလျော်စွာ သံဃာ
ဘော်များ ပင့်ဖိတ်၍ ပရိတ်တရားနာကြားလေ့ရှိပါသည်။

သံဃာတော်များ ဆွမ်းကပ်အပြီး သစ်သီးစုံကပ်လျှင် ကျွန်မ တစ်ခါ
မမြင်ဘူး၊ မတွေ့ဘူးသော သစ်သီးများကိုပါ တွေ့မြင်ကြရပါသည်။
ဥပမာ- ကြက်ဥနှစ်ထဲ သကြားနှင့် ပျားရည်နည်းနည်းရောထားသည့်

အရသာရှိသည့် သစ်သီးမျိုးဖြစ်ပါသည်။ ဝါးနေစရာမလိုပါ။ အလွန်
ညံ့လှသည်။ အသီး၏ အပေါ်ခွံအရောင်မှာ အညိုရောင်၊ မှည့်ပါ
ငှက်ပျောသီးခွာသလို လွယ်ကူစွာ ခွာ၍ရသည်။ အစေ့မှာ မြန်မာ
မှ တယ်သီးစေ့ပုံမျိုး သုံးလေးစေ့ပင် ဖြစ်သည်။ ၎င်းအသီးကို (E
fruit) ဟု ခေါ်ပါသည်။

ချောကလက် အသီးလည်း ပါသေးသည်။ ငါးကျပ်သားလေး
အလေးချိန်ရှိ၍ လုံးလုံးဝိုင်းဝိုင်း ဖြစ်သည်။ မမှည့်ခင် အခွံက အ
ရောင်၊ မှည့်သည့်အခါတွင် အညိုရင့်ရောင်ဖြစ်သည်။ ခွဲလိုက်ပါက အ
မှ အသားသည် ချောကလက်အရောင် အညိုရင့်ရင့် အမဲရောင်ဘက်
ပိုနွယ်သည်။ အရသာမှာ တကယ့် ချောကလက်ပင်တည်း။ အစေ့ လေး
စေ့လောက်ပါသည်။ ဩဇာစေ့နှင့် တူသည်။ ၎င်းအသီး၏ အသားသ
မှည့်လေ ပျော့လေဖြစ်သည်။ ဇွန်းဖြင့် ကော်စားနိုင်သည်။ လူထ
ယောက် တစ်လုံးကုန်အောင်ပင် မစားနိုင်ပါ။ အရသာကောင်းလွန်း
ပါသည်။ ၎င်းအသီးကို (Chocolate fruit) ဟု ခေါ်ပါသည်။

တစ်ခြားအသီးတစ်မျိုးလည်း တွေ့ရပါသေးသည်။ ထောပတ်သီး
ပုံစံတူ အရွယ်အမျိုးအစား ဖြစ်သော်လည်း ထိပ်ပိုင်း ပိုချွန်းသည်။ အ
၏ အရောင်မှာ မှည့်သော်လည်း ပြောင်းမသွားပါ။ အုန်းခွံခြောက်ရော
ပင်ဖြစ်သည်။ အခွံနည်းနည်းမာသည်။ မှည့်၍ ခွဲလိုက်သည့်အခါတွ
စားရက်စရာ မရှိအောင် လှပနူးညံ့လှသည်။ လိမ္မော်ရောင်ကို မြင်
ရသည်။

အချို့အရသာသည် ဝက်မလွတ် ငှက်ပျောသီး မှည့်မှည့် အရသာ
ဖြစ်ပါသည်။ အလွန်ကို ထူးခြားသည့် အရသာပင် ဖြစ်တော့သည်။

အသီး၏ အစေ့သည် တယ်သီးစေ့နှင့် ပုံစံတူ၍ လက်မအဆစ် လောက် နှိုင်း များသောအားဖြင့် တစ်စေ့တည်းပါသည်။ ပန်းပွင့်သည့်နေ့မှ တစ် ဆယ့်ငါးလ တစ်ဆယ့်ငါးနှစ်ကြာမှ အသီးမှည့်သည်။ ၎င်းအသီး၏ နာမည် မှန်မေစပိုတီ (Mamry sapte) ဟု ခေါ်ပါသည်။

ဒေါက်တာခင်နှင့် ရှိစ်တို့၏ ခြံတိုင် ကျွန်မအမည် မခေါ်တတ်သည့် အခြား အသီးများစွာလည်း ရှိပါသေးသည်။ အခါအားလျော်စွာ ခြံထွက် အသီးအရွက်များ စားရသည်ကို ကျေးဇူးတင်နေမိပါသည်။

* * * * *

ဒေါက်တာခင်နှင့် ရှိစ်တို့ကိုယ်တိုင် အိမ်နှစ်လုံးစလုံးကို ပုံဆွဲ ခဲ့ကြ နှိုင်းဖြစ်သည်။ အစိမ်းရောင်သွပ်မိုးနှင့် လေမုန်တိုင်းခံနိုင်သည့် မှန်ပြ နှိုင်းပေါက်များ တပ်ဆင်သည်။ ညီညာသည့် သစ်လုံးများဖြင့် ကာရံ ထားသည့် ဤအိမ်ကြီးနှစ်လုံးကို လူအများက စိတ်ဝင်စားကြသည်။

အိမ်၏ အလယ်တိုင်ကို မြင်ရသည့်အခါ ကျွန်မငယ်စဉ်က ရွှေဘို နှိုင်း၊ ခင်ဦးမြို့နယ်၊ ရေဦးမြို့ရှိ အဘိုးအဘွားများထံ အလည်သွား စဉ် အဘိုးပြောသည့် စကားများကို ကြားယောင်မိပါသေးတော့သည်။

သိပေါရှင်ဘုရင်ကို အင်္ဂလိပ်တို့ ဖမ်းသွားရာ အဘိုးတို့၏ အနွယ်ဖြစ် သော စစ်ဗိုလ်မှူးကြီးတစ်ဦးသည် “ငါတော့ အင်္ဂလိပ်လက်အောက် မဝင် ခဲ့။ သင်တို့ လိုက်လိုသူ ငါ့နောက်လိုက်ခဲ့” ဟု ပြော၍ ခင်ဦးမြို့နယ်၏ အောက်ကြီးထဲသို့ ဝင်သွားခဲ့သည်။ နောက်လိုက်တပည့် အိမ်ထောင်စု မှ သလောက်နှင့် ပုန်းလျှိုး၍ နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာ နေခဲ့သည်။ လူကြီး နှိုင်းများအားလုံး သေဆုံးကုန်ကြသည်။ လူငယ်များလက်ထက်မှ အင်္ဂလိပ်

အစိုးရက သိရှိသွားပြီး ရွာတည်ပေးသည်။ ဗိုလ်မှူးကြီး၏ သတ္တိကို ခဲ့လေသည်။

တစ်ချိန်က ဤဗိုလ်မှူးကြီး၏ စွမ်းရည်သတ္တိကို ဘုရင်က အား၍ ဗိုလ်မှူးကြီး၏ အိမ်အလယ်တိုင်ကို ရွှေချခွင့်ပေးခဲ့လေသည်ဟု ဇာတ်အိမ်၏ အဘိုး အမေ၏ အဖေက ပြောပြခဲ့ဖူးပါသည်။ ဒေါက်တာရီ၏ ရှိစံတို့၏ အိမ်အလယ်တိုင်မှာ ရွှေရောင်များ တောက်ခဲ့သော် ပို၍ စရာဖြစ်တော့မည်။

ဖလော်ရီဒါပြည်နယ် ပန်းဘိကောင်တီမှ လဆဟာချီးမြို့ (Ft. State. Plam Beach county's Loxahatchee) မှ ဒေါက်တာခင်နှင့် တို့ခြံကြီးသည် ကိန္နရီဟု အမည်တွင်သည်။ Kenari Groves ကို မလျှင် မြန်မာပြည်မှ သီးနှံများ စုံစုံလင်လင် တွေ့ရမည်။ မြန်မာပြည်တွင် မမြင်မသိခဲ့ဘူးသော သီးနှံများကိုလည်း မြင်တွေ့ရပေမည်။ နှင့်တွဲလျက် ဂိုဒေါင်အဆောက်အဦ၏ ထိပ်တွင် စကားဝါပင်ကြီးကို မြင်ရမည်ဖြစ်သည်။ ဖွေးဖွေးဖြူနေအောင် ပွင့်သည့် စံပယ်ပန်းခြံကို မြန်မာပြည်ကို အလွမ်းပြေ မြင်ကြရပေမည်။

ခဲညားထည်ဝါသော အိမ်ကြီးနှင့် ကိန္နရီခြံကို စွမ်းရည်သတ္တိ အပြည့်ဖြင့် လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက် နိုင်ကြသော ကိန္နရီမောင်နှံပမာ ချစ်ကြလက်တွဲ၍ စိတ်ထားတူကြသော ဒေါက်တာခင်နှင့် ရှိစံတို့ကို ဤဆောင်ဖြင့် ဂုဏ်ပြု ချီးကျူးလိုက်ပါသည်။

* * * * *

ခွင်မေတ္တာဆိုသည်များရယ်

လ
လ
ရ
ခ
ဘ

ချစ်မေတ္တာ ဆိုသည်များရယ်

အသက် ခုနစ်ဆယ့်ခုနစ်နှစ် ရှိသော အဘိုး စတီဗင်သည် ခြံထဲတွင် ဘဝားနေကြသော အသက်တစ်ဆယ့် ခြောက်နှစ်အရွယ် မြေးယောက်ျား ဘလေး ထွန်နှင့် တစ်ဆယ့်လေးနှစ်အရွယ်ရှိ မြေးမကလေး ဘီဘီ တို့ကို ညစာစားရန် ခေါ်လိုက်လေသည်။

ထမင်းစားပွဲသို့ သူတို့မရောက်ခင် ကလေးတို့အဖေ အသက် ခလေးဆယ့်ခုနစ်နှစ်ရှိသော ခရစ်သည်လည်း အလုပ်မှပြန်ရောက်၍ အိမ် ဘွင်းသို့ ဝင်လာသည်။

မကြာမီ ထမင်းစားပွဲမှ ဇွန်း၊ ခက်ရင်း၊ ဓားသံများ ထွက်လာသလို ခရစ်၏အသံကိုလည်း ကြားရပါဟော့သည်။

“ဒီလိုချက်တဲ့ အမဲသားဟင်းကို ငါမကြိုက်ဘူး။ ဒီအိမ်ဖော် မိန်းမကို ငါပြောထားသားနဲ့၊ ဒါမျိုး တစ်ခါချက်ပြန်ပြီ”

မည်သူမျှ ဘာမျှပြန်မပြောကြချေ။ ခရစ်၏ လေသံ မာကျော... ကျာကို

ကြားလိုက်သည်နှင့် အသက်ဆယ်လအရွယ် ခွေးခေါင်းမဲသည် အလှူတစ်
သည့် လူတစ်ရပ်ခန့်ပန်းအိုးကြီး နောက်သို့ ဝင်၍ ပုန်းလေတော့သည်။

ခေါင်းမဲသည် မွေးစမှ ရှစ်လအရွယ်ထိ မိန်းမနှင့်ကလေးတို့
ဒေါသတကြီး မျက်နှာထိမျက်နှာထားဖြင့် ပြောဆိုဆက်ဆံလေ့ ရှိသော်
ပိုင်ရှင်နှင့် နေခဲ့ရသည်။ ဤအိမ်တွင် ခရစ်သည် ကြောက်စရာကော
သူတစ်ယောက်အဖြစ် ခေါင်းမဲက ထင်ထားသည်။ သို့သော် ခရစ်သည်
မည်သူ့ကိုမျှ နာကျင်အောင် လက်ထိလက် ရောက် မပြုလုပ်ခဲ့ဘူးပါ။

သားထွန်က ခွေးလိုချင်သည် ဆို၍ ခရစ်က ခေါင်းမဲကို မွေး
လက်ဆောင်အဖြစ် ဝယ်ပေးခဲ့သည်။ ခွေးကိုယ်သည် အမည်းကြားဖြစ်
ခေါင်းမှာ ဆွတ်ဆွတ်ဖြူဖြစ်သည်။ ဘာကြောင့် 'ခေါင်းမဲ' ဟုမည်
သည်ကို သိအောင် မည်သူမျှ မကြိုးစားခဲ့ကြပါ။ ခရစ်နှင့် အချေအတန်
စကားပြောနေရမည်ကို မလိုလားကြ၍လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ခရစ်
ဆွတ်ဆွတ်ဖြူနေသော ခွေးခေါင်းကို ကိုင်၍ “သူနံမည်က 'ခေါင်း
ဖြစ်တယ်” ဟု ပြောခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

ခေါင်းမဲကို အားလုံးကချစ်ကြသည်။ ကျောင်းပိတ်ရက်ဆိုပါက ခြံ
တွင် ထွန်၊ ဘီဘီ၊ ခေါင်းမဲတို့ ကစားကြသည်။ ကစားပြီးက ခေါင်းမဲ
ရေချိုးပေးကြသည်။ ခရစ်နှင့် ထွန်၊ ဘီဘီတို့ အလုပ်သွား၊ ကျောင်းသွား
ကြလျှင် ခေါင်းမဲသည် စတီပင်၏အနားမှ မခွာတော့ပေ။

ညအိပ်လျှင် ထွန်နှင့်အတူအိပ်သည်။ ခရစ်ကိုတော့ ခေါင်းမဲ
ကြောက်သည်။

စတီဗင်၏ နှစ်ထပ်အိမ်ကြီးတွင် အောက်ထပ်၌ မီးဖိုချောင် ရှိ၍
ထဲတွင် မိသားစု စုဝေးရာအခန်းရှိသည်။ ထိုအခန်းတွင် မိသားစုဆုံ၍
တီးခတ်ကြည့်၊ သတင်းစာဖတ်၊ တစ်နေ့တာ၏ အကျိုးအကြောင်းများ ပြောကြ
ဆိုကြ ရယ်မောကြရင်း လူစုခွဲသည့် အခါလည်းရှိသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ
ခေတ်၏ အတွေးအခေါ် အပြောအဆိုတို့ကို မငြင်းခုံလို၍ လူစုခွဲလိုက်ကြ
သည့် ခါများလည်း ရှိသည်။

အကောင်းဆုံးအချိန်သည်ကား အဘိုးစတီဗင်နှင့် ဖဲကစားရင်း
အဘိုးပြောသော ပုံတို့ပတ်စများ နားထောင်ရသည့်အချိန် ဖြစ်လေသည်။

အိမ်အဝင်ဝ၏ ညာဘက်ရှိ အခန်းမှာ ကျယ်ဝန်းလှသည်။ လူနှစ်
ဆယ်ခန့်ထိုင်စားနိုင်သော စားပွဲရှည်ကြီးနှင့် ကုလားထိုင် နှစ်ဆယ်ကို
ခံခဲ့သွားညား မြင်ရသည်။ လှပသောပန်းကန်များ၊ ဖန်ခွက်များ ထည့်ထား
သည့် ပန်းကန်စီရိုကြီးများမှာလည်း ဟိန်းနေပါသည်။ တစ်ချိန်သော
အခါက ခရစ်အမေသည် ဤအခန်းတွင် မိတ်ဆွေပေါင်းများစွာကို
ကြာမကြာ ကျွေးမွေးဧည့်ခံခဲ့သည်။

ခရစ်၏မိခင် ပေါ်လာသည် ခရစ် ဆယ်နှစ်သားအရွယ်က ကွယ်
လွန်ခဲ့သည်။ အမိမဲ့ကလေး ခရစ်ကို စတီဗင်သည် ကောင်းစွာ ထိန်းသိမ်း
ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။ စတီဗင်၏ ညီမအငယ်ဆုံး ဒီနာကို ပျော်သလောက်
ကတူနေရန် ခေါ်ထားခဲ့သည်။ ခရစ်သည် အဒေါ်လေး ဒီနာကို အလွန်
ချစ်လေသည်။

ဒီနာက ခရစ်ကို စန္ဒရားသင်ပေးသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ခရစ်က

စန္ဒရာတီး၍ ဒီနာက သိချင်းဆိုသည်။ စတီဗင်က “အို- ဒီနေညနေခင်း
အလွန် ကြည်နူးစရာကောင်းတဲ့ ညနေခင်းပဲ။ မင်းတို့ကို ညစာ ပင်
ကမ်းခြေက ‘တစ်ခါပြန်လာပါ’ ဆိုင်မှာ ကျွေးမယ်။ ညနေခြောက်
အိမ်က ထွက်ကြမယ်” ဟု လှမ်းပြောလိုက်သည်။

ဒီနာက အလွန်ပျော်ရွှင်သော အသံဖြင့် “ကောင်းတယ်၊ ကောင်း
တယ်၊ ပင်လယ်ရေပြင်ကို လွမ်းနေတာနဲ့ အတော်ပဲ။ ကျွန်ုပ်
အပြာရောင်ဂါဝန်ကို ဝတ်ခဲ့မယ်” ဟု ပြန်ပြောလေသည်။

ခရစ်ကတော့ “စင်ရော်တွေ လိုက်ဖမ်းမယ်။ ပေါင်မုန့်တစ်လုံးလဲ
ယူခဲ့မယ်။ ဒယ်ဒီ... ဒယ်ဒီ၊ ကမ်းခြေမှာ ကြာကြာကြီး နေရ အောင်
ဟု ဝမ်းမြောက်ပျော်ရွှင်စွာဖြင့် ဖခင်စတီဗင်၏ လက်ကို လှုပ်ကို
ပြောလေသည်။

ဤသို့ဖြင့် ခရစ်သည် ဖခင် နှင့်အဒေါ်၏ မေတ္တာရိပ်အောက်
ကြီးပြင်းခဲ့ရာ ကောလိပ်သို့ပင် ရောက်ခဲ့လေပြီ။ ခရစ် ကော
ရောက်သည့်နှစ်မှာပင် ဒီနာသည် ဘိုကာရာတွန်မြို့မှ ကျောင်းဆ
တစ်ယောက်နှင့် လက်ထပ်၍ အစ်ကိုကြီးစတီဗင် အိမ်မှ ပြောင်းသွ
လေပြီ။

စတီဗင်သည် အိမ်နီးချင်း သူငယ်ချင်းများနှင့် ဂေါက်ကစားခြ
ခရီးထွက်ခြင်းများဖြင့် အလုပ်ရှုပ် လျက်ရှိသည်။

ခရစ် ကျောင်းပိတ်၍ အိမ်ပြန်လာလျှင် အိမ်မှာနေ၍ ခရစ်ကြ
တတ်ရာရာကို ချက်ကျွေးလေ့ရှိသည်။ ခရစ်က ကျောင်းက အ
အကြုံများ၊ သူငယ်ချင်းများအကြောင်း၊ ဖခင် စတီဗင်ကိုလွမ်းသ
အကြောင်းများ ပြောပြလေ့ရှိသည်။

စတီဗင်က “သားရယ်၊ ဒယ်ဒီကလည်း လွမ်းတာပေါ့၊ သား ပြန်
ဆောက်မယ့်ရက်ကိုပဲ စောင့်နေရတာပါပဲ” ဟု ပြန်ပြောလေသည်။

ခရစ်က “ဒယ်ဒီကိုလွမ်းတော့ သားက စာပို့ဖတ်တယ်။ ကျောင်း
ပြန်မြန်ပြီးအောင်လို့။ ဒယ်ဒီက သားကိုလွမ်းတော့ ဘာလုပ်လဲ” ဟုမေး
လာသည်။

“အို- ဒယ်ဒီက ခြံထဲဆင်းပြီး နှင်းဆီပင်တွေ ပန်းများများ ပွင့်အောင်
ခြေထုလေ ကောင်းကောင်းကျွေးလိုက်တယ်။ ခြံကိုလည်း လှနေအောင်
နှင်းပစ်တာပေါ့” ဟု ဖြေလိုက်လေသည်။

ခရစ်နှင့်စတီဗင်တို့သည် အခါအားလျော်စွာ အရက်ဆိုင်သို့လည်း
အတူသွားကြသည်။ ဘုရားကျောင်းကိုလည်း အတူသွားကြသည်။

ခရစ် ကျောင်းပြီး၍ အလုပ်ထဲ ရောက်သည့်နှစ်တွင် စတီဗင်က
သူ၏ ကိုယ်ပိုင်ငွေချေးကုမ္ပဏီကို ရောင်းလိုက်၍ ပင်စင်ယူ လိုက်တော့
သည်။

ခရစ်က အိမ်နှင့်မနီးမဝေးရှိ အစိုးရရုံးတစ်ခုတွင် အလုပ်ရသည်။
သပိုင်းအကြာတွင် သူငယ်ချင်းဘစ်ကီနှင့် လက်ထပ်လိုက်သည်။

ခရစ်လက်ထပ်ပြီး အိမ်ပြောင်းသွားသည်။ ခြောက်ခန်းလျက်ရှိသော
နှစ်ထပ်အိမ်ကြီးတွင် စတီဗင်တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်လေသည်။

အပတ်တိုင်းလိုလိုပင် စတီဗင်ကို သား ခရစ်၊ ချွေးမ ဘစ်ကီတို့က
ဥစာဖိတ်၍ ကျွေးလေ့ရှိကြသည်။ တစ်နှစ်ကျော်ခန့်တွင် မြေး ယောက်ျား
ကလေး ထွန်းကို ဖွားမြင်သည်။ နောက် နှစ်နှစ်ခန့်အကြာတွင် မြေးမိန်း

ကလေး ဘီဘီကိုမွေးသည်။ ဘီဘီ လေးနှစ်သမီး အရွယ်တွင် ဘစ်စ်
ကင်ဆာရောဂါဖြင့် ကွယ်လွန်ခဲ့လေသည်။

အဘိုးစတီဗင်က သားနှင့် မြေးနှစ်ယောက်ကို သူ့အိမ်သို့ ပြောင်း
စေသည်။ ချက်ပြုတ်ရေး၊ အိမ်သန့်ရှင်းမှုရေး အတွက် ဂလိုရီရာ
တစ်ပတ်ငါးရက်၊ နေ့ဆယ်နှစ်နာရီမှ ညနေ ခြောက်နာရီထိ အလုပ်
ထားလိုက်လေသည်။ အိမ်ဘေးတံခါးကို သော့မပိတ်ဘဲထားသ
ဂလိုရီရာကို ၎င်းတံခါးမှ အဝင်အထွက်ပြုစေသည်။ သော့ကိုလည်း
ထားသည်ဖြစ်၍ ပိတ်ထားလျှင်လည်း ဂလိုရီရာက ဖွင့်၍ ဝင်နိုင်ပေ

ဂလိုရီရာသည် အိမ်ထဲသို့ဝင်လိုက်သည့် အခါတိုင်း “ဟိုင်း- စတီ
မင်္ဂလာနေ့လယ် ခင်းပါရှင်” ဟု အပေါ်ထပ် လှေကား ဘက်ဆီသို့ မေ
အော်နှုတ်ဆက်လေ့ရှိသည်။

စတီဗင်ကလည်း “အလွန်သာယာတဲ့ နေ့လယ်ခင်းပဲ ဂလိုရီ
အောက်ထပ်ကို ဆင်းခဲ့မယ်၊ ကျေးဇူးပြု၍ ကော်ဖီတစ်ခွက် တိုက်ပါ
ဟု ပြောတတ်သည်။ ဂလိုရီရာကလည်း ရွှင်လန်းဝမ်းမြောက်စွာ
ကော်ဖီဖျော်ပြီး တီဗီရှေ့မှ စားပွဲပေါ်သို့ တင်ပေးထားလိုက်သည်။

စတီဗင်သည် နေ့တိုင်းလိုပင် ဂလိုရီရာ၏ ကော်ဖီကို ဆင်း၍ သေ
သည်။ ဘယ်တော့မျှ ကြာကြာတော့ မနေပါချေ။ ဂလိုရီရာ၏ အလုပ်ချိန်
အနှောင့်အယှက် မဖြစ်စေလို၍ ‘အပေါ်ထပ်မှာ စာသွားဖတ်လိုက်ဦးမ
ဟု ပြောလေ့ရှိသည်။

ဘီဘီနှင့်ထွန်တို့ အရွယ်ရောက်လာသည်။ ခရစ်က သူ၏ သားသမီးများကို အိမ်ထောင်ထိန်းသိမ်းမှု သင်ပေးရန် ဂလိုရီရာအား တောင်းဆိုသည်။ ဘီဘီနှင့်ထွန်တို့အားလည်း ဂလိုရီရာကို ကူညီလုပ်ဆောင်ရန် ဆိုထားလေသည်။ ဘီဘီက အိပ်ခန်းများကို တစ်ပတ်တစ်ခါ ရှင်းရသည်။ ရှင်းရသည်မှာ ပျော်စရာ ကောင်းလှသည်။ ကျောင်းမှ အကြောင်းများကို ထွန်နှင့် ပြော၍ ရယ်ရင်း မောရင်း အခန်းရှင်းပြီးသွားသည်။ အဘိုးဘီဘီ၏ အခန်းရှင်း ရာတွင်လည်း သူမမြင်ဘူးသည့် အဖွား ပေါ်လာ၏။ အကြောင်းများ၊ သူ၏ဖခင် ခရစ် ငယ်စဉ်ကအကြောင်းများကို အဘိုးဘီဘီပြောပြသည်။ ကြည်နူးစရာ၊ လွမ်းစရာပင်။ တစ်ခါတလေ အဘိုးက သံစရာများပါပြော၍ နိဂုံးချုပ်တတ်သည်။ ထွန်ကပါ အဘိုးအခန်းသာ၍ နားထောင်တတ်လေသည်။ ဖခင် ခရစ်၏ အခန်းကို ရောက်သည်နှင့် ဘီဘီက “ဒယ်ဒီ၊ ဘီဘီ အသက်တစ်နှစ်ပိုကြီး လာလေ ဒယ်ဒီအခန်းက ပိုရုပ်လာလေပဲ” ဟု ပြောလေ့ရှိသည်။

ခရစ်က “အေး-အေး၊ ဒယ်ဒီ ဂရုစိုက်ပြီး မရှုပ်အောင်နေမယ်နော်” ဟု ပြော၍ သမီးဘီဘီ၏နဖူးကို နမ်းလေ့ရှိသည်။

တစ်ခါ၌ ဘီဘီသည် ဖခင်၏ အခန်းကို အလွန်စိတ်ပျက်စွာဖြင့် ဂလိုရီရာအား ခေါ်ပြမိသည်။

ဂလိုရီရာက “အို... ဘုရားသခင် စောင့်ရှောက်တော်မူပါ။ ပစ်မှားသားပါနှင့်၊ ကျေးဇူးပြု၍ စောင့်ရှောက်ပါ” ဟု အခန်းပေါက်မှ အထဲကို ကြည့်ပြီး အခါခါ ဆုတောင်းလေသည်။

အိမ်အဝင်ဝ၏ ဘယ်ဘက်ခြမ်းတွင် ဧည့်သည်လာလျှင် တည်းခိုရန် အခန်း၊ ခရစ်၏ အခန်းနှင့် စာကြည့်ခန်းရှိသည်။ ခရစ်သည် စာကြည့်

ခန်းတွင် ကွန်ပျူတာကိုင်၍၊ စာဖတ်၍ နာရီပေါင်းများစွာ နေတတ်အံ့။ အပြီးမသတ်သည့် ရုံးအလုပ်များလည်း ဤအခန်းမှာပင် ဆက်လုပ်လေ့ရှိသည်။

ဘီဘီ အသက်တစ်ဆယ့်လေးနှစ် အရွယ်တွင် ခရစ်၏အခန်း သို့မဟုတ် ပို၍ပို၍ ရှုပ်ပွလာသည်။ တစ်အိမ်သားလုံးက ဝိုင်း၍ ပြောကြရသည့် ဖခင်စတီဗင်က ခရစ် ရူးများသွားပြီလားဟု စိတ်ပူလာသည်။ သူ့ သူငယ်ချင်း စိတ်ရောဂါကုဆရာဝန်နှင့်ပင် တိုင်ပင် ပြောဆိုခဲ့သည်။ ဤအချိန်မှာပင် ခရစ်သည် ရာထူးတိုး ခဲ့ပြန် လေသည်။ တစ်အိမ်သားဝမ်းသာကြသည်။ ဂုဏ်ပြုဧည့်ခံပွဲကို အိမ်တွင် ပြုလုပ်ပေးသည်။

စတီဗင်က “သားရယ်၊ ဒယ်ဒီ အလွန်ပဲဝမ်းသာတယ်။ သားအလုပ်အောင်မြင်မှုကို ဂုဏ်ပြုပါတယ်” ဟုပြောပါသည်။ ဧည့်ခံပွဲ၌ ခရစ်၏ရုံးမှ မိတ်ဆွေငါးဆယ်ကိုဖိတ်၍ ဧည့်ခံကျွေးမွေးသည်။ အဖအတီး တို့ဖြင့် အလွန်ကို မြိုင်ဆိုင်သောပါတီ ဖြစ်လေသည်။

ဘီဘီနှင့်ထွန်ကို ခရစ်က “လုပ်ဖို့ ပေါ်ပေါက်လာရင် ဖြစ် အောင်လုပ်ကိုလုပ်ရမယ်။ အများအကျိုး ပြုလုပ်ဆောင်ဖို့ အမြဲ စဉ်းစားပေးပါ။ ကိုယ့်တစ်ယောက် အတွက်မကြည့်ဘဲ အများအကျိုး ခံစားရမှုကို အစဉ်တွေးဆ ကြံစည်လုပ် ကိုင်ပါ” ဟုပြောသည်။ ဘီဘီနှင့်ထွန်က နဖူးဆံစများကိုဖယ်၍ ကြင်နာမှုအပြည့် ဖြင့် နမ်းခဲ့လေသည်။

ခရစ်သည် မြို့ပြအင်ဂျင်နီယာ တစ်ဦးဖြစ်သည်။ မြို့တော်သာယာရန်၊ ကလေးများ ဘေးရန်ကင်းစွာ ပျော်ရွှင်စွာကစားနိုင်ရန်

ဦးများ၏ ကျန်းမာရေးအတွက် လမ်းလျှောက်၊ စက်ဘီးစီး၊ တင်းနစ်
 ကစားကွင်းနှင့် အပန်းဖြေနားနေနိုင်ရန် နှင်းဆီခြံကို စီစဉ်ခဲ့သည်။
 နှင်းဆီခြံစွန့်မည့်သူများ စိတ်ဝင်စားစရာ ဖြစ်စေရန် မိကျောင်း ပါးစပ်
 သားသည့်အမှိုက်ပုံးများ၊ ဝေလငါး ပါးစပ်ဟထားသည့် အမှိုက်ပုံး
 များဖြင့် ဤနှင်းဆီခြံ Park ကို စီစဉ်ခဲ့သည်။ ဤစီမံကိန်းကို နှစ်နှစ်
 တစ်ကြိမ် စီစဉ်ခဲ့ရသည်။ ဤလုပ်ငန်း အကောင်အထည်ဖော်ပြီးသည်နှင့်
 နှင်းဆီ ရာထူးတိုးခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ယနေ့မနက် အဘိုးစတီဗင်သည် အိပ်ရာမှ မထသေးပါ။ မနက်တိုင်း
 နှင်းဆီနှင့် လမ်းလျှောက်နေကျဖြစ်၍ ခေါင်းမဲက လမ်းလျှောက်သွားရန်
 စတင်၍ ခေါ်နေသည်။ သူ၏ကြိုးကိုလည်း ကုတင်နားသို့ ယူလာ
 သေးသည်။ စတီဗင်သည် အိပ်ရာထဲမှ ထမလာပါချေ။

စတီဗင် အခန်း၏ ညာဘက်တွင် ထွန်၏ အခန်း၊ ဘယ်ဘက် တွင်
 ဦးတီ၏အခန်းဖြစ်သည်။ ခေါင်းမဲသည် ဘီဘီအခန်းတွင်းသို့ ဝင်ပြီး
 စတင်၍ စတီဗင်၏အခန်းတွင်းသို့ ပြေးဝင်ခဲ့သည်။ ဘီဘီသည်
 နောက်စ ကျောင်းစာကို ဆက်လုပ်နေသည်။

“ခေါင်းမဲ ငါ့လာ မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့” ဟုလည်း ပြောလိုက် သေးသည်။
 ခေါင်းမဲသည် နောက်တစ်ခါ ထွန်၏အခန်းတွင်းသို့ဝင်၍ ဟောင်
 သည်။ ထွန်က “ခေါင်းမဲ ဘာဖြစ်လို့လဲ” ဟု မေးလိုက်သည်။ ခေါင်းမဲသည်
 နောင် ရင်း စတီဗင်၏အခန်းတွင်းသို့ ပြေးဝင်သွားသည်။ ထွန်က
 နောက်ကြည့်လိုက်သည်။ စတီဗင်၏ ဆွတ်ဆွတ်ဖြူ အသားရောင်သည်

နီညိုညိုအရောင် ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

“အဘိုး နေမကောင်းဘူးလား” ဟု ကိုယ်ကိုလှုပ်၍ ထွန်က
လိုက်သည်။ “မလှုပ်နိုင်ဘူး” ဟုဖြေပါသည်။

ထွန်က ခရစ်ကိုအော်၍ ပြောသည်။ ဘီဘီနှင့် ခရစ်တီ
စတီဗင်၏ ဘေးတစ်ဖက်စီသို့ ရောက်လာကြသည်။ ထွန်က
အစဉ်ဖြင့် စတီဗင်ကို ဆေးရုံပို့သည်။ နာရီပိုင်းအတွင်း
ကွယ်လွန်ခဲ့လေပြီ။

ခရစ်၊ ထွန်၊ ဘီဘီတို့သည် အဆွေးကြီးဆွေး၍ နေပါသည်။
သည် ဖခင်၏အခန်းပေါက်ကို နေ့စဉ်လိုပင် သွား၍ ကြည့်တတ်
ခြံတွင်းဆင်း၍ နှင်းဆီပန်းပင်များကို ဂရုတစိုက် ပြုစုသည်။ ကွန်
ရှေ့တွင် ပို၍ အထိုင်များလာသည်။ အိပ်ခန်းတွင်းမှာလည်း ပို၍
လာသည်။ ဖတ်ပြီးစာအုပ်များ၊ သတင်းစာများ အားလုံးတို့သည်
ပေါ်တွင်ခင်းထားသည့် ကော်ဇောကိုပင် မမြင်နိုင်ရအောင် ပုံ
နေပါသည်။ ဝတ်ပြီး အဝတ်များလည်း နေရာတကျမထားပေ။
တွင်း နေရာအနှံ့ ပစ်ထားသည်။ အဘိုးစတီဗင် ကွယ်လွန်ပြီး
ဖခင်ခရစ် ပိုပြီး ရှုပ်ပွဲအောင် လုပ်သည်ဟု ဘီဘီက ထွန်ကိုပြောပါ

စတီဗင်၏ ညီမ ဒီနာသည် ခင်ပွန်းသည် ကွယ်လွန်သွား၍
ယောက်တည်း နေပါသည်။ ထွန်က ဖခင်ခရစ်နှင့် ညီမ ဘီဘီ
တိုင်ပင်၍ ဒီနာကို အတူလာနေရန် ဖိတ်ခေါ်ခဲ့သည်။ ဒီနာ ရောဂ
သောအခါ အဘိုးစတီဗင်၏ အခန်းကို ပေးလိုက်လေသည်။ ထိုနေ့

ခရစ်သည် အပေါ်ထပ် ဖခင်နေခဲ့သော အခန်းပေါက်သို့ မရောက်
ဘူးပေ။

ခရစ်အလုပ်မှပြန်ရောက်လျှင် စာအုပ်များ သတင်းစာများ
ပေးပို့တစ်ပိုက် ပါလာသည်။ အိမ်သို့ နေ့စဉ်ပို့သည့် သတင်းစာဖြင့် ခရစ်
ကျေနပ်။ သတင်း စာစုံဖတ်ရမှုကြိုက်သည်။ အလုပ်က အပြန် ကြိုက်
တတ်ရာရာ သတင်းစာများ ဝယ်လာတတ်သည်။ ဘီဘီက တစ်ခါတလေ
ပေး၍ ပြောတတ်သည်။

“ဒယ်ဒီ သတင်းစာဆရာ လုပ်တော့မလို့လား၊ ဖတ်ပြီးရင် အမှိုက်ပုံး
ထဲရောက်အောင်သွားပစ်နော်၊ ကြမ်းပေါ်ဖြန့်ပြီး မပစ်ပါနဲ့”

ခရစ်သည် ဘီဘီကိုဘာမျှ ပြန်မပြောပါ။ လက်ထဲမှပန်းသီးဝူ
နဲ့ခနဲ မြည်အောင်ကိုက်၍ အခန်းတံခါးကို ပိတ်လိုက်သည်။

အဘိုးစတီဗင် မရှိသည့်နောက် အိမ်မှုကိစ္စများကို ထွန်နှင့် ဘီဘီတို့က
အား တာဝန်ယူကြသည်။ ခရစ်က မလွဲ မရှောင်သာ သည့်အခါမှ ဝင်၍
ကိုင်သည်။ အလုပ်မှပြန်ရောက်လျှင် ခြံတွင်း၊ သူ့အိပ်ခန်းနှင့် စာကြည့်
ခန်းမှာပင် အနေများသည်။

စတီဗင် ကွယ်လွန်ပြီးစကဆိုလျှင် မိတ်ဆွေများ လာရောက်
အကြံပြုသည်။ ဘီဘီက “ဒယ်ဒီရယ်၊ အပြင်ထွက် ဧည့်ခံပါဦး၊ ဧည့်သည်
များက ဒယ်ဒီကို မေးနေကြပါတယ်၊ ထွက်ပါဒယ်ဒီ” ဟု အခါခါခေါ်
သည်။ ခရစ်ကား မထွက်ပါချေ။ ဒီနာနှင့်ဘီဘီတို့ကပင် ဧည့်သည်တို့ကို
ဧည့်ကာပတ်ကာ ပြော၍ ကျေနပ်စေရသည်က အကြိမ်ပေါင်းများစွာ။

အဘိုးစတီဗင် ရှိစဉ်က ဖြစ်ပါသည်။ အဘိုးစတီဗင်၏ ဧည့်သည် အဘိုးအဘွားနှင့် မြေးငယ်နှစ်ယောက်တို့ ရောက်လာပြီး ခရစ်ကား အခန်းတွင်းမှ မထွက်ခဲ့ချေ။

ဧည့်သည်များ ပြန်သွားပြီးနောက် ခရစ် ထွက်လာသည်။

စတီဗင်က “ဧည့်သည်တွေကို ဘာကြောင့်ထွက်မတွေ့သလဲဟာ အလွန်ရိုင်းတယ်”

ဟု လှမ်း၍ပြောလိုက်သည်။ ခရစ်က

“ကလေးတွေရဲ့ စူးဝါးတဲ့အသံကိုလည်း မခံနိုင်ဘူး။ စပိမ်းမေးခွန်းတွေ မေးလေ့ရှိတဲ့ အဘွားကြီးကိုလည်း မကြိုက်ဘူး။ သောက်တာမြင်ရတာ ရွံစရာကောင်းတဲ့ အဘိုးကြီးကိုလည်း မတွေ့ထွက်မလာတာပေါ့။ အခန်းထဲမှာ စာဖတ်နေရတာ အကောင်းဆုံးပါပဲ” လို့ ပြန်ဖြေခဲ့လေသည်။

စတီဗင်က “မကြိုက်ပေမဲ့ ခဏတစ်ဖြုတ်တော့ ထွက်ကောင်းတယ်။ ငါ့ဧည့်သည်တွေ မင်းဒီလိုလုပ်လို့ မလာကြတာ ဘာရှိပြီလဲ၊ မင်း သိတယ်မို့လား” မကျေနပ်သောမျက်နှာဖြင့် ပြောလေသည်။

ခရစ်သည် ဘာမျှပြန်မဖြေဘဲ ဘီဘီ၏အနားတွင် ထိုင်ချလိုက်သတင်းစာကို ဖြန့်၍ မျက်နှာကိုကွယ်ကာ အသံကျယ်ကျယ် ဖတ်နေပါတော့သည်။

ခရစ်၏ဆက်ဆံရေးကို မကြိုက်ကြသော စတီဗင်၏မိတ်ဆွေသည် တဖြည်းဖြည်းဖြင့် အိမ်သို့ အလည်မလာကြတော့ပေ။

ယခုအချိန်တွင်ကား စတီဗင်လည်း ကွယ်လွန်ခဲ့ပြီ။ စတီဗင် မိတ်ဆွေ
ဘို့လည်း ဝင်ထွက်မှုမရှိကြတော့ပေ။ ဘီဘီနှင့်ထွန်တို့လည်း ကျောင်း
ခနာက်ဆုံးနှစ်သို့ ရောက်ခဲ့ကြလေပြီ။ ကလေးချစ်တတ်သော ဘီဘီက
ခနာက်နှစ်ဆိုလျှင် ကျောင်းဆရာမ ဖြစ်တော့မည်။

ခရစ်၏အခန်းပေါက်ဝတွင် အမှိုက်ပုံးကိုမြင်လိုက်၍ ထွန်သည်
အိမ်ပေါ်သို့မတက်ဘဲ ဘီဘီရှိရာ ဖခင်၏ အခန်းဆီသို့ လာခဲ့သည်။
ဘီဘီသည် တစ်ခန်းလုံးပွနေသောမြင်ကွင်းကို ကြည့်၍ သက်မချလိုက်
သည်။ ထွန်က ဘီဘီကိုလှမ်း၍ပြောလိုက်သည်-

“ဘီဘီ၊ ငါ့ရဲ့ အရှေ့တိုင်း သူငယ်ချင်းက ပြောတယ်၊ စိတ်တိုင်းကျ
ဥှစ်မလာရင်၊ ဘဝကိုမကျေနပ်ရင် ကွမ်းယာဝါးသတဲ့”

ဘီဘီက “ကွမ်းယာဆိုတာ ဘာလဲ” ဟု ထွန်ကိုမေးသည်။

ထွန်က “ကွမ်းယာဆိုတာ ဘာတွေ အတိအကျ ပါတယ်တော့
ငါမပြောတတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဆေးကြီးလို ဝါးလို့လည်းရတယ်၊ ထွေး
ပစ်လို့လည်း ရတဲ့ဟာမျိုးပဲ။ စိတ်မကျေနပ်တဲ့လူတွေ စိတ်ထိန်းတဲ့ ဟာ
ဘစ်ခုပေါ့ဟယ်” ဟု ရှင်းပြလေသည်။

ဘီဘီက “ဪ- နင်က ဘာကို ပြောချင်တာလဲ၊ ဒယ်ဒီအခန်း
မှူးသားတာနဲ့ . . .”

စကားမဆုံးခင်ပင် ထွန်က “အေး-အဲဒါ ငါပြောမလိုဘီဘီ၊ ဒီက
ဒယ်ဒီကို ကျေးဇူးတောင်တင်ရဦးမယ်၊ ဒယ်ဒီဟာ အခန်းဖွဲ့တာ ကလွဲရင်
ဘာမျှမသောက်မစားဘူး၊ ကျန်းမာရေးလည်း မထိခိုက်ဘူး၊ ငွေလည်း

မကုန်ဘူး။ သူ စိတ်သက်သာသလိုနေပါစေတော့ ဘီဘီရယ်”
ညီမဘီဘီကို ကြင်နာစွာဖြင့်ကြည့်၍ ပြောလိုက်လေသည်။

ဘီဘီသည် တွေ့၍ စဉ်းစားနေသည်။

ထွန်ကပင်ဆက်၍ “ခေါင်းရင်း အိမ်ကိုဝယ်လိုက်တဲ့ အပျိုကြီး
ဒယ်ဒီကို နှင်းဆီခြံနားမှာ ငါ နှစ်ခါမြင်လိုက်တယ် ဘီဘီ” ဟု စပယ်
မျက်နှာပေး နှင့်ပြောလိုက်သည်။

ဘီဘီက ခပ်တည်တည် မျက်နှာထားဖြင့် “အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ
အခန်းရှင်းရတာမောလှပြီ” ဟု နှုတ်ခမ်း စူးပြောလိုက်သည်။

ထွန်က “အို- ဘီဘီ ရယ်၊ ငါ ကူရှင်းပါမယ်။ ဒယ်ဒီကိုမဆု
ဒို့အမေသစ်ရတဲ့နေ့နောက်ပိုင်းမှာ ဒီမြင်ကွင်းမျိုး ညည်းတစ်ခါ
မမြင်ရတော့ပါဘူး” ဟုပြောပါသည်။ ထို့နောက် ဘီဘီ၏နဖူး ဆံ
ကိုဖယ်၍နမ်းကာ ထွက်သွားလေတော့သည်။

ဘီဘီက ဆက်၍အတွေးချဲ့လိုက်သည်-

“ဪ... ထွန်က နောက်ဆုံးနှစ် စိတ္တဇရောဂါကုဆရာ
ဖြစ်မှာဆိုတော့ သူ့အတွေးကိုပဲ ငါလက်ခံရတော့မှာပေါ့လေ” ဟု ထို
ရေရွတ်ရင်း အခန်းကို ဆက်လက် ရှင်းလင်းနေလေတော့သတည်း။

Content

A Longing Trip To The Native Land	135
Though Land and Seas Apart,	
The Heart is Mvanmar	141
A Trip To The Motherland	147
OASIS	156
Htera-Maha Htera	161
Zayyawady Vihara From	
The Town Of Houston	165
Ye Nyo Maung Maung	174
The Land I Loved	180
To The Longing Mother Land	187
Benefactor Aung Myo	197
Kaneri From Loxahatchee	211
It's Love	216

A Longing Trip To The Native Land

I returned once to my native land in early 2004.

As I am going to see my motherland which I have not seen for over thirty years, I was very much excited.

While the plane was hovering over the motherland I saw the "Great Shwedagon Pagoda with Four Relics Enshrined" like a gold mountain rising up from the plains. "This is our motherland's real glory, the essence of Buddhism." I thought and was not satiated in paying obeisance.

Though there were still intimate friends fearing that we might be a burden to them our couple hired a room at the Yuzana Hotel.

When we departed from Myanmar there were not many such high standard hotels. You can count them with your fingers folded. Now there are many every where you point.

Our room at the hotel could clearly see the Shwe Dagon Pagoda. We heartily breathed the fresh air and were feeling very pleasant. When the luggage was placed calling the telephone to friends in Yangon and gave them our phone and room numbers. I was thinking of meeting my friends and was so happy.

Early the next morning a friend of mine sent me white jasmine flowers and sweet-smelling star flowers which I liked very much.

I put some flowers in a plate and offer it to the Holy Shwe Dagon Pagoda seen through the glass window. I spread some on our pillows and I wear some. The whole room was filled with sweet smells and my mind became clear and fresh.

These small flowers which bloom naturally on Myanmar soil, I think could never be competed, by smelling scents of any country or state. While smelling the sweet jasmine flowers I happened to remember our upper country's flowers, Thailand, Ponehuyet and concerning the flowers I specially remember Myanmar friends from Florida where we lived. They were all

longing for their motherland. They, like us came to another land and look for jobs, educate their children and when they had saved some money, wanted to return to the motherland and make donations.

When we arrived we had to struggle a lot As it was another country, the race is different, the culture is different and the out look is also different.

But only with a steady income can one survive so we tried to work hard any job that we can get.

The difference in daily food is noticed more by me who is a house wife. We both liked Tsu Poke (vegetable with a strong odour) very much. I learnt making a hot Tsu Poke curry from my grandmother and I often cooked it.

In our garden at Flroida was planted a Tsu Poke plant. Other nationalities used to ask whysuch a strong smelling plant was liked.

Concerning smell the story related by my friend Daw Saw Mya Nwe showed the nature of difference in likes and food.

Once with the complaint of upper and lower storeys police cars arrived. And due to the complaint the middle storey door was asked to be opened. As the door opened a strong smell

which they had never smelt was felt. The policemen held their noses.

The person living in the middle floor asked the police why they came and that they were not breaking the law in any way. The police explained they had come because the upper and lower floor people had complained of the bad smell which they are now getting. Then the house lady showed them a basin full of peeled segments of durian fruit and one fruit about to be open by itself as it became ripe.

Then the policemen remarked "God had created such a strong smelling fruit!"

We had to try in every way to survive in this kind of place where living and character differ.

At the time of our arrival my husband Ko Khin Maung Thein had to do two works. His day job is from morning 7 to evening 5. The night job is from 8 p.m to mid-night. He was really tired.

Though I too want to work, the children were very young and as I not very fluent in their speaking I was not fit to work.

After about three years I became well versed in the Burmese language. The eldest son was also about to join the college.

became important for me to get a job. After applying three times I got a job at I.B.M where I wanted among the various nationalities working I tried my best so that a Myanmar would not be looked down.

As I am interested in writing I wrote 17 suggestion letters and I was awarded 4 times. The award ranges from 50 dollars to 100,000 dollars.

And out of 300 employees I was awarded the "Outstanding Prize" for faultless work the year round. In this way I can proudly show that Myanmarers are well qualified people.

Now my husband and I were granted pension. The children were also free of close supervision. So I must carry out my work of making donations to the motherland which is one of my main objectives. We discussed and decided to donate and send as much as we could from our savings. First I will donate to the cause of "Literature" which I adored. Then I will give prizes to the students who got first and pass distinctively in (Ph.D) classes.

As a fulfillment of these decisions I had donated kyats two hundred thousand to "Myanmar writers and journalists Association". I had also donated twenty thousand kyats to Dagon

○ Sagaing Sein Sein

township writers and journalists Association and as pay gratitude paid obeisance personally to my masters of the ary sphere.

I was wishing again and again that I may be able to to my motherland and make donations in the years to co

* * * * *

Though Land and Seas Apart , The Heart is Myanmar

I had for the livelihood of my family stayed abroad at a
want land. But as a rural woman of Sagaing, Myanmar up-
land I always tried to increase families who respect and
maintain the own country's national traditions, culture, race and
religion. I myself observe the customs of the race religion and
culture and showed example to the family. In this way to be
beneficial to my living and pay the gratitude to the motherland I
endeavoured.

“On 16 November, 4 monks would be offered day

food. Uncle and Auntie were reverently invited to attend. Ko Sein Myint Aung and wife Maw Maw soe invited by phone. I admitted that I will surely come.

On the day of the offering food was offered to the monks at the restaurant. Then Ko Sein Myint Aung and Maw Maw Soe brought the monks to their house at Bo

Ko Sein Myint Aung and Ma Maw Maw Soe bought the house only two days before. But seating place for the sayadaws were arranged and on the table in front of the Sayadaws were ready with Parita waters, the flower petals ready, beakers for pouring libation water is also ready, and for donation were found to be made ready.

We Buddhists before building pagodas, monasteries, and houses invite monks and reciting Kamawa and Paritas, and on the ground, offer food and all kinds of donations were made. Food was offered and than merits were shared with all beings from the highest abode above to the lowest hell and pouring libation waters. Getting into an already built house the same procedure was done.

This was reverently done while living temporarily in America. Where there was a scarcity of monks the holy

ecture was observed without fail when there are (Argandu) or visiting monks.

And now while there are (Argandu) or visiting monks from Florida State from States afar Ko Sein Myint Aung and Ma Law Maw Soe had arranged this house purification and recitation of Paritas ceremony.

At the ceremony acceptance of the five precepts from Sayadaw U Aythe Ka was done. Sayadaw bestowed the precept giving sermon. Then various Paritas were recited by the monks and was observed.

I hadn't for a long time observed the recitation of Paritas and was very much rejoiced. While observing I seemed to visit my mother country of Myanmar and was remembering.

I seemed to hear collective recitations of Paritas done at ordination, pouring of libation water of monastery and new house dedication ceremonies. Especially at Myanmar new year, Thingyan time on the new year day when recitations of Paritas done by the whole village was reminiscent to me.

After the Paritas were recited the owners of the house requested the monks to recite the Kamawa. For it is a custom for the monks usually do not recite the Kamawa without

the supplication and consent of the house-owners.

Sayadaws U Ayetheka said "By the way I will tell you the good benefit of Parita and Kamawa as a general knowledge."

The house-owner Ko Sein Myint Aung said "Please do, Sayadaw"

The Sayadaw said "I had met with this incident in a house purification ceremony in Los Angles where we lived. After Paritas and Kamawa was recited one person came and spoke to us. This person is a friend of the house-owners. He is also intimate with us. He said he is able to see the ghosts and devils."

"Yes Sayadaw. What did he say?" I asked as I wanted to know very much.

Sayadaw continued "He said he saw ghosts in the attic room of that house. When the sayadaws started to recite Paritas some went out and some reluctantly remained and did not go out, Only when the sayadaws recite the Kamawa all went out. He told us so."

"It's interesting and also a wonder. The Paritas are reliable" I joyously supplicated to the Sayadaw.

“Yes, Parita means a barrier, a protection. Paritas could fully protect and prevent harms, dangers and interferences. After the saysdaw has spoken the monks read the Kamawa.

Then the house-owners poured libation waters and merits were shared. The sayadaws had come to the Kahtain ceremony at Dhammalawka monastery at the town of Mirama, miles from the house of Ko Sein Myint Aung. Ko Sein Myint Aung was lucky to have the chance to invite the four monks respectfully.

Out of the four sayadaws, sayadaw Dr. Pyinnya Zawta was the presiding monk of Dhammalawka monastery, Miramas. He was the host sayadaw.

Among the three Argandu sayadaws, U Aytheaka was from Bhrama Vihara monastery of Los Angles. Sayadaw Dr. U Dhamama was from Texas, Town of Austin, Thitagu monastery. Sayadaw U Thondara was from Indiana state, Fort Wayne township, Dhammarekita monastery. To pay homage to the four Sayadaws and observe the Paritas was truly auspicious.

The house-owner Ko Sein Myint Aung took the four sayadaws to Dhammalawka monastery at Mirama. It was won-

derful to reach Dhamalawka monastery. The presiding monk Dr. Pyinnya Zawta was a pupil of Sagaing Thitagu Sayadaw. Though they were residing in America, the states were separate and so to pay obeisance collectively is not easy.

Ko Sein Myint Aung and Ma Maw Maw soe's house purification ceremony was fully accomplished I also calling for felt elated at the house-owner's donation.

"To be blessed with peace of mind, healthiness of body, to be beautiful, donations great or small must be always made" I was hearing what my parents used to say and remembering them I paid obeisance.

Though the house-owner man and wife were young, piety to the Triple Gems (Buddha, the teaching and the monastic) speaking and dealing politely in Myanmar manner, especially maintaining Myanmar culture were seen and these were an auspiciousness.

They were proudly showing the Myanmar attitude Myanmar mentality while they were staying abroad.

May the Myanmar nationalities bear aloft the pride of Myanmar. May the Buddha's teaching spread in foreign countries.

A Trip To The Motherland

The Little car was speeding on the bridge. Sein looked to the right out of the window of the car. She saw the expanse of the Bago river flowing with ripples.

Fisherman's small boats were seen here and there. Seagulls were happily flying over the waters. The cool breeze that came into the car was smelling sweet and fresh.

Glancing to the left of the car I saw the railway track with curved arches. To the other side of the rail track is the one way car road returning to Yangon. These are many cars in line moving.

"Darling...take a look, it's so pleasant. Sein is happy!"

"I am also glad. It is worth coming this way when we are glad"

"Hm...your words seem strange"

"It's not strange. I am simply saying out of an exhausted mind. I really want to rest this day and not go anywhere. I am tired from travel. But as you have to go to Thanlyin immediately where your friend is I had to convey you. That's all I am saying"

"Sein has attachments to Thanlyin, darling"

"Didn't I know. I am also the same. Hadn't we finished our first years of marriage at this Thanlyin land?"

"Oh!... You can talk so well"

Maung accepted the scornful glance of Sein with a smile. It's true, The start of life of Sein's couple was based on Thanlyin land. It was long ago:over thirty years ago.

"Oh! darling can we catch the boat?"

Sein shouted as she hurriedly got down from the

cart.

"Your will slip, Sein. Make it slowly!"

Maung pulled the arm of Sein who was going fast on the jetty bridge.

"Come quick Maung. We'll be late to the office if we have to take the next boat"

Sein and Maung had to come from Thanlyin and had to attend office at Yangon the other side of the river and had to rely on Thida ferry boats. The white double decked boats ferried Thanlyin to Yangon and Yangon to Thanlyin.

Sein together with other passengers rushing and shoving got on the boat.

"Darling, we will go upstairs"

"As you wish"

Maung who was always compliant to Sein's intentions followed her holding her basket. On reaching upstairs Sein didn't take a seat but stood leaning the rails.

She fed the sea-gulls with bread crumbs. Some sea-gulls are so tame that they came to an arm's length and ask for food, and they are so lovely.

The time spent nearly an hour wasn't so long in fact with the sea-gulls, speaking with Maung and humming a tune.

When reaching the Yangon side and parting to respective offices, making appointments to meet at Nyaungtan was like lovers. Sometimes when Maung didn't turn up or Sein was late there was blaming of each other and sulking which was a heart moving event.

When fog fell heavily and the boat had to wait for clearance and it was late the arrival at the office was also late and it was many times that the red ink line was drawn in the office attendance register. In those hours the sea-gulls were seen and had to sit many times idly and forlornly.

On the boat we met all kinds of people and our company had the chance to observe them. Vegetable fruits from Thailand and basic foods like rice and oil from Khayan, Thongua and Kyauktan were transported to Yangon by these ferry boats.

The gratitude of these ferryboats are not small. How much do I long for these ferry boats.

“Well...Sein we have reached Thanlyin land which

so much wanted to come."

Sein's car slide down the Thanlyin bridge in descent. Sein was again delighted when she saw the bill-board "Thanlyin city greets you" written in large and flowery letters.

"Darling, the trip is now not hampered or wearisome as before. We can cross from one side to the other in a short time. This big Thanlyin bridge is so very convenient."

Maung was seconding Sein's words with repeated nods.

"We will first go and call Kyu Kyu. Then we will go and worship Padagyi. And I will buy vegetables from the retailers inside the Padagyi pagoda compound. I will give them as present to friends at Yangon."

"What you have thought of is too much, Daw Sein Sein!"

"Haven't we come from a place thousands of miles away to do many things that I wanted to darling? Ah... wait. The saydaws worshipped by mother while we were staying at Ye-U township were residing in Dhamma Youngyi road where Kyu Kyu lived. It's mentioned in the Thanlyin Mawgun book

Kyu Kyu sent me. We will go and pay obeisance, shall we darling."

"Well please stop Sein. You'll be tired of talking."

Maung laughingly told her to stop talking.

The car turned into a red granite road. On both sides of the road were green and verdantly growing rain trees and cashew-nut plants. It was pleasant to see these lush and green trees. At town cities (especially in western countries where we live) the seldom seen cool water stands were seen here and there and I repeatedly called "Sadu".

"Darling, look. It's a real natural painting. The golden bamboo grove is so beautiful. And that giant bamboo grove is so lush and green and just looking at it makes me strengthened."

Maung looking at Sein's happiness smiled.

"Here... This is the garden number, yes, yes, sound the car horn, Maung"

As soon as we entered the garden the scent of orchids greeted us.

"It's smelling so sweet. What flowers can it be?"

Because of the fact that Maung had lived abroad nearly forty years and because he is a man, though he got the flower scent he could not differentiate what kind of flower.

“That is orchid flower, Maung. No perfume manufactured from any country can compete it's fragrance. It's sure. This is orchid of Myanmar. The poles of orchids are smelling so sweet. The way they are blooming is also beautiful.”

The poles of orchids about a man's heights was dangling with orchid blossoms. In front of these my friend of youth Kyu Kyu Thin was welcoming us.

Hearing the car stop, Kyu Kyu's husband and son and two grandchildren came out to greet. Kyu Kyu had also got a peaceful and secure family life. Sein was glad. It is also beautiful, sweet and fresh like the blooming orchids. The mind of (Mudita) the happiness at other's well-being flowed inside her body.

Sein's friend holding her by the shoulder called her inside the house.

“Talk! talk...only the two of you talk”

Maung teased Sein and Kyu Kyu Thin who were talk-

ing endlessly. As Kyu Kyu Thin's husband was a non-talkative and peaceful person, there was none to interrupt them.

They will seem it to be funny of Sein and Kyu Kyu speaking about the past endlessly and one after another. But they two did not care. There was no time to notice anyone. There were much to talk about.

About the literary association movements participated when young, about respectful writers worthy of emulating, about religious matters and the subject were varied.

Sein said that she wanted to meet and pay respects to master writers who were still living. Kyu Kyu promised to arrange it in a couple of days. Sein on hearing it was so elated that she nearly stood and jumped. When she said that she decided to donate to the ceremony of paying respect to the aged writers where Kyu Kyu was endeavoring, Kyu Kyu was calling Sadu repeatedly.

That day, thankfully accepting the friend's accompaniment, I was very much overjoyed at Thanlyin area.

"Sein... you can afford. Come to motherland often!"

"Yes, Kyu Kyu... as long as I am healthy and able

157

will come once every year, Pay obeisance to the aged masters, donate to the literary association and make other donations. That my decision.”

Sein, holding her friend's hand promised heartily.

In the next coming years Sein Sein will have to come to the motherland again.

'OASIS'

Ms: Raintsee sat on the chair under the tree in front of the house and while feeling the breeze was thinking to the herself. She had wanted to seek a place where it was calm in body and soul. She wanted to find it and live there. That place is to be called and oasis.

Where is the oasis?

At that moment the breeze turned into a wind. Ms: Raintsee noticed it. As she got up to enter into the house she saw two big black balls rolling towards her. A group of dogs came barking after it. A group of cats also came running noisily after them.

Frightened Ms. Raintree said "What happened! I cannot run into the house. These will be near me soon" So saying she got up and ran where she thought she can escape.

Though she ran harder she cannot escape. The wind was blowing from behind her and she was more and more farther from the house. She felt she was clear of the ground and was whisked away by the wind. Sometimes she bumped on the ground with her feet, and she had to keep running in order not to fall faceward on the ground.

Ms. Raintree had a strong desire to go and stay at that cool and peaceful place called oasis. She looked around in all four directions.

Where can be that oasis. Walking vaguely she was searching for it.

Some were flat ground with big trees spreading and was good for resting and feeding. There were table and chairs and drinking taps waste paper boxes and seemed inviting to travellers.

At a table a little father away a man was giving a small white dog to drink water. A lady was taking eatables out of a

big basket and placing them one by one on a table with a paper table-cloth. The food was so many that the table was seen to be full. Nearby was a seated old lady telling her rosary beads and contemplating Aneiksa... The ever changing nature then one bead goes down, Dockkha...meeting with bodily and mental sufferings as long as this body and this mind are conjoined together and one bead goes down. Anatta, The mind and the body is not stable and is not in one's possession and a bead goes down.

Her bent back could not be straightened. Her few white hair was collected and made into a knot. The knot was no bigger than a pellet for a catapult. She had no teeth left and the two cheeks with many wrinkles dented inwards. On the two small eyes the eyebrows were hanging nearly covering them and it was doubtful that she could ever see through them.

Ms. Raintree in her half-wits continued walking slow and fast, and she had covered smooth ground, sloping ground. She had crossed over hill and dale.

Where is the peaceful oasis? How I want to rest in an oasis. I must find it. I must continue searching for it.

So walking when I looked down from the top of a rocky mountain I saw an expanse of flowing water. On the other bank were beautiful houses. Behind some houses were small boats moored to the shore. Looking to the left. I saw many big houses and a mountain range. Again looking to the right I saw mountains and forest in an endless range.

Ms. Raintree looked at the stone she had placed her hands on. Reading the dim words carefully she saw the letter Mount Bannell written. Ms. Raintree asked an old man with a knapsack coming up the stairs, "Where am I?"

The old man with one hand resting on one knee pointed with one hand to the water at the foot of the hill and said. "This is Colorado river. This mountain is Mount Bannell, this state is Texas. This town is Austin, city of the state of Texas." So saying he went down the mountain."

While Ms. Raintree was on the mountain people were coming up and going down coming up to see the mountain view.

Ms. Raintree breathed the hilltop breeze heartily.

"Um...its' so good, the two big black balls are not seen. Don't know where the group of cats and dogs have got to

Very good, I am so peaceful alone by myself." Talking to herself she came down the mountain. She shouted and asked the group of people going down the mountain in front of her,

"Where is the oasis?"

At that time she felt a soft feeling on the front of her palm. A small sharp sound "Mew...Mew" came to her ears. The cat Katy was nuzzling with her head to the knuckles of her hand.

"Aw!...It's a dream."

Ms. Raintree was awakened from her long dream by the Siamese cat Katy.

(With these letters I want to thank U Sein Tun and Daw Mya Mya Aye who conveyed me by car to Austin, Texas.

Presiding monk Dr. Ariya Dhamma from Thitagu monastery, Austin, State of Texas gave me permission to lodge at his monastery and bestowed the nine precepts.

I was able to observe the nine precepts daily and with a pure and peaceful mind maintain it.

I want to supplicate my thanks to Dr. Ariya Dhamma.)

With reverence to the five Virtues...

Htera-Maha Htera

Ms. Raintree looking at the line of Sanghas (monks) was feeling pious. Though called a line of Sanghas to the end of the line were young novices and so she thought whether it was correct to use word "Line of Sanghas".

For her doubt to be cleared Ms. Raintree asked Dr. Ashin Pyinnya Zawta of Dhamma Lawka monastery at Miramar town, Florida state, United States of America.

"Sanghas is a group of people who have the same conviction and sila and carry out things to be done in a united and uniform way. Under the teacher ship of the Lord, convictions

and precepts (Novice precepts for novices and Rahan precepts for Rahans) are equally possessed and as the affairs of the Sasana are being carried out collectively and uniformly, the novice and monks can all be called Sangha. The word Sangha includes novices as well as monks” answered the sayadaw.

Now Ms. Raintree’s doubts were cleared for her age, but she again wanted to know how a novice became a monk. Ms. Raintree again asked “At what age does a novice become a monk?”

“Taking into account the nine months of pregnancy, a novice at the age of twenty or nineteen years and three months can become a monk. Though he is of twenty years, when there is no undertaking donor or he himself doesn’t want to become a monk (as long as he is not ordained in a Thein) he is still called a novice.” The sayadaw explained.

One day when I met Dr. Ashin Ariyu Dhamma of Thilashin Dhamma Vihara monastery of Austin city State of Texas, United States of America, I happened to ask “After becoming a monk is there any wording in different levels of monks?”

“Yes... after becoming a monk he is called a “Navaka”

ung monk up to four Was (years)”

“From five to nine Was (years) he is called a “Majjima-
nd age monk.” From ten Was and above he is called an “Htera,
Ma Hte.”

“Please explain the word Htera, master.”

“Htera is to say by age to be over thirty years and as
the age grew older, Sila and Samadi becomes more firm and
steadfast, and an age when one can preside at a monastery. If
the qualifications are up to the mark he can preside at a monas-
tery.” The sayadaw explained.

Then as a phone call came Ms. Raintree could not con-
tinue to ask.

I again asked Dr. Ashin Pyinnya Zawta the qualifica-
tions of presiding.

“Master, In what sayadaw Ashin Ariya Dhamma had
said included if there qualifications a monk can preside at a
monastery. Cannot all monks preside? Please explain master”

“In the teaching or Sasana the qualifications to preside
over a monastery is prescribed by the Lord. There are five
qualifications to be possessed by a presiding monk.

1. Must be of at least ten Was.
2. Knowing the Beikkhu Wibin and Beikkhuni Was.
3. Knowing the treatises of Winaya such as (Sulawadi Pariwar and Mahawar)
4. Could understand the affairs of the Sangha and manage them well.
5. To be able to preach well concerning the (Nana Yoke) mind and body.

“If these five qualifications are well qualified then he can preside at a monastery.”

“If after ten Was a monk is called Htera, Mahahte then is then anything to be called exceeding that master?”

“A monk who is over twenty is called Mahar Hte. His attitude, Sila and virtues and Samadi was more firm and steady fast and is to be very much revered, so he is called MahaHte MaHtaygyi.”

“Thank you master, I also thank Ashin Asiya Dhamma. Please permit me to ask what I do not know in future”

“You can. This is also doing Sasana work. I am ready to explain anything you ask”

Ms. Raintree continued to think.

Having obtained the Dhammar Sariya, Winaya Widu and BSC honours and with the intention of promulgation of the Sasana and learning the advise of Thitagu Sayadaw and also obtained the M.A and PhD degrees from Bombay university, India. Dr. Asiya Dhamma who is over 20 Was and Dr. Ashin Pyinnya Zawta 15 Was, who had obtained Dhammar Sariya, Winaya Widu, Pali Pargu and nine honours of the Sansana and also M.A and PhD degrees from Bayanathi university of India were not only fulfilled with the presiding qualifications but also qualified with Sila, Samadi, Pyinnya Virtues are "Htera" and "Mahateras" who are made to preside by the Thitagu Sayadawgyi.

We Buddhists who respect the Sasana should call these two Sanghas respectfully as "Sayadaw" though they may be young, so Ms. Raintree continued to think.

Placing the five Virtues on the head.

Zayyawady Vihara From The Town Of Houston

On the waxing day of Tazaungmone 1468 Myanmar era (10.29.2006) there was a second Kathina robe offering ceremony at Houston town, State of Texas, United States of America.

Ko Myint Thu, wife Ma Mi Mi Aung and family and Dhamma friends had invited me there. So I had to go from Boyton Beach seaside town of the State of Florida to the town of Houston.

■ Zayyawady Vihara From The Town Of Houston 167

The presiding monk of Zayyawady Buddha Vihara monastery U Kaweindathiri the resident host and five invited sayadawgyis who seldom came were also gladly seen at the ceremony.

These sayadawgyis were-

1. Myanmar State Patron of the Sangha, Aggamahar Pandita Badanta Marnita Thiribivumsa (Professor Rahan) who had come from Myanmar to encourage the pupils who are promulgating the teaching in various states of the United States of America.
2. The presiding monk U Mahawthahta Pandita (Sagaing Min Shein) of Thitigu Dhammavihara monastery at Maplewood city, Minnesota State, U.S.A.
3. Sayadaw U Kaythayabivumsa, vice monastery in-charge sayadaw, Masoeyein taikthit monastery, Mandalay who arrived temporarily from Myanmar.
4. The presiding monk of Vithokedayon Dhammarauthi Vihara monastery sayadaw U Parmaukka of Queenstown, New York City, U.S.A.

5. Tipitakadara Dhammabandagarika Ashin Gandhama lingara sayadaw who was arriving at Tipitaka monastery at Seatell, State of Washington, U.S. for the Sasana affairs.

On a long table in the hall were aster flowers and pots of assorted colored flowers six cups of water and lighted candles were offered to Buddha. It was so fine and pleasing to the heart.

Families of all races came to donate various offerings and were delightful.

On the long table were monk's robes, various offerings and white paper envelopes for putting in miscellaneous money for offering were seen in a pile.

For the monks to have food Myanmar food and eatables were cooked taking separate duties for each kind of food and food was offered collectively. With sweet dishes and fruit and sweet drinks everything was complete.

The families who did petty works helped in the work silently. By joining in work and taking merits was seen to be satisfactory and worth emulating.

When the Sanghas had had their food the visitors and guests were fed. They were fed in a high Myanmar standard.

The young people cordially, reverently and kindly deal with the elders. They helped in every kind of work needed. They helped in feeding.

The children also ate with their parents.

When the guests were finished feeding the Kahtein Ceremony started.

Children from 5 to 9 or 10 years of age were seated in rows in front of the sanghas. The five precepts were observed from the patron of the Sangha sayadawgyi, Badanta Marnita Thiribivumsa by the children together with the elders.

After the five precepts were observed the sayadawgyi preached an advise sermon. "The difficulty in getting a human life, the rare chance of meeting with Buddha's Sasana, the four great difficulties advice sermon" was learnt.

We are having this difficult human life and we are having the rare chance to meet with the Lord's Sasana, so at this good opportune moment to follow the Lord's teaching, to learn

and multiply them there should be monasteries and sanghas in the cities we live said the saydawgyi.

Then according to the ceremony items families took to their places respectively and offered Kahtein and reserve robes and various offertories were presented to the sayadaws. The children also presented offertories together with their parents. They paid obeisance with the five touches way.

The children after presenting the offertories went off silently with the approval of the parents. They went to play in the garden beside the building.

We also had to learn the Kahtein Anumawdana sermon from Tipitakadara Dhammabandagarika sayadaw Ashin Ghandamaris Lingpa

“That there is a /ayyawady monastery in this town is very beneficial for Buddhists. A scene that I saw in today's ceremony really made my heart feel cool. The scene of the children sitting neatly in front rows when it is time to learn the teaching of the sayadaw was a scene never before seen in the whole of America. It is also difficult to see such a scene.

When I see it today I can guess the sayadaw who

■ Zayyawady Vihara From The Town Of Houston 171

teaching here put out his effort and the laypeople here had done their in-house sasana works.

“In carrying out the Sasana works it is more important to make our own posterity have the right religious knowledge, knowledge of the sasana and culture than make others become Buddhists.

Only when the posterity children have interest in religion and knowledge of race, religion and culture will they in future when we are gone continue to maintain the cultural heritage as pagoda donors and monastery donors.

The scene that I saw in today's Kahtein ceremony showed that the sayadaw preaching in this town together with the laypeople could give the right heritage to the posterity children and I am really feeling pleasant said the sayadaw.

Myanmar Buddhist families from Houston teach the children Myanmar culture and religion since the age when they can understand. They also confided the children to sayadaw U Kaweindathiri. The sayadaw taught them Buddhist culture according to their ages.

These children who were taught by the sayadaw and

the parents were now being praised by Tipitakadara sayadaw U Ghandamarlar Lingara.

For the Buddhist sasana to be promulgated more Buddhists are necessary to help in all ways. The sanghas were there for sasana affairs were doing their utmost for sasana to survive and be prolonged.

Some foreigners knew and accept the deepness and delicacy, the peacefulness and tranquility of the Buddhist teaching. Learning the sermons preached by the sanghas with respectful appearances, gaining knowledge from reading were beneficial to foreigners.

The kind will of the sanghas who were coming, staying and doing Sasana works for the promulgation of Buddha Sasana abroad were to be specially honored.

In Myanmar if there is a begging bowl a monk need not worry but it couldn't be so abroad. In some states in winter the ground is covered with snow for a couple of feet. Going about wearing overcoats is not easy.

Some sayadawgyis according to their age want to

live in warm states. But according to the duties of the Sasana some were doing sasanas's works in snow covered states. I think every Buddhist has a duty to help and donate so that the sanghas who are here for the promulgation of the Sasana do not feel disheartened.

We were now round about the age of 70-80 years. We must make our sons and daughters and grandchildren to be well-bred by teaching about Buddhism and Myanmar culture.

We did not know whence we had come. We also do not know where we will be going one day.

In such a situation to teach the posterity the Buddha Sasana and Myanmar culture and traditions is our life's historical duty I think.

I wish presiding sayadaw U Kaweindathiri of Zeyawady Buddhavihara monastery who is fulfilled with Sila, Samadi, Pyinnya virtues, who is doing the sasana works to be peaceful at heart and to be able to serve the affairs of the sasana more and I conclude my letter.

Placing the Five Virtues on the head.

Ye Nyo Maung Maung

“Mya Mya Win, before I go to college I will change my name”

Ma Khin Toke shouted to Mya Mya Win who was putting books into the bag at the other table.

Mya Mya Win asked with a sweet smiling face

“Will you change it to Toke Toke Khin?”

“Don’t make fun, Mya Mya Win. I am telling the truth.”
Ma Khin Toke replied with a stern face. They came together out of the library.

Mya Mya Win continued...”Ok tell me. What

are you going to change? Will your parents like it?"

Ma Khin Toke thinking for a moment "Oh!...the times are changing. I don't think my parents won't prohibit me changing my name. They will be glad if they knew my intention."

As the line bus arrived they both quickly got onto the

Today is Sunday, one week before going to college.

Ma Khin Toke had invited ten of her friends and some of her parent friends. She announced she had changed her name Ma Khin Toke and to call her by the new name from today. She fed the guests her aunt's samusa and bayakyaw and her mother's salad and soup.

All friends gladly recognized her new name.

"Ye Nyo Maung Maung"

"Ye Nyo Maung Maung"

"Ye Nyo Maung Maung"

The friends by calling her name in unison honored her.

Mya Mya Win asked. "Friend, please explain why you take the name Ye Nyo Nyo Maung Maung."

"Yes, I'll tell you. I very much like the mentality of my

grand father U Ye Chan who had passed away. My grandfather is well disciplined. He does not speak excess words. Whenever opportune he advises us calmly. It is very peaceful to look at my grandfather.

“Then you took the word Ye?” asked San San.

“Yes, the words given as advice seemed to be always around me. Due to the advice of my grandfather I think I can stay without any mistake and with peace in the mind. Hla Hla asked “What about Nyo? Please explain.”

“The word Nyo is taken from my aunt Daw Mya Nyo. I want to tell how much decisive in mind my aunt is. My sister aunt used to make snacks when her niece and nephews are on holidays. She also teaches the methods to make them. Because of her teaching I can make snacks. What she sweetly and in a coaxing way teaches our group of children is very pleasant in the mind whenever I think of them my friends. The way my aunt loves and showed kindness on us is unforgettable.

Hla Hla spoke fun “My bachelor uncle is also in need of love and kindness!”

Ye Nyo Maung Maung said “My aunt died a year ago

a half ago. You seem to forget it”

Mya Mya Win asked “Then you take the word Nyo?”

Ye Nyo Maung Maung continued “She has discipline also. And her mind is very decisive. She always go to bed at nine o’ clock.”

Ma Khin Tint asked “It there is no work the nextday?”

“If there is any work or not her mind is so decisive that she didn’t turn to look even if you call her with green tea and tea leaf salad”

Ma Khin Tint then asked “Then you took the word Nyo?”

“That’s not all. When she hears speaking about somebody near her she got up and left if she can and never listen.”

Mya Mya Win said “Oh!...come and tell near me!” and everybody laughed.

“My aunt also does her religious determination tasks. She sat for seven days meditation. She doesn’t eat meat in a determination period. Tell the rosary every day for a determined period of time.”

Aye Aye Win asked “Is the case of your aunt’s being a minister one of the reasons that you like?” Everybody laughed.

"Do not make fun!"

Mya Mya Win again asked "Well...tell us from where the two 'Maung' come from?"

"One Maung comes from my grand uncle of my mother's relation."

"Yes, tell us. Did he left you a large amount of inheritance?" Thi Thi interrupted to joke.

Aye Aye Myint making fun said "Invite and feed your shop, friend" All joined in to say "Don't forget to invite us, we are all ready." They joked.

"Stop...stops this fun making. I will tell you. My grand uncle loved and likes to help everyone. He is very polite in speaking. He always separate us when we quarrel and fight children."

"To speak sweetly and not to say what others do not like. If you want to be loved its only the four finger span of the mouth, and if you want to be hated it's only the four fingers of the mouth, and so saying he made us point four fingers towards and put them into the mouth."

At that while Hla Hla put four fingers into her mouth "If contains only four fingers!" She also shouted. Ye Nyo Ma

Maung throwing a scornful glance at Hla Hla continued "Study the people around you. The person who does not do and say what others do not like are more liked by people. You children should not also say unpleasing words from the mouth which is a span of only four fingers. Speak and deal sweetly with each other.

Lastly even to the animals in the house by speaking sweetly the animal is happy and that person himself because he had spoken and dealt calmly his mind is more pleasant. If you speak in anger or envy to another the speaking person had more bad news than the one spoken to. His mind is not clear. He cannot get good friends. You children try to remember what granduncle said "He used to advise so always when appropriate" said Ye Nyo Maun Maung and at the end of her explanations Aye Aye Myint after thinking for a while said "My grandfather and grandmother were not speaking to each other for three years. I must let them meet your grand uncle."

"My granduncle had died three years ago" replied Ye Nyo Maung Maung.

"Well....well, I will tell you from where I took the last word 'Maung'."

"I took the word 'Maung' from also one of my grand uncles, U Tun Maung. He is interested in cooking. When there is any feast or food offering donations at the relatives' home and when he is free he always helped. he used to tell stories and history when opportune.

You will have to laugh when you meet grand uncles. You also gain much knowledge from him. My grand uncle went to the library on his return from work everyday and read. He used to advise us. Work for the benefit of others. Read more and his kind speaking and dealings are unforgettable to me.

Ma Khin Tint interrupted by saying "Oh! One of my aunts is wanting someone to be kind to her."

"Stop...stop. My grand uncle died six months ago" Nyo Maung Maung replied.

Ma Khin Htar went on "Oh! Good people died early..." Before she finished Ye Nyo Maung Maung continued, "So in honor of the four deceased person's names I took them my friends. Since I was young I got from these four people their good habits, their teaching their love and kindness. They are four people to whom I owe gratitude."

Mya Mya Win asked "Please continue. We also thank

these four persons”

“If you all want to listen I will tell you. I will tell you my friends what I knew”

Aye Aye Myint requested “Tell us what you know. We thank you for letting us hear what we don’t know. We thank you for letting us hear what we don’t know. }

“Kata Nyuta is what you repeatedly remember the gratitude which others had done on me (directly or indirectly) and whether it be little or many.

Knowing others gratitude so was the cause of being praised by the Load and Ariyas and so it is an auspiciousness (Mingalar) said the Lord.

One who does gratitude and one who knows gratitude are two people difficult to obtain in this world said the Lord in the Ingotehto Pali treatise, friends” Her group of friends saying “We call Sadu, Sadu, Sadu to your good mentality friend” and they dispersed.

The Land I Loved

I was not satisfied in looking at the little envelope that had arrived crossing a journey many miles apart. Holding the envelope my heart became warm and again cold in turns. A tears welled automatically in my eyes. I had no time to guess why.

I was very much delighted to receive this envelope. Sorrow followed behind delight. I could not think of how to console myself.

The envelope was a light green one. On its top left was seen the words "From the golden Myan land." Under it was seen the bright rays of the rising sun. Beneath the shining sun

as the branches of a banyan tree and elegant city wall and its entrance and a tiered roof was gracefully seen. That scene was labeled "Golden Palace entrance from Mandalay" in English. As it was a foreign air letter it was appropriate to be labeled in English.

In the top right corner was seen a thirty Kyat stamp with a picture of a Myanmar musical instrument-the harp. The background of the harp is dark green and the harp in gleaming gold and lacquer colour is prominent.

The words Union of Myanmar was printed in English and Myanmar above the harp. The stamp was outlined in white and was so beautiful.

On turning the envelope the longing for the motherland rises more in the heart. Oh!...was a very longing scene.

I was captivated by the "Scene of the beauty of Bagan" under the twilight. I was not satisfied in paying obeisance to the pagodas and temples from Bagan. The red and blue clouds are in a colour mingled and the sun is of a golden colour. It's so beautiful, and so graceful.

In the heart I was satisfied "This is our Myanmar." My

heart is beating with longings and satisfaction.

I greatly admire the designer of this envelope.

On seeing the envelope the longing for one's own motherland was fulfilled. I felt like arriving back to the land I had longed for as it was a truly Myanmar portrayal.

Any little thing whatever I saw concerning the motherland makes me feel. Floating in life's turns and curves I do not settle down and live in appropriate places but I am always longing for my motherland.

On the walls of my sitting room were hung five paintings which was given as present to me from mother and some which was bought by me. The painting which showed sanghas in line on an alms round in the light of the dawn made me feel as if I was seeing the sanghas myself in person in my native Sagaing town and felt much benevolence. My heart was filled with the desire to ladle the cooked rice and offer to the sanghas.

Though staying and eating, dressing and dealing with things appropriate, for me it's very difficult to forget our race, our religion, our literature our art and culture.

I loved valuable Myanmar antiques and works of

I, who had settled down in a foreign country valued and loved even a mud koel bird toy which my young sons and daughters brought back from Myanmar.

When my longing for the native land worsened I used to think serially of my youth. The affairs which were those of 50 years ago were for me as if it was only yesterday fresh in the mind.

The garden plot of my grandfather and grandmother at Ye-U was quite large. Grandmother plucked the vines creeping onto the fence and boiled them. Then she pounded sesamum and groundnut which she put in together with garlic cooked in oil. Squeezing in some lime she used to feed us the salad. It was very tasty.

Then we were fed with various kinds of salad. Though they were tasty as we had to eat very frequently we were inclined to refuse eating.

Then grandmother would say "These are food available only in Anyar (Upper-land). These are medicinal leaves. Sesamum and groundnut makes the memory good. If you had eaten such kinds of medicinal food when young you will be healthy when you grow old." I couldn't forget her explaining

and feeding us coaxingly.

While I was abroad I who was over 60 years of age was quite in good health compared to other ladies of my age. I had no internal diseases and the memory is still good.

In early 2004, I had the opportunity of retouching the motherland I loved. I went to Anyar. When I reached Wet-Lan my friends feed me with the food of Anyar and as I liked that I ate without lifting my head up.

I also remember the delicious "Nangyi, Monetithol" eaten with a bitter hot soup and every time I think of it makes my mouth water.

My friends gave as present fresh and pure roasted beans, soy beans and zizoke which is plum powder and jagger clenched in the hand and milk cream toffee. I was much satisfied and took them all abroad.

Though I was eating fried chicken and munching the costly chocolate, the food I desired was the Anyar food from my native land.

I was wishing to Buddha so that I can reach the land I love frequently.

To The Longing Mother Land

When we got the visa from the Myanmar embassy in the U.S.A we started our journey on 7th January. We arrived to the motherland on the 9th. How happy we were.

On the evening of our arrival we went and paid obeisance to the Shwe Dagon Pagoda.

My son in law Andreas Wienen took photos. Daughter Lucy (Mi Mi) was wishing for being able to come and visit another trip.

On the morning of 10th we went to Sarpaybeikman and Bogyoke market. In the afternoon we went to Thanlyin on

a pagoda worshipping trip.

On day 11 we went around wishing old acquaintances.

On Jan 12 afternoon our family start to leave Yangon. We went from Yangon towards Pyi. We reached Myaungtaga village about 8 miles from Hmawby. We went to Daw Mya Tin's house at that village.

Daw Mya Tin, her daughter Ma Khin San Nwe and the relatives welcomed us and their hospitality is unforgettable to us.

We continued on our journey and in the evening reached Bago, Kyakhatwaing monastery. The surrounding of the monastery is silent. Nobody was seen. The monastery buildings were so grand. I called Sadu repeatedly to the donor's charity.

Plant and trees were systematically grown. Not a leaf was seen underneath. The ground was sprinkled with water and swept clean.

Soon the monastery in charge sayadaw U Nyaya Dhamarbivunsa and a monk arrived.

The car was made to drive to the building where we were to stay. We were permitted to stay on the upper floor of the building.

After we had our dinner the monastery in chief sayadaw came and called us to meet the Kyakhatwaing sayadawgyi. We all went and paid obeisance to the sayadawgyi.

I want to relate the reason for us reaching Myaungtaga village and Kyakhatwaing monastery.

The presiding monk of Dhamarlawka monastery of Mirama township, State of Florida, U.S.A, Dr. Ashin Pyinnyar Zawta was the son of Daw Mya Tin of Myaungtaga village and brother of Ma Khin San Nwe. Sayadaw Ashin Pyinnyar Zawta studied at Myaungtaga village school while he was young and continued his studies at Bago Kyakhatwaing monastery.

From there while he was continuing his studies at Thitagu Gyaung, Sagaing hills he was sent to Baranathi University to study there by Thitagu sayadawgyi.

In 2004 he was given the duties of a presiding monk of Dhamarlawka monastery.

One day the sayadaw said "Can you offer for me dawn and day meals at Kyakhatwaing monastery on Pyatho full moon day offered by myself and donors of Florida collectively, pouring libation water and share merits?"

If we are able to help others occasionally why can't we fulfill the noble desire of a holy monk.

The sayadaw did not ask me to go to mother Daw Mya Tin at Myaungtaga village. I went there on my own benevolence.

In other words the good news of doing Sasana works by the holy son monk and the loving kindness of the holy son monk was brought to the mother and the loving words of the mother was sent to the holy son monk; and so let us call this messenger of love.

Today is 13 January. I was thinking of offering dawn and day meals to one thousand monks. I was also remembering today's donor Dr. Ashin Pyinnya Zawta and people from Florida. I was also seeing in my eyes mother Daw Mya Tin.

While I was walking in the monastery compound in the morning I thought to myself. I thought about the Sila, Samadhi and Pyinnya qualities of the sayadawgyi Ashin Zawtipala and was feeling respect for them. I also wonder the ability to manage a thousand monks so that they may enjoy the Wiwayka Thukha (The goodness of silence).

The monastery in chief sayadaw Ashin Nyaya Dhammarbivumsa was also qualified with Sila, Samardi and Pyinnya and with calm features found to be respectful. I wished that if only I have the chance to be frequently revering such holy monks in person it would be such goodness.

I came up onto the monastery. I helped my daughter wear Htame. With the help of a young man helped my son in law wear the longyi.

One sayadaw came and called us to offer food and we went to the dining monastery. Our family offered the dawn meal to sayadawgyi. Other offertories were also offered. We observe reverently the sayadawgyi having his food from the begging bowl.

The son in law Andreas Wienen took photos many times of the monks full of the ground floor of the monastery having their dawn meal.

I thought I was very lucky to observe a thousand monks having their dawn meal and my respect and benevolence multiplied.

After having their meals the sanghas went back to their respective monasteries.

We and other foreigner travelers who had come to study and those who want to have breakfast were fed at the ground floor of where we stayed.

At about 8 o'clock in the morning sayadaw U Nyaya Dhammabivumsa came and told us to go and pay obeisance to the historical pagoda being renovated by sayadawgyi and we went by car.

Soon we arrived at the ancient Shwe Aung Ywe monastery compound in which is the renovation hill site of the "Shwe Mawdawngge, Sularmani Hair and tooth relic Pagoda."

Andreas took photos on the hill. Looking around from the hilltop, an old pond with multi-coloured lilies, the former palace site and moat was seen. I paid obeisance to Shwe Maw Daw Pagoda in my imagination.

I was imagining the times of Mon Kings and Myanmar Kings. My son in law and daughter was asking everything they saw and I had to answer.

When we arrive back at the monastery we had to go to the dining monastery to offer the day meals. We offer the day meals to sayadawgyi. The scene of sayadawgyi having his meals was very respectful.

The spacious monastery hall where a thousand monks were having their meals was very quiet. Everywhere you look it's very respectable so pleasantness of the mind, freshness of the body and benevolence happened.

When the sayadawgyi and the sanghas had finished their meals I poured libation water in place of Dr. Ashin Pyinnya Zawta and shared merits.

Then my family came to Dr. Myat Thu's family and helped in the donations.

After the meals the sanghas went back to their respective monasteries. Onto their begging bowls slung on the shoulders, we placed three pencils, two fountain pens and two note books all in plastic bag.

The two young men who were taking video-film and my son in law Indrace Winning were busy. After the donations were done we all had our lunch.

Then to the Shwe Aung Ywe Maw Daw Nge Sularmani Hair relic Pagoda as donation U Khin Mg Thein and me donated Kyats two lakhs and Andreas and daughter Lucy (Mi Mi) donated one lakh kyats.

We bid sayadawgyi good by and paid obeisance and

continued our journey to Taungoo.

When we arrive at Taungoo, Yadana Gon Myint Monastery it was 10. p.m. The presiding monk was on a trip and so we hadn't a chance to see him. The chief abbot U Wilartha and a visiting monk U Aggathiri from Chedawya village, Shwekyin township was present and we played homage. We were permitted to lodge on the upper storey of the monastery.

Today is 14 January. I got up early and paid homage to the Lord. We all had breakfast together.

Then we came down from the monastery and with the permission of the chief abbot picked up happily the fallen fruits of Eastern gooseberry and myrobalan (Phangar) on the ground.

When we reached the Tsu Tauung Pyi Pagoda hill we found Indrace photographing the pagodas. He also took photos of two monks and us.

On the hillock was the Tsu Taung Pyi Pagoda and the Serpent Pagoda. The sanghas walking in line behind the Lord were respectable statues.

The breeze was blowing. The bells from the two pagodas were chiming sweetly and on the hill the atmosphere is a

feeling of reverence. I bowed to the Tus Taung Pyi pagoda.

“Lord, I had brought my son-in-law and daughter to the Lord and sanghas. May they one day be helpers of the benefit of the Buddhist teachings” I wished so.

We came down from the hill and paid reverence to Sayadaw U Wilartha and U Aggathiri and donated for expenses.

We stopped for one night at Meikhtila. On 15 January we continued to Taungyi. We reached Taungyi at about 8 p.m. We all lodged at Daw Nyunt Nyunt's house. Early next morning we went to Taungyi market. When we came in 2005 Daw Nyunt Nyunt conveyed us to King Asoka's "Mwedaw Kakku" pagodas. Some of these pagodas were damaged and so to repair them Ko Khin Maung Thein and myself took responsibility of one pagoda, my eldest son Johnny and wife Tiffany one pagoda, daughter Lucy (Mi Mi) and husband Andreas Wiening one pagoda, younger son Niel one pagoda, altogether for four pagodas we had donated kyats 6 lakhs. We had also made arrangements to offer food to six sanghas and pour libation waters and share merits.

So today on the 16th I bought fish, meat and vegetables

for food offering from the Taungyi market and some dry goods for donations and returned home.

I pretended as if nothing happened and went around buying things for the meritorious deed to be done. When I reached home I could not pretend any longer. My knees were aching and I could no longer stand up. Daw Nyunt Nyunt showed me to a clinic. I had two shots of injection and some pills. I had difficulty in going upstairs. I couldn't get up the whole day and night.

On the early morning of 17 January U Kinn Maung Thein, Lucy, Daw Nyunt Nyunt, Maung Aung and Ko Kyi Win went to Mwedaw Kekku pagoda for food offering and water pouring donation. I could not accompany them. I sat only a little when it's time for medicine and my whole body cannot move. At about 2 p.m. I hear Daw Nyunt Nyunt arriving back downstairs and I was glad to come down slowly.

* * * * *

Benefactor Aung Myo

The southern part of Florida State where we lived has a warm climate. Though said to be warm the temperature is only up to 80 to 90 degrees Fahrenheit. It seldom rises above 100 degrees F. In winter the coldest temperature drops to 30 degrees F, but for only a day.

So in winter the Atlantic coasts in our state is bustling with visitors from all over the world. Some people bathe in the sun, some swim in the water and some play on the sand beach. As we get the sun the whole year round our state is called the sun-shine state.

See also the trees that grow. They are Pad auk, Ind trumpet, horseradish tree, mango, lemon, lime, orange, sw sop, guava, coconut, palm Eugenia and banyan.

In houses, parks and gardens flowers like magnolia, jasmine, star ipomeas flowers and some which I forget Myanmar name grew. As if I was meeting a loving relative went and kissed these flowers.

Our southern Florida state is seen all kinds of flowers in every season and so it is delightful to the heart. In some years we suffer the destruction of typhoons.

On 4th September 2004 typhoon Frances entered and some buildings and trees big and small were damaged. So we got electricity three weeks later. Our house got electricity and telephone eight days later.

It was at that time when we had to eat tinned food because of no electricity, friends Ko Myo and Ko Moe Hein (Mr. Bago 1991-1992) came one evening to give us rice. We were so thankful with a wonder. Friend Ko Lay Aung cooked with a gas stove and that evening we had a hot meal.

Ko Myo and Ko Moe Hein made the fallen jackfruit tree to the back of our house upright. They returned before

pm as it was not permitted to go out between 6 pm and 6 am.

I had written an essay about the typhoon entitled "With a fan, sulking in the dark" and had posted to writer Daw Kyu Kyu Thin. After Ko Myo had returned I opened the stiffen carrier for the evening meal. Horseradish fruit and fish sour soup, fried pork with vegetables and prawn curry are found. I cannot forget that evening meal.

In our house at offering food to the sanghas or dining receptions Ko Lay Aung and Ko Myo's horseradish fruit and fish sour soup was happily eaten. The horseradish fruits were very fresh and tender and cooked sufficiently all can eat happily.

The majority of people arriving from Myanmar to our south Florida had eaten Ko Lay Aung and Ko Myo's Mokehinga, fried noodle, biriyani, featherback fish curry, catfish curry, fish paste and djenkol bean immersed in salt water and watercress boiled in ripe tamarind fruit. The sour soup of fish and horseradish fruit was specially the best.

We cannot forget the curry tastes of Ko Lay Aung and Ko Myo who were good in cooking in full Myanmar flavour.

To write an essay "Benevolent Aung Myo" I must mention the trip I had taken. I had been to Thitagu Buddhavihara monastery, Austin Township state of Texas on 14th August 2005 evening. With the permission of the presiding sayadaw Dr. Ashin Ariyadhamma I took lodge at the monastery. I was delighted to befriend Daw Khin Than Sint and Ko Yin who arrived before me. From August 15 to 21st I observed nine precepts.

On 19 August at mid-day the sayadaw's car was driven by Miss Wendy Re Nee Bixby (American lady who sat in meditation twice a week and donate drinking water all the time) to Dallas where the donar of food to sayadaw lived. As I was meeting new friends and reach new places where I had never been before I was happy to come along with the sayadaw's permission.

It was arranged to stay the 19 and 20th nights at Myat Myat Moe's house at Allen city. The dawn meal of the day was offered by Dr. Yi Yi Thein Carroilton TX.

White sticky rice, brown sticky rice mokehingars, assorted fried cookies and assorted fruits and drinks were offered. Donations were made. Precepts were observed

merits shared from the highest abode to the lowest hell.

That day I wore a Cheik Htamein (A Myanmar lady's skirt), a blouse with five pearl buttons and Chin shawl placed over the shoulders. Dr. Yi Yi Thein said it was like meeting an aunt from Myanmar. They were very hospitable. I also felt the benevolence and loving kindness of Muya Lwan who was on a visit from California.

The day meal donar Chad and Khin Mill's house is in the town of Plano. In memory of their mother they offered day meals, made donations and precepts were observed and merits were shared from the highest abode above to the lowest hell. I was delighted to make friends with two Myanmar Buddhist youths Michael and Wai Wai Oo.

Daw Khin Saw Lwin a true Mawlmyaing native of Fairview town offered the August 21st dawn meal with Maulmyaing Mokehingar. As I haven't eaten Maulmyaing Mokehingar I liked as soon as I tasted it. I was hoping that I'll get the chance to eat it the next time.

Day meal was to be offered fby Aye Myat Myat Moe, so we had to return to Allen city. Daw San San from Houston said she wanted to be acquainted with me, and so I had to

to speak to her on the phone. I was remembering her many invitations to visit Houston city.

Daw San San told me to come and take the food I like (a Sagaing lady's likes), fried green tamarind, fried roselle and fried fish paste. I must get them from Ms. Elizabeth Chen's house which sells these food. On the return journey Wendy drove there and I got the food. I cannot forget Daw San San's Kindness.

I cannot forget the beautiful scenery of Carrollton, Plano, Fairview and Allen cities around the city of Dallas. I also thank Dr. Ashin Ariya Dhamma who took me on the trip and Wendy Re Nee Bixby who drove the car and the other friends who feasted me.

On the evening of 20th August we reached back to the sayadaw Dr. Ariya Dhamma's monastery.

At 7 pm. I went to the Lord's hall and paid obeisance. I also paid obeisance to the sayadaw.

As there are building meditation rooms in the compound of Thitagu Buddha Vihara monastery I donated 600 US\$ for one room.

At 8 pm. I returned by Ko Yin Kyi's car to west Park

Beach city which is about 10 miles from Boiton seaside town where I lived.

I thank Ko Yin Kyi who was about the age of my young son for his Myanmar style and Myanmar culture in dealing with me.

A few days after I arrived back at home horseradish fruits were sent from Ko Lay Aung and Ko Myo's garden. I sent them to Daw San San by express to reach them in two days.

The president of Buddha Vihara monastery Dr. Thein Kyaw and wife Daw San San replied by phone that they were thankful for the fresh and good fruits they unexpectedly got, and also thankful to the grandeners.

Then after a few days Ko Lay Aung and Ko Myo again came and gave horseradish fruits. They also told me "Aunty cook and eat. Cook fresh"

Early the next morning I sent them to Dr. Yi Yi Thein of Carrolton city giving express changes to reach them in two days.

Dr. Yi Yi Thein also wonderfully and happily phoned

and spoke words of Thanks.

Ko Lay Aung and Ko Myo again came with horseradish fruits. I said

“Ko Lay Aung and Ko Myo, this time I want to send them to the monastery.”

Ko Lay Aung said “That’s good Aunty.”

Ko Myo said “We also have that idea.”

Ko Lay Aung said “Aunty shall I send some more?”

I replied “That’s enough.” For the fruits they gave were about eighty. One fruit is 18 to 20 inches long.

There were three plants in Ko Lay Aung and Ko Myo garden. They benevolently gave tender leaves and fruit present to friends.

In summer and rainy seasons, in my state of South Florida one horseradish fruit costs thirty cents and one rose bundle two to three dollars, but they are rarely found. You cannot always get it. My garden is not so spacious so I cannot grow the plant.

One evening Ko Lay Aung and Ko Myo again came to give horseradish fruits. They repeatedly told me “Aunty come and eat them. I want Uncle and Aunty to eat so we special

came to give. The next day I cooked these fruits with potato and dried fish and ate heartily. The other curries were kept in the fridge.

If I happen to get horseradish fruits again I intended to give them to Daw Khin Su Lwin of Fairview city, and Aye Myat Myat Moe of Allen city. But the season's over and there were no fruits. These were summer and rainy seasons of the year 2005.

On 12 April 2006 I and my daughter (Mi Mi) reached sayadaw Dr. Ariya Dhamma's monastery.

My three children had the chance to meet the sanghas only when they reached the age of over twenty years. I created the chance for them to meet the sanghas whenever I could. Now with the permission of the sayadaw we were having the chance to lodge in the monastery.

On the 13 Colin Kenton and wife Allie Sutton and son Auston (same as the town's name) of the city of Auston came and called Mi Mi for dinner.

The time off staying at the monastery while contemplating the Dhamma is the time I liked best. I had the chance to

meet sayadaw Ashin Mahawthata Pandita. I supplicate to the saydaw to teach the Tasa Pyinsaca Meditation in full. The sayadaw explained clearly about the meditation. I contemplate it time and again whenever I remember. I pay obeisance to the sayadaw with thankfulness.

On the 13th night we slept at Dr. Aung Kyaing's house. At midday on 14 April 2006 we went with Wendy's car to Zaw Zaw and Thandi Maung at Mc Kinney TX. We slept at Zaw Zaw's house.

On the 15th at 9 am. Tin Moe Thwe arrived. She brought chicken eggs cooked wholely. I cannot forget the Myanmar curry that I had eaten. With thanks and remembrances to Zaw Zaw and Thandi Maung's love and kindness. By 3pm we returned to Auston.

On the way back we went to Wa Wa Myint's house to wish. Daughter Isabelle was in bed and so we did not meet her. At the monastery Kyaw Kyaw Myint, Lai Lai Thuzar Khin, daughter Lorelai were waiting for us. Before we arrived Kyaw Myat Oo on a visit from New York entertained them with talking.

The days of our visit were few and so to stay longer

the next time Lai Lai Thuzar Khin repeatedly told us.

Before we go to the airport Dr. Tin Tin Wai fed us with Almost Cholesterol free Lunch.

The two sayadaws were also offered soon. Together with us mother and daughter, Ko Myat Oo and Dr. Aung Kyaing were also fed. I was happy to see the Nun Daw Sanda Pabar the mother of Melvin Tan and Dr. Thelma Tan healthy. Nun Daw Sanda Pabar was a writer in Thitagu Buddha Vihara News journal with the pen name of Sandar Si.

Dr. Aung Kyaing and Ko Myat Oo accompanied us to the airport.

Dr. Aung Kyaing was a excellent realter. He is also good in cooking, good in social dealings and he need not be told twice for any help needed. I also see Ko Myat Oo who had recently arrived from Myanmar to become an outstanding person.

May the two bachelors able to help in Buddhist Sasana's cause and make advances in self cause.

After I reached home I was remembering the kind heart and benevolence of friends from the state of Texas.

One day in June Ko Lay Aung and Ko Myo came to give horseradish fruits.

“Oh! The fruits are too much”

Ko Lay Aung said “Yes Aunty. I want you to eat. Cook and eat heartily.”

Ko Myo cut in “We plucked them just before we came.”

“It’s so fine to look at. So beautiful and fresh”

Before I finish my words Ko Lay Aung said “They are so sweet also, so delicious. Cook and eat Aunty.”

I have decided to send them to Nun Daw Sanda Palat

The Nun feeling wonderful spoke words of thanks and told them they were from Ko Lay Aung and Ko Myo’s tree and she spoke words of thanks to the two benevolent people.

The Nun heartily told us “The fruits were so many that my son’s house and my daughter’s house had the opportunity to eat. I also cooked with the egg and took it to Thitagu monastery.”

From that day on I was waiting for the horseradish fruit.

I had also thought of cooking them with whole chicken

egg.

Aye Myat Myat Moe also phone me to give her horseradish fruit. "Moe Moe, Aunty hasn't the plant. I get only when Ko Lay Aung and Ko Myo gives me." I replied.

She said "Auntly, ask some for me. I like horseradish fruit very much. My daughter Amy (Aye Myat Myat Htet) also likes it very much. Please ask some for us." I couldn't stay still. I had to phone Ko Lay Aung and Ko Myo. The benevolent duo came and give horseradish fruits that night. I sent them by express post to reach them in two days time.

"Auntly, I have got the fruits. Thank you very much. We cooked it with dried fish. Half is kept in the fridge. I'll cook it after two days. Aye Myat Myat Moe said.

"Aw... you have already eaten!" I said.

"Oh! I cooked it as soon as I got it." She said.

I was happy to send them.

Aye Myat Myat Moe happily said "Auntly, tell the two owners of the tree that we are thankful. Tell them to come and visit Texas. They can also lodge at our house."

In the summer and rainy seasons of 2005 the horse radish fruits of Ko Lay Aung and Ko Myo reached the state of Texas. This year also the fruits had been sent. Ko Lay Aung and Ko Myo were also invited there. I also urge the fruit giving kind persons to go and visit.

In the world we meet unexpectedly. Things happen (coming into being and getting destroyed.) One day in the past we came into the world (we are born). One day we will go out of it (die) and disappear. That's a certainty.

All our movement and work done from the time we were born till our consciousness till we die "man's news will be born and man."

Kaneri from Loxahatchee

I and my husband Ko Khin Maung Thein and young son arrived 20 minutes early to the Chinese restaurant where we had an appointment with friends. At 20 minutes past seven friends Dr. Khin and wife Ma Khin Hnin Zi (Rose) arrived.

She had been apart from her doctor's job for forty years. Rose was a doctor. Rose who worked as a doctor in Myanmar was interested in economics in America.

Dr. Khin worked as a doctor in Chicago for thirty years. After his pension he bought a 20 acre plot of land. He planted two kinds of Chinese plum trees, guava, jackfruit, mango, soap acacia, acacia intsia, horseradish plants.

○ Sagaing Sein Sein

According to their design a pond is dug in their garden land. Underground pipes are laid and a water pump is used to supply water to the plants.

In the evening time of rest the couple ride a rowing boat in the pond full of lotus flowers.

Only when the young son said "What are you thinking of mother? I stopped my thinking and greeted Dr. Khin's couple.

I gave Rose as present a 6 million lottery ticket. If it wins the ticket owner will get 6 million.

Dr. Khin said "Well I must say when you get a lottery ticket as present from Daw Sein Sein I remember a story about two lovers concerning a lottery machine."

"Please tell us"

"A boy gave his lover girl 20\$ and told her to spend it as she wants"

"The girl said 'Oh! I love to play the slot machine. I go and play' she said so and left."

"The boy followed the girl and the girl after playing for an hour had only twenty five cents left. When she put the last twenty five cent into the machine, the machine with a clanging noise poured out 25 cents non-stop. Their pockets were full

They won a thousand dollars”

“They were both happy. They went to dance. They had dinner. The next day the boy said that he is also entitled to half the winnings.”

“The girl refused to give. At last they reached a court. The judge asks who loves more. They both claim that each loves the other more. The judge then said this is the money given by the boy because he loves her so if the girl loves him she should give him back the half.”

At the end of Dr. Khin’s words Rose said “Be assured...If I win I will give back half.”

I said “I haven’t noted the lottery number. And I am not going to the court also” and everybody laughed.

After we had eaten we returned at 9:30 pm. When I arrived home after placing the jackfruit and banana in proper places I sat down at the writing table.

I became intimate with Dr.Khin’s couple since four years back. The ability of the two of them were worthy of pride. Planting trees according to season so that the whole gar-

den is lush and green and also finding customers for the products they were able.

Rose can keep the accounts well. Dr. Khin can take the responsibility of the whole garden. Two golf cart cars were used by them.

Dr. Khin's two storied house is elegantly seen in the five acre plot of land adjoining the 20 acre farm land. Beside the main house is a house for guests and visitors.

Both houses were of timber flooring and the walls were built of logs. The garden of the house is about three thousand square feet. The house is on stilts four feet above ground.

Inside the house the air-conditioner is set at 78 degrees Farenheit always and you feel the cool as you enter the house. The alter of the Buddha in the front room is respectfully seen.

I want to present a peculiar idea of Dr. Khin and Rose. The center pillar of the house is inserted with a round white tree. The smooth and shining round tree pillar is high from the ground to the roof. It stood elegantly in the center of the house.

On the upper floor the par lour room is kept free of furniture. In front of the alter sanghas were occasionally invited.

and Paritas were recited.

When fruits were offered to the sangha after offering of meals, I saw fruits that I had never seen before. For example the fruit with a flavor of sugar and honey mixed together and put into the yolk of the egg. It was so soft and delicate and need not chew. The cover skin colour is brown. When ripe it could be peeled easily like peeling easily a banana. The seeds are only three to four. That fruit is called egg fruit.

There is also the chocolate fruit. It is about 5 ticals in weight and is round. The skin is at first green and when ripe it turns brown. If you cut it the inside is chocolate colour and a little more darker. The flavour is of real chocolate. There are four to five seeds. You can eat the inside with a spoon. A person cannot finish one fruit alone. The flavour is so good. The fruit is called chocolate fruit.

I also found another kind of fruit. It is the same shape and size of the avocado pear. The skin colour is of ripe coconut colour. When it is cut open the inside is of a yellow colour. The flavour is like that of a ripe banana. The name of the fruit is Mamry Sapte.

There are many fruits in Dr. Khin and Rose's garden

which I do not know their names. As I occasionally have to eat vegetables and fruits. The produce of the garden I am thankful

Dr. Khin and Rose draw the design of the two houses by themselves. The roofing was green and the windows were cyclone proof.

The two big houses with walls of even logs were of interest to many people.

When I saw the center pillar of the house I remembered what my grandfather told me when I went for a visit to my grandparents at the town of Ye Oo at Shwe Bo district.

When the English captured and took away the king Thibaw a colonel related to my grandfather saying I don't want to serve under the English. Those who want to follow come with me." Went into the forests of Khin-Oo township. He stayed hidden for many years. The elder people died and when only the younger people remained the English government came to know and let them establish a village of their own. They also praised the valor of the colonel.

Some time ago the king had in recognition of the

colonel's valour allowed him to cover the center pillar of his house in gold. This was related to me by my grandfather, father of my mother. I think it would be a wonder if the center pillar of the house of Dr. Khin and Rose a round whole tree would be covered in gold.

The big garden of Dr. Khin and Rose from Florida State, Plam Beach country's Loxahatchee was named **Kenari Groves**. When you reach Kenari Groves you will see varied fruits from Myanmar. You will also see fruits you had never seen in Myanmar. In front of the godown building adjoining the office building is a big Sagawar tree (Magnolia tree). You will also see the white blooming jasmine flower garden as a remembrance of Myanmar.

I honour with this essay to **Dr. Khin and Rose** who are of the same heart and will joining hands lovingly like a **Kanari** couple and who are able to manage the **elegant house and the Kenari garden with superb ability**.

It's Love

Grandfather Steven aged 77 years called out to his grandchildren Tom aged 16 years and Bebe 14 years who were playing in the garden to come and have dinner.

Before they arrive at the dining table, the father of the children. Chris, who was 47 years old arrived back from work and come into the house.

Soon the sounds of fork and spoon were heard from the table and also Chris's voice was also heard.

" I don't like cooking beef this way. I have told the housemaid. She is again cooking this way!"

Nobody replied anything. When the stern voice of Chris was heard the 10 months old dog Blackhead crept and hid behind the flower vase which was as tall as a man's height.

Blackhead had for eight months since it's birth stayed with the owner who used to speak angrily and deal likewise with wife and children. Blackhead had taken Chris as someone to be afraid of in this houses. But Chris had not harmed bodily to anyone.

As Tom had asked for a dog, Chris had bought Blackhead as his birthday present. The body of the dog is black and it's head is pure white. Nobody tried to know why its called Blackhead. Maybe because they do not want to speak against Chris. Had Chris not said "It's name is Blackhead", holding its pure white head.

Everyone loved Blackhead. On school-holidays Tom, Bebe and Blackhead played in the garden. Then they bathed Blackhead. When Chris, Tom and Bebe went to work and school, Blackhead stayed near Steven.

It slept at night with Tom. But it feared Chris.

* * * * *

There was a kitchen at the ground floor of Steven's two storied house. In front was the room where the family gathered. The family gathered here and watch the T.V, read news-

paper, speak about the day and dispersed with laughter. Sometimes the family dispersed because they don't want to argue with Chris.

The best times were when listening to the stories by grandfather while playing cards with him.

The room to the right of the house entrance is very spacious, A long table where about twenty people could be seated was seen together with chairs. Cupboards with fine crockery were seen. Chris's mother has entertained many guests often in this room.

Chris's mother Paula died when Chris was ten years old. Steven had cared the motherless Chris well. He called his youngest sister Dina to stay with them. Chris loved aunt Dina so much.

Dina taught Chris the piano. Sometimes Chris would play and Dina would sing. Steven would then say "Oh! It's a very lovely evening. I will feed you dinner at the beach restaurant. We'll start moving at six"

Dina happily said "That's very good as I am longing for the

sea waters. I will wear a blue skist"

Chris happily shook his father's hands and said "I will catch the sea-gulls. I will bring a loaf of bread. Daddy....daddy we will stay a long time at the beach"

So Chris grew up under the care of his father and aunt and is now studying in the university. The year Chris attended the university Dina married a school master and moved from brother Steven's house.

Steven was busy playing golf with friends and neighbours and going on trips.

When Chris came back home from school on holidays he stayed at home and cooked to the likes of Chris. Chris told his school experiences and how he longed for his father Steven.

"I miss you too, son. I was waiting for your return"" replied Steven.

"When I long for you daddy, I read more. What do you do when you miss me?" asked Chris.

"Oh! Daddy went into the graden and put in fertilizer so that the roses may blossom more. And I also cleaned the garden" replied his father.

Chris and Steven occasionally went to the bar together. They also went to the church together.

When Chris finished school and went to work Steven sold his private money lending company and took pension.

Chris got a job at a government office not far from the house. After some months he married his friend Bicky.

After his marriage Chris moved to another house. At the desolate two-storied house Steven remained alone nearly every weekend Chris and Bickey invited Steven to dinner. After about one year grandson Tom was born, and after next two years granddaughter Bebe was born. When Bebe reached the age of four years Bicky died of cancer.

* * * * *

Grandfather Steven made his son and two grandchildren to move to his house. He appointed Gloria from twelve noon to six in the evening for cooking and doing the house cleaning. The side door of the house was opened for Gloria to get in. She was also given the key to get in if it was locked.

Everytime Gloria came into the house she looked up the stairs and greeted "Hi...Steven, Good day" Steven used to

"Good day Gloria, I'll come down Please give me a cup of coffee" Gloria happily made a cup of coffee and put it on the table in front of the TV.

Steven came down daily to drink Gloria's cup of coffee, but never stayed long. He used to say "I'll go and read upstairs" so that he won't have to disturb Gloria's work.

Bebe and Tom were now grown up. Chris asked Gloria to teach his children housekeeping. Bebe and Tom were also instructed to help Gloria. Bebe had to clean the rooms once every week. It was fun to do so. Speaking about the affairs in school with Tom and laughing the work was done. In cleaning grandfather Steven's room grandfather told her about grandmother Paula whom she had never seen and of her father Chris when he was young.

It was reminiscing. Sometimes grandfather wound up with jokes. Tom also came to grandfather's room and listened. When she arrived at father Chris's room Bebe used to say "Daddy, when Bebe get one year older, daddy's room gets more un-dy"

Chris would say "Yes, yes, Daddy will take care not to be untidy". So saying he would kiss her forehead.

Once Bebe in despair called and showed Gloria her father's room.

Gloria stood in the door way and repeatedly exclaimed "Oh! God help us. Don't leave us alone. Please help us!"

To the left of the house entrance is a room for visitors, Chris's room and a library. Chris used to stay for hours with the computer or read in the library. He also used to do his unfinished office work in this room.

When Bebe was 14, Chris's room got more and more untidy. The whole house joined to tell him that. Father Steven was worried whether Chris had gone mad. He consulted his friend, a psychiatrist. At that time Chris got a promotion. The whole house rejoiced. A reception of honour was held at the house.

Steven said "Son, daddy is very happy. I congratulate you on your success in your work" Fifty friends from Chris's office were invited. It was a good party with songs and music.

Chris told Bebe and Tom "When there's work to do you must do it. Always think of the benefit of others. Don't look for yourself and work for other people's benefit" and he kissed the foreheads of Bebe and Tom wiping their hair.

Chris was a civil engineer for the fitness of the city, for the children to be able to play safe, for the elder's health to be able to walk, ride bicycle and play tennis he had arranged the rose park. For the interest of the people waste paper boxes of crocodiles and whales with open mouths were arranged in the rose park. This project took two years to accomplish. Chris was promoted after finishing this project.

* * * * *

This morning grandfather Steven wasn't out of bed yet. He was used to walking every morning with blackhead, so blackhead was barking and calling him. It even brought its chain near the bed. But Steven didn't get out of the bed.

To the right of Steven's room is Tom's and Bebe's room is to the left. Blackhead went into Bebe's room is to the left. Blackhead went into Bebe's room and barked and ran into Steven's room. Bebe was doing her unfinished school lessons

and also told "Don't disturb me, blackhead"

Blackhead next got into Tom's room and barked. Tom asked "What's the matter, blackhead?". Blackhead ran into Steven's room barking. Tom followed. He found Steven's white flesh was a reddish brown.

"Grandpa, are you not well?" asked Tom shaking him. He replied "I cannot move"

Tom shouted to Chris. Bebe and Chris reached each side of his bed. Steven was sent to the hospital. In a few hours Steven had died.

Chris, Tom and Bebe mourned much. Chris used to go to his father's door and looked. He went into the garden and nursed the rose plants carefully. He sat longer hours in front of the computer. His room got more untidy. The books that had been read and the newspapers all covered the carpet on the floor. The clothes worn were not in their places. They were thrown everywhere in the room. Father Chris was more untidy after grandpa Steven died said Bebe to Tom.

Steven's sister Dina lived alone after the death of her husband

and. Tom after consulting father Chris and Bebe invited Dina to come and live with them. When Dina arrived she was given grandpa Steven's room. From that day Chris didn't get to his father's doorway.

When Chris returned from work he always brought books and newspapers with him. Chris wasn't satisfied with the daily newspaper given at home. He liked to read various kinds of newspapers. On return from work he used to buy newspapers that he liked. Bebe sometimes told him "Daddy, are you going to be a newspapers man? Afters reading go and put in the waste bin. Don't scatter on the floor"

Chris didn't reply Bebe anything. Biting the apple in hand with a noise shut the door of the room.

In the absence of grandfather Steven the house affairs were managed by Tom and Bebe. Chris intervened only when necessary. When he returned from work he used to stay in the garden, his bedroom and the library.

After Steven's death when friends came Bebe said "Daddy, please come out and entertain. The guests are asking you."

Please come out daddy" But Chris didn't. Dina and Bele had to satisfy the guests with roundabout talks, many times.

Once when grandpa Steven was living an elderly couple and their two grandchildren arrived. Chris didn't come out of his room.

When the guests returned Chris came out.

Steven asked him "Why didn't you come out to meet the guests? You are very rude!" Chris replied "I cannot stand the shrill voice of the children. I don't like the inquisitive questioning old woman. I don't want to see the old man eating in a rude manner. That's why I didn't come out. Reading in the room is the best time"

"You should come out and meet at least for a while though you don't like it. How many of my guests are not coming because you are doing like this. You know!" Steven asked with a face of disapproval.

Chris didn't reply anything but sat down beside Bebe. He unfolded the newspaper, hid his face behind it and started to read it aloud.

Steven's friends who disapprove of Chris's dealing

gradually didn't come to the house for a visit.

Now Steven had died and Steven's friends were not coming to the house. Bebe and Tom were in their final years in school. Bebe who loved children would be a teacher next year.

* * * * *

Seeing the dust-bin at Chris's doorway, Tom didn't went up the stairs but came to his father's room where Bebe was. Bebe sighed on seeing the whole room untidy. Tom said to Bebe "Bebe, one of my eastern friends told me that if it doesn't run out as you like or if you are displeased with your life you chew beetle"

Bebe asked Tom "What is beetle?"

Tom replied "I cannot say what is contained in the beetle. But it can be chewed or spit out. It is a way of the discontented people to control their minds"

"What do you want to say? Daddy's room is untidy and so..." Bebe went on.

Tom cut in before she finished "Yes, that's what I am going to say Bebe. We must even thank daddy.

Besides untidying the room, he didn't drink, his health is

not impaired. he doesn't spend money. Let him stay as he wishes Bebe. "Tom said looking kindly at his sister.

Bebe was bewildered and was thinking.

Tom continued with a faint smile "I have seen daddy twice with the spinster lady who had bought the house next door near the rose garden Bebe"

Bebe with a stern face "Then what? I am tired of tidying the room" replied with pouted lips.

Tom replied "Oh! Bebe...I will help. Do not say things about daddy. You won't be seeing such scenes after we have a new mother" Then wiping aside the hair on Bebe's forehead he kissed and went out.

Bebe continued to think...

"Aw!...Tom is becoming a final year psychialtry doctor must accept his thoughts", mumbling so she kept on tidying the room.

-Sagaing Sein Sein

Translation : Ah May Thar